

Ett Liv med dig

~1~

Erina ville inte vara ensam, men vad hade hon för val. Nu hade hon ändå blivit lämnad med en liten flicka vid sin sida efter att Peter hade avlidit i ett annat land. Han hade troget tjänat landet så de! Vad menar de med det? Vad hjälper det mig tänkte Erina när hon bytte på sin lilla flicka. Folk hade kommit och gått under ett helt år nu men det kändes fortfarande jobbigt när folk hela tiden skulle prata om det som hänt så fort man stötte på någon. Erina kunde se alla dessa ihopdragna beklagande ögon som stirrade på henne och alla dessa axelklappningar. Erina rös vid tanken. Det går ingen nöd på mig tänkte hon, trots att hon inte har kunnat arbeta med en liten bäbis hade livförsäkringen som Peter tecknat innan han åkte gett henne en smärre förmögenhet som Erina inte tordes röra någon större mängd av. Dessutom hade hon för första gången i sitt liv vunnit två och en halv miljon på trav när hon desperat försökte muntra upp sig själv med något spännande. Vem kunde tro att det skulle löna sig.

Erina hade sålt huset och flyttat tillbaka till sin hemstad ganska direkt efter Peters död, hon ville inte bo kvar i en stad hon ändå inte trivdes i. Orsaken till varför hon i huvudtaget bodde kvar var ändå för Peters skull. Nu när Peter inte fanns längre vid liv fanns det ingenting som höll henne kvar, hon ville hem. Till i början levde Erina hos sin mamma tills hon kände att hon hade landat med båda fötterna på marken igen, men ensamheten och saknaden som Erina kände i bröstet ville inte försvinna. Kanske har det blivit bättre även det tänkte hon och lade ner dottern på golvet.

Ringklockan på dörren avslöjade att tystnaden och ensamheten skulle försvinna en stund Erina kunde inte känna någon glädje, men att sitta ner och prata en stund över en kopp kaffe tog bort en del av tankarna och dagen flöt fortare fram. Ringklockan klämtade än en gång på dörren, Erina öppnade och såg till sin besvikelse sin storebrors gamla kompis stå och hänga vid dörrposten. Typiskt tänkte hon tyst för sig själv inte alls kul Urrk!

– Hej Lars vad får dig att titta förbi?! Brorsan har inte kommit hem ännu!

– Jag vet men får man inte hälsa på dig lite grinade Lars tillbaka med uppdragna läppar så att det såg ut som om han ville visa tänderna för henne. Hans ögon glänste av begär Erina visste vad det innebar hon hade varit med förr, så hjärnan arbetade febrilt med att komma på en nödlögn för att slippa släppa in äcklet in i huset. Bjuder du på en kopp kaffe tills han kommer hem sa Lars, än en gång. Erina hoppade till ur sina tankar, hade han sagt något? Obs! – Nja ok” sa hon en kopp kaffe kan han väl ändå få det var ju redan kokat. Han är ju ändå Mickes

kompis tänkte Erina, och kastade en snabb blick mot klockan på väggen 16.15 ok snart hemma.

Lars var en och sjuttiofem centimeter lång normalbyggd med fet finnig ansikte som tydligt hade tagit skada av acne i tonåren och hans hår hängde som tåtar av smör längst ansiktet. Kläderna hängde som säckar på kroppen och hans personlighet var under all kritik. Lars tyckte att han själv var Guds bästa skapelse vilket han gärna ville framhäva så fort han fick möjlighet. Erina tittade än en gång på klockan och försökte ideligen undvika att bli indragen i hans kletiga famn och kräkas av andedräkten. Lars visade och uttryckte ofta att hon så gärna fick sitta i hans knä så att han skulle kunna trösta lite vilket betydde klämma, känna ta på många förbjudna delar på hennes kropp. Erina ville inte längre vistas ute bland folk speciellt inte där det fanns manliga gener. Hon upplevde som om hon aldrig fick vara ifred alltid var det någon som tafsade på henne eller ville bjuda ut henne på olika tillställningar. Hon undrade ofta vad som hade tagit åt det manliga släktet under den tid som hon hade varit tillsammans med Peter. Innan hade hon inte upplevt att hon hade blivit uppvaktad på det sättet om man nu kan kalla det så. Erina ansåg sig inte som vacker på något sätt mer som en trist grå mus, alldaglig. Fast hon måste erkänna att efter dottern så hade hon fått mer former vilket hon tyckte var lite trevligt eftersom nu fyllde hon ut kläderna bättre. Erina beskrevs av vänner som hon hade, som lugn och tålmodig med stark karaktär snäll och hjälpsam mot andra och hon kunde verkligen lyssna på dem som behövde prata. Hon tyckte att de var fänigt att få höra något sådant om sig själv. När hon såg sig i spegeln på morgonen fick hon intala sig att det blir bättre. Jag måste ta mig i kragen tänkte Erina vad gör jag egentligen? Varför bor jag hemma fortfarande? jag måste flytta och hitta mitt eget hem.

Sittande vid köksfönstret och försöka hålla ett öga på sin lilla dotter som lekte ute på gräsmattan var inte så enkelt som man kunde tro. Inte när flickan var mer vild än tam och så nyfiken på livet som hennes dotter var. Samtidigt som man måste se till att fixa till middagen efter en stressig dag på jobbet, vilket tog lite på hennes krafter. Men hon hade inte ångrat sig när hon såg notisen om en trevlig litet hus som var till salu. Huset låg precis lagom långt bort från staden och hade en enorm gräsmatta runt huset vilket Erina verkligen ville ha. Hon hade redan hunnit plantera och odlat olika grönsaker och blommor av olika färger. Det var fritt här. Man kunde tänka, man behövde inte oroa sig för trafiken på samma sätt som inne i staden tänkte hon. Erina vaknade till när äggklockan ringde. Hon öppnade ugnsluckan och lukten av en ström av nybakta kanelbullar välde ur ugnen. Mm va gott det luktar tänkte hon, drog några djupa andetag och började plocka fram glas på bordet. Ute kunde hon höra att Emilia glatt

kvittrade mot någon som kom gående på grusgången. Erina tittade ut och såg Sara sittande på huk bredvid hennes dotter. Åh va trevligt sa hon högt till sig själv och knackade på köksfönstret och vinkade in dem med ett stort leende. Erina älskade besök speciellt från sina vänner hon skyndade sig att plocka fram ett glas till och la fram ett fat med nygräddade bullar på bordet.

– Hej Sara va kul att du kom på besök, och du kom precis i rätt tid! Sara kom precis in i köket ivrigt sniffande med näsan i vädret.

– Mmh jag känner det, vilket tur jag har sa Sara med en glimt i ögat och kittlade Emilia på magen som vände sig av skratt i hennes famn. Sara satte ner henne i barnstolen och placerade sig själv i stolen bredvid.

– kallmjölk och nybakta bullar är nog det bästa man kan få, eller hur Emilia? sa Sara till henne och bröt en bit från en bulle och gav henne den ena delen.

Sara studerade Erina vid spisen när hon stod och rörde runt med en slev i grytan.

– Vad gör du för något som dessutom luktar så gott? Erina vände sig runt och log samtidigt som hon smakade på sin matlagning.

– Biff stroganoff! Har du ätit? vill du ha lite kanske? det finns gott om, om du vill ha! Sara låtsades att fundera, mer perfekt än så här kunde det ju inte bli tänkte hon. Nu skulle det bli lättare att komma in med det riktiga ärendet.

– Tack ja gärna! jag har ännu inte hunnit äta och dessutom behöver jag inte laga mat när jag kommer hem skrattade Sara till svar och hoppades samtidigt att det inte skulle låta falskt och genomskinligt.

– kul! fast du måste tyvärr vänta lite längre det är inte färdigt riktigt än på någon timme det är väl ok hoppas jag - javisst det gör ingenting.

Sara tog med sig Emilia ut till toaletten för att tvätta av henne kladdet från hennes fingrar

– vi måste tvätta ansiktet också gumman sa Sara skrattande. Sprattlande tog Emilia slutligen sig lös från Saras famn och sprang tillbaka ut till sandlådan och började bygga vägar i den mjuka sanden. Sara vände sig mot köket och funderade på hur hon skulle börja. Om sanningen skulle fram så hade flera av deras gemensamma vänner, grundat sig över hur de skulle hjälpa Erina att komma ur sin kupol utan att stöta sig för mycket på hennes känslor. De hade förberett sig noga på olika svar som möjligtvis skulle komma ut ur hennes mun, vilket var vanligt att de skulle få ett var på tal så att säga.

Efter hård utrustning hamnade lotten på Sara vilket hon tyckte var horribelt att prata om känslor. Med en suck återvände Sara in till köket och gjorde Erina sällskap runt köksbordet.

– Erina! Kom och sätt dig en stund är du snäll bad hon. Erina slutade stöka runt vid arbetsbänken när hon hörde Saras allvarliga tonläge på rösten . Hon gick sakta lite osäkert

fram till bordet och satte sig ner på stolen mitt emot Sara. Vad är det nu? varför ser hon så allvarlig ut? Tänkta Erina – har det hänt något? Fick hon slutligen fram.

– Nä! jo men inte för mig. – Nähä vad handlar det om då? frågade Erina lite undrande.

– Om dig!” fick Sara slutligen fram. Det blev alldeles tyst runt bordet, Erina reste sig upp men satte sig ner igen

– Vadå om mig? Är jag stans samtalsämne nu?! Sara funderade en kort stund innan hon bestämde sig att vara helt och fullt ärlig mot henne.

– Erina! Sara tittade med lugna ögon och fast röst för att fånga en lite upprörd människas uppmärksamhet. Jag och många fler egentligen alla dina vänner tycker att det är dags för dig att börja leva igen! Du måste hitta någon annan! dit liv tog inte slut med Peter Erina!

– Hur vet du hur... började Erina men avbröts av Saras hyssande

– låt mig tala färdigt, snälla Erina bad Sara. Erina la sina händer under bordet för att dölja att de darrade.

– Du är ung, så ung, nitton år! Och inte 88. Du får inte gömma dig och glömma bort dig själv vet du! Vi alla älskar dig du är den bästa vän någon kan ha och det säger allihop.

– men... vänta lite än avbröt Sara igen, hon vände sig om efter väskan som hängde på stolen. Hon plockade fram ett brev och ett avlångt kuvert ur ett av facken och la det framför Erina. Erina stirrade ner på bordet. Framför henne låg ett kuvert med betald resa till Rhodos.

– Det är bara tre veckor men du skulle behöva längre. Erina tittade upp på Sara, hon kunde inte fatta vad det egentligen handlade om. – Inte ska ni lägga ner pengar på en resa utomlands till mig! Jag kan inte bara resa, jag har en dotter och vem ska ta hand om henne medan jag är borta har ni tänkt? Sara log mot henne

– Bli inte arg nu! Men vi har redan pratat med din mamma om det och hon ville mycket gärna ta hand om henne undertiden du är borta. Vi hjälper också till naturligtvis du behöver inte vara orolig för något vi tar hand om allt, och Susanna ta hand om dig när du kommer ner.

– Men tre veckor kostar mycket? Beklagade sig Erina Jo men så ligger det till att vi fixade det billigare med en grupp resande idrottstjejer så där 14-15 år och tränarna behövde någon mer förständig som kunde hålla lite koll på dem åt dem. – Jaha skrattade Erina till ni sätter mig i arbete! Sara flinade.

– så illa är det inte, under dessa veckor så tränar de för det mesta och glöm inte tävlingarna! så du kommer att vara ensam mycket eftersom Susanna kommer att vara tvungen att jobba hon med. Erina funderade och tittade ner på kuvertet hon hade i handen samtidigt hon övervägde situationen noga. Det skulle vara skönt att komma bort från allt, vara helt själv en stund tänkte Erina. Inte för att hon tyckte illa om att ta hand om Emilia utan hon kände sig rädd för att allt var nytt . Hon var ensam.

- Vad hade ni tänkt att jag skulle leva på då där nere? Sara blängde på brevet som låg intill. Erina tog upp kuvertet och öppnade det försiktigt. Hon drog åt sig andan när upptäckten var en kollosalt mängd sedlar av grekiskt valör ner stucken i ett brev intill.
- Du behöver bekymra dig om det som du kan se, vi har tänkt på det också och du kan leva lyxigt dessutom flinade Sara. Erina tog upp resebiljetterna och tittade när datumet för avfärd skulle vara
- Va!! men det är ju om två dar?! utropade hon – Vi vet! vi har redan packat åt dig det väsentligaste, och mormor kommer imorgon efter Emilia. Erina vände sig mot spisen i en dimma av tårar
- Maten är färdig, kan du hjälpa mig att duka är du snäll! hjälp tänkte Erina och började duka fram middagen.

~2~

Solen kändes fortfarande varm mot huden och fötterna var mjukt ner bäddad i den varma sanden. Erina vandrade för sig själv nere vid stranden. Hon kände sig ensam men ändå tillfreds med tanken att för alltid vara själv med att uppfostra dottern. Erina stannade till och vände sig mot havet. Vinden lekte tag i hennes hår så att det såg ut som att det fladdrade runt hennes ansikte som en virvlande dans. Hon ryste till och la sina armar runt sig. Tankarna virvlade precis som vinden som en oreda i huvudet på henne ”kommer jag någonsin få känna någons armar som håller om mig igen, känna någons läppar mot mina.” Tanken var sorgligt tänkte hon och knep ihop ögonen. Erina sänkte blicken mot sina fötter och gick vidare på stranden inbunden i sina tankar.

Rikard satt som vanligt runt lägerelden med en ölburk i handen, tillsammans med sina vänner precis som de alltid hade gjort sedan de var yngre. På sista tiden hade han följt med sina vänner ner till stranden för deras skull, men alltid tyckt att det kändes obekvämt när vännerna hela tiden försökte pracka på någons kvinnliga kusin eller systers kompis. ”Du är 21 år för helvete ingen eunuck som tagit avstånd från det kvinnliga könet” brukar de säga allt oftare nu än tidigare. Rikard såg väldigt bra ut mot för andra och hade inte några problem att skaffa sällskap om han så önskade sig. Han hade en välbyggd muskulös kropp. Musklerna satt precis på de rätta platserna och en tvättbräde mage som skulle göra vem som helst av det egna könet svartsjuk. Rikard älskar verkligen kvinnor men ingen hade någonsin fått honom att vilja ha någon mer än för stunden inte ens det. De tilltalar honom inte ens numera tänkte han och vände blicken ner till stranden från sina vänner som skrattade runt elden. Rikard hajjade till och satte sig upp ”vem är det där?” funderade han. Henne hade han inte sett förut. Hjärtat började bulta som ångvält i bröstet och magen knöt ihop sig. Han kände genast att han

skapade ett inre motstånd mot inkräktaren som av någon anledning attraherade hans revir. Första gången på väldigt länge kände han att han ville veta mera, ”vem var hon?”.

”Gud och min skapare jag måste sluta stirra” tänkte Erina och försökte slita blicken från den vackraste skapelse som hon någonsin hade satt sina ögon på. ”Han tittar på mig” Erina kände hur det pirrade i hela kroppen hjärtat gjorde saltomortaler, hon kände sig svimfärdig. Det måste bara vara att jag har druckit för lite, ja så måste det vara. Jag inbillar mig bara att han tittar på mig, det är inte troligt tänkte Erina.

Rikard kunde inte slita blicken från henne. ”Jisses hon är helt..” Rikard kunde inte finna rätt ord som kunde uttrycka vad han kände inför synen av den nymf som gick nedanför honom. ”Hur kan hon påverka honom på så långt avstånd” tänkte han. Deras blickar möttes och smälte samman i ett magiskt ögonblick och de kunde inte slita bort sina blickar från varandra. ”Gå här ifrån nu, snälla Erina” sa hon till sig själv men fötterna ville lyda. Fötterna kändes som fastjutet i sanden, ett skrik fick henne tillslut att slita blicken och ruska om henne tillbaka till verkligheten. Rikard kämpade att intala sig själv att bryta den förtrollande känslan att gå fram till henne. När det glada skriet från hans kompis Yvones klingande skratt kunde Rikard förmå sig att bryta förtrollningen och intala sig själv att vända henne ryggen. Erina kände att magen knöt sig och bröstet kändes tungt när hon såg hur han den otroligt vackre mannen bryskt vände ryggen åt henne, som om han äcklades över att hon hade stirrat på honom. I själva verket kämpade Rikard med sin inre demon att inte springa fram till och, ta henne i famnen kyssa hennes inbjudande väsen från topp till tå.” idiot! Hur kan du vara så dum ”tänkte han” hon är en helt främmande kvinna och behöver inte någon idiot som stirrar på henne” ”men..” tänkte Rikard ” Hon..tittade på mig..hon också?! Tänkte han fundersamt.

Erina sprang längst stranden, hon ville bort från honom och känslan av att tappa fotfästet. Hon ville inte hamna i en situation som skulle kosta än en gång ett trasigt hjärta. – Hur kunde han påverka henne på det här viset? Sa Erina till sig själv i spegeln när hon stod i badrummet på hotellrummet. ”Hur är det möjligt att man ska träffa någon på en strand som man påverkas av på ett så långt avstånd, det är ju inte klokt? tänkte hon. Hon drog av sig sina kläder och klev in i duschen för att svalka sin upphettade kropp och då handlade det inte enbart av att solens strålar hade tagit på henne utan hon kokade inombords av en överväldigande lust som skrämde henne. På balkongen satte hon sig ner i en av sol stolarna i bara handduken och lät håret självtorka i solen som fortfarande kändes varm. Hon kunde inte släppa tanken av perfektionen av ett grekiskt fullblod som endast hade existerat i hennes tankar och i de romaner som hon älskade att läsa.

Rikard reste sig från den plats runt elden och beklagade sig att klockan var mycket och att han måste hem. Hans kropp pulserade med en kraftig erektion som inte ville lägga sig. ”vad

har det tagit åt dig?!” sa Rikard tyst till sig själv och tittade ner mellan benen . Han grabbade tag i en filt som låg intill för att dölja för sina vänner hur upphetsad han var. Han ville mest av att slippa frågorna som med all säkerhet skulle hagla över honom. Detta var en pinsam situation som han helst ville bevara för sig själv. Väl hemma kunde Rikard slänga sig i duschen och chocka kroppen i en skur av iskalla strålar.

”Vem var hon?” Rikard kunde inte glömma henne hur mycket han än försökte. Han såg henne framför sig den smärta kvinnliga kroppen med ett hår som var så livfullt kring hennes ansikte en vackert mörkbrun färg med ett glimmer av guld tänkte Rikard. Han reste sig från sängen och öppnade balkongdörren på vid kavel. Vinden svalkade en aning nu vilket kändes behagligt på den här tiden av dagen. Rikard ställde sig ute på balkongen och funderade på om han någonsin skulle få möjligheten att se henne igen. ”Glöm henne nu, det är osannolikt att hon kommer hit igen”. Nedanför kunde han se att vännerna kom gående med påsar med alkoholhaltiga drycker ” jaha då var det dags då” tänkte Rikard och vinkade ner till vännerna. Festen var för hans ära, en försenad födelsedag som han mer än hellre ville slippa, men det är väl bara att bita ihop och hålla en god min tänkte han och gick ner till de väntande gästerna.

– Grattis älskling! plötsligt hade han armar runt halsen som slingrade runt hans kropp som ormar kring en godbit.

– Hmm då släpper vi taget här sa Rikard med ett skratt. Han var trots allt väldigt van att de kvinnliga gästerna som brukade komma var allt som oftast kladdiga av sig och de ville gärna ta på honom och ibland på det mest intima ställena på kroppen. ”Kan de inte låta mig vara” Suckade Rikard när han hade slinkigt förbi de vilda högljudda vännerna ”äh vänner tänkte han, mer än hälften av dem känner jag knappt, tänk vad pengar och makt kan göra, man vet egentligen inte vilka som är här som vän eller någon som gärna vill glänsa och ta för sig av gratis mat”. Rikard tittade över gänget som hade samlat sig i hans hem och fortfarande strömmade det in fler. Oroligt spanade han efter familjens livvakter som lugnt stod tillbakalutad mot grinden och tog emot inbjudningar. Hans mamma var god mot alla hon tyckte att man skulle bjuda på sig själv när man har tillgångar som sträckte sig över miljoner ”är man multimiljardär så är man, då måste man kunna vara givmild emellanåt till dem som har sämre ställt” brukade hon säga. Därför bjuder hon in alla. Nu hade hon bjudit in ett helt fotbollslag från Sverige bara för att de var på besök i deras land och att de hade kämpat så bra på en tävling men förlorat en match. Mamma är snäll men hon tänker för mycket på alla tänkte Rikard. I dörröppningen såg Rikard att hans bästa vän Giorgio försökte tränga sig emellan ett hop av gäster.

– ja nu har hon överträffat sig själv tror jag sa Giorgio, när han kom fram till Rikard med ett stort flin över ansiktet. De kramade om varandra och gick och satte sig vid ett enskilt bord ute på terrassen med var sin öl i handen.

~3~

Jag vill inte.. vill inte.. vill inte tänkte Erina jag vill vara kvar på hotellet istället jag vill inte gå på en fest hos någon som man inte känner. Men var man ett förkläde för ett helt fotbollslag med flirtiga tonårstjejer så är det bara att rätta sig in i ledet tillsammans med resten av tränarna sa Erina till spegelbilden i rummet. Hon tittade på de kläder som hennes vänner hade packat ner till henne, de mesta var helt nytt såg hon. En av klänningarna såg bekväm ut och skulle passa bra att ha på sig som representant från Sverige. Sminka sig hörde inte till hennes vanor, men den här gången kan man väl sätta på lite mascara i varje fall tänkte hon.

– Heja Sverige sa Erina framför spegeln innan hon traskade iväg ned till de väntande flickorna som hon skulle eskortera till festen de blivit bjudna till. Erina kände att magen drog ihop sig när de närmade sig stranden som hon hade sett sina drömmars prins sitta. ”Åh snälla sluta tänka så där” du betyder ingenting för sådana människor med gott om pengar. Fast nu hade även hon pengar på kontot som hon inte hade förmåga att röra. Det kändes fel att röra dem i onödan tänkte hon. Framme vid grinden blev de stoppade av dörrvakterna som ville kontrollera deras inbjudan. Vakterna räknade av och noterade i sitt block innan de släpptes in till festen. Rikard satte sig upp i stolen och stirrade som förtrollad på den grupp tjejer som kom gående på gräset upp mot huset. ”inte kan det väl vara?...Han tittade tillbaka på Giorgio som satt och iakttog honom.

– Det var en hel del flickor det där, sa han med ett flin mot Rikard – Kanske någon intressant i skaran?

– Bara små flickor inte ens torr bakom öronen försökte Rikard skämta bort, men han hade svårt att slita blicken från en viss brunett som tydligen var en av ledarna i gruppen. Hjärtat bankade som en ångmaskin i bröstet på honom ”hon är här” hon är verkligen här Rikard ställde sig upp vid räcket och glömde helt bort att Giorgio fortfarande iakttog honom från sin stol vid bordet.

– oj! Jag tror visst att guldprinsen äntligen har fallit för någon med smärt kropp, långa ben och vackert ansikte. Hoppas nu bara att det finns något bakom pannbenet också! Inflikade Giorgio lugnt med ett leende.

– Jag måste erkänna sa Giorgio att det känns skönt att veta att det har hänt dig med. Rikard tittade upp på honom.

– Hon vet inte vem jag är!

- Tja jag såg att ni stirrade på varandra tidigare nere vid stranden flinade Giorgio igen. Rikard vände sig mot sin vän och försökte förklara, men inget vettigt och sammanhängande kom ut ur hans mun.
- hon va..liksom..det va..jag vet inte..jag... Giorgio gapskrattade åt sin bästa väns tafatta försök att beskriva situationen med vida armrörelser som han i sin fantasi trodde att ingen hade sett. Han satte sig ner på stolen igen och tittade på Giorgio med frustrerad blick.
- Jag har ärligt talat aldrig känt så här för någon förut! Och jag har inte sagt ett ord till henne än jag vet inte ens vad hon heter? Jag har bara sett henne på avstånd! Giorgio satt tyst och lyssnade på sin vän.
- Hur kändes det när du såg henne stå där nere och när hon såg dig? i mina ögon såg det ut som fyrverkeri mellan er!
- Aj det gjorde ont som att få ett knytnävslag rakt i solarplexus men samtidigt som den bästa tillfredsställelsen kom det spontant från Rikard.
- Eftersom tjejerna kom från Sverige så kan man nog vara ganska säker på att även hon är Svensk skulle jag tro sa Giorgio efter en viss tystnad.
- Det är inte säkert, nu för tiden är länderna beblandade med olika nationaliteter, se bara på mig jag har både engelskt och grekiskt blod i mina ådror där av mitt ljusare hår svarade Rikard. – Eller mitt namn Rikard är väl inte ett namn som man kopplar till en grek?
- ok jag lägger mig, du har inte ett typiskt grekiskt utseende mer en blandning. Ett utseende som behagar kvinnor. Bakom glas dörren stod Erina med sin champagne glas. Orörd. Hon ville vara skärpt i sinnet hon visste att om man har med tonåringar att göra är det lika bra att ha förnuftet helt fri från alkohol, speciellt i ett rum med charmiga greker. På andra sidan hade de två männen fått syn på henne och satt och iakttog hennes rörelser.
- Hon har fortfarande inte rört champagnen? konstaterade Giorgio med förvåning.
- Det tycker jag är ett plus svarade Rikard som inte tyckte något vidare bra om allt för ivrigt drickande och fulla människor. Herregud vad hon är vacker tänkte Rikard när han tittade på henne i smyg. Erina kände inom sig att något drog i henne som ett osynligt band. Hon kände sig plötsligt upprymd och sexuellt frustrerad av någon anledning som hon inte riktigt förstod. Sakta vände hon blicken ut mor terrassen och där på en stol med en annan väldigt tilltalande man satt han, mannen som hon inte ville träffa igen eller..ville hon det egentligen? För hon kunde inte sluta fantisera hur han rörde vid henne på de mest känsligaste delarna på hennes kropp samtidigt som hon utforskade hans muskulösa bringa. När deras ögon fastnade vid varandra var det som om allt runt om dem inte längre existerade mer än som skuggor i periferin. Giorgio såg på dem och bestämde sig för att avvika sig från platsen.

– Eemh, jag tror jag går nu och snackar med några andra som kanske är mer närvarande och intresserad av att prata med mig, harklade sig Giorgio sig och klappade vänskapligt Rikard på axeln när han gick förbi. Han nickade mot Erina när han kom i närheten av henne, men ingen av dem tycktes vara medveten av att han försvann. Sakta rörde de sig mot varandra tills de stod mitt emot med blicken fast i varandras ögon. De kunde inte slita sig loss de stod och beundrade varandras ansikten. När deras händer sakta höjdes upp mot kinden hos varandra som smekte munnens linjer näsans kontur, och sakta utan att vara medveten om vad som skedde möttes deras läppar mjukt mot varandra i en ömsint kyss. Kyssen blev mer intensiv mer krävande, allt skedde i ett töcken av känslor. Sakta rörde de sig mot trappans nedersta steg vid det laget kunde de inte längre behärska sig. Intill trappavsatsen var husets gigantiska förråd vilket blev situationens enda lösning. Inne bland ytterkläder och kartonger drevs Erina och Rikard av en enorm känslokraftig sexuell förening. Kläderna smektes snabbt av från deras kroppar, varken Rikard eller Erina var medveten om vad som hände mellan dem. De ljuva känslorna överväldade dem med en enorm styrka när sammanförandet skedde, men innan var båda kloka nog att skydda sig. Skrattande sa hon att det vore inte klokt att bli med barn med någon man inte känner samtidigt som hon tänkte för sig själv ”eller strunta i det här trots att det inte är likt mig att bete sig så här slampigt, gud jag vet inte vad han heter?”. Rikard trädde klumpigt på kondomen med viss möda han hade inte räknat med den enorma befrielsen som han kände när han trängde in i henne som tog emot honom helt och fullt som om hon vore gjord bara för honom. På toppen av deras väntande befrielse möttes de i en våg av extas, båda låg förvånad omslingrade i varandras armar efter deras stormande känslor som sakta började återhämta sig.

– Vad hände? Rikard vände sig mot Erina som tryggt låg mot hans skuldra och tittade förläget upp mot honom.

– Inte den blekaste aning! Svarade hon helt sanningsenligt. Erina vände sig på sidan och smekte honom på armen tittade honom i ögonen så att han inte kunde misstro henne innan hon fortsatte.

– Jag har aldrig, aldrig gjort något så här förut. Rikard log och kysste henne lätt på munnen, över näsan, ögonlocken.

– Jag vet sa han, bara så att du vet är det här inte något som jag sysslar med jag hellre tillade han, innan han drog henne tillbaka in i sin famn kysste hennes nacke och hals. Erina kände hur det hettade till mellan benen och hjärtat började pulsera inom henne. Hon visste att hon hade förlorat långt innan han drog henne till sig och hon kunde inte säga nej. Hon ville inte, hon ville verkligen inte säga nej till något som kunde ge henne den enorma tillfredsställelsen. Ingen hade kunnat ge henne känslan av välbehag bara genom att se på henne och definitivt

ingen inte ens Peter hade kunnat ge henne den exploderande orgasmen som man endast har läst från romaner. Förutom denna man vad han nu heter? Snart hade de åter igen förlorat sig i varandra i en dimma av åtrå som i stundens hetta stegrade till olidligt på toppen av extasen kände Erina att hon dalade i själens befrielse samtidigt stönade Rikard till och tömde sin saft djup inom henne. Än en gång låg de omslingrade och flämtade i varandras armar ingen ville släppa taget inte nu när de båda kände att de var rätt för varandra .

– Jo sa de båda till varandra

– Börja du bad Rikard.

– Vad heter du? Och vad är oddsen att en kondom går sönder? sa Erina trevande och sneglade upp mot Rikard med ett smil. Rikard skrockade till tog tag i hennes hand.

– Jo hej! Rikard heter jag och jag förstår att du märkte det också, tja det är nog inte så många skulle jag tro la han till. Erina som fortfarande höll hans hand i sin, klämde den sakta.

– Erina är mitt namn. De såg på varandra och smekte varandras ansikten innan de klädde sig och fixade till håret och gick ut genom förrådsdörren precis som om ingenting hade hänt. De tittade på varandra och log innan de skildes och gick vart sitt håll. Trots att de var på var sin sida av rummet och talade med olika människor så kunde de inte hindra blickarna från att söka varandra. Både Erina och Rikard kände hur de drogs till varandra som motpolerna på en magnet, de ville inte vara isär. Vid party bordet stod Erina och plockade åt sig av alla godsaker som hon kunde komma åt ”man måste testa på allt när man har chansen” tänkte hon. Rikard kunde inte motstå frestelsen att gå fram till henne, när han stod bredvid henne låtsades han sträcka sig efter de vitlöksmarinerade räkorna, men i själva verket ville han känna hennes hud och lukten av hennes parfym. Erina log när hon upptäckte Rikard vid hennes sida, utan att vända blicken upp mot honom vidrörde hon hans arm och kände hur hennes kropp tändes upp på ett kick av berörningen av deras hud. Erina visste att det inte var enbart hon som påverkades av kontakten hon kunde höra hur Rikard drog efter andan och hon visste att det inte enbart var hennes puls som ökade hastighet utan även hans pulserade febrilt.

– Snälla! Gå bara iväg bad Rikard tyst intill henne. Erina tog darrande sin tallrik och gick åt sidan, ökade avståndet mellan dem. Med huvudet nedsänkt kunde Rikard äntligen andas, han kämpade med att ta tillbaka kontrollen över sina känslor som löpte amok inom honom. När han sedan öppnade sina ögon upptäckte han att Erina hade försvunnit ur sikte. ”var är hon?” undrade Rikard som sökte med blicken bland folksamlingen. Ingenstans kunde han upptäcka henne, med ens kände Rikard sig smått skräckslagen över att aldrig få se henne igen. ”Var är du Erina?” lämna mig inte tänkte han och ryckte till av själva känslan av att han i huvudtaget tänkte tanken. Rikard gick ut på terrassen och spanade ut över ägorna, och mitt bland gästerna såg han henne han kunde känna sitt hjärta gallopera iväg och tog glädje skutt. Samtidigt insåg

han att hon var på väg bort från honom vilket fick honom att dra efter andan. Han ville skrika Erina stanna! Ut över gården men kunde inte förmå sig inför alla gästerna.

Erina hade dragit sig undan, hon förstod att det var dags att öka avståndet mellan dem innan det brakade lös och de drogs till varandras armar igen. Hans vädjan kom i rätt ögonblick. När hon hade hamnat en bit ifrån kunde hon se att han kunde slappna av. ”varför kom han till mig om det var så jobbigt för honom att röra mig” tänkte Erina. Hon sökte efter en flyktväg bort från honom, med ens såg hon Stina en av flickorna från hennes idrottslag komma gående emot henne. – Vi ska gå nu sa hon till henne – Carro bad mig hämta dig sa hon sedan. Erina lade ifrån sig tallriken med all orörd mat hon kunde inte förmå sig ta en tugga från all delikatesser. På väg därifrån tvingade hon sig att inte söka efter Rikard bland alla gäster. När hon och de andra ledarna hade samlat ihop flickorna, och börjat vandra iväg hem till deras hotell, kände hon sig gråtfärdig hur kunde hon falla för någon så totalt att hon ligger med honom, i en garderob dessutom tänkte Erina sorgset. Rikard jag kommer aldrig att glömma dig sa hon för sig själv och tittade upp mot himlen, ögonen täckt av en dimma av tårar. När Erina hade kommit ut på gräsmattan kunde hon känna hans blick till och med hans vädjan att hon skulle stanna hos honom men hur var det möjligt för henne att veta det? önsketänkande! Suckade Erina och sänkte blicken och vandrade vidare över gräsmattan.

~4~

Rikard såg henne lämna festen tillsammans med resten av flickorna det enda han kunde se var Erina som såg ut precis som han kände sig otroligt ledsen. När resten av gästerna hade tackat för sig satt Rikard med Giorgio vid köksbordet och åt av resterna från festen.

– Jag kommer att äta rester resten av denna vecka suckade Rikard och tog sig för magen.

– haha jag hjälper dig gärna med det sa Giorgio och slickade av sig från fingrarna suckade belåtet, sträckte på sig i stolen och betraktade med bekymrade ögon sin bästa vän.

– Du drabbades verkligen hårt? av kärlekens bacill tillade Giorgio när han inte fick Rikards uppmärksamhet på en gång. Rikard tittade ner och ryckte på axlarna han kunde inte förneka att hjärtat höll på att brista ut i djup protest. Efter ett tag uttryckte han att det var dags för honom att gå och lägga sig. Giorgio visste att Rikard ville vara ensam, så väl kände han honom att han förstod att han kände sig bedrövad över situationen han hade hamnat i. inte enbart för tjejens uppenbara osynlighet utan mer över hans känslor som var så starka att han inte ville vara utan henne vid sin sida. Något hade hänt mellan dem det visste han för han hade hunnit se i hans ögon glädjen när han såg henne på gräsmattan, efter att han febrilt sökte henne och hur hans ögon fick den sorgsna blicken i det ögonblicket när han såg henne gå

tillsammans med fotbollstjejerna. Han såg också hur spänd de blev i varandras närhet och elektriciteten fanns där mer nu än tidigare det måste jag medge tänkte Giorgio.

– Tänk om hon är den rätta flickan för dig Rikard sa Giorgio Rikard svalde innan han åter igen tittade ner mot bordsbenet.

– Fan, helvete... en ström av fula ord flöt ur hans mun som skulle få mammor att storkna om de skulle ha hört honom. Rikard slog händerna över sina ögon Giorgio tittade upp av hans plötsliga utbrott.

Giorgio höjde förvånat ögonbrynet och lade huvudet på sned.

– ok! Vad denna charange av ack så inte så vackra ord sa han.

– Det finns en sak som jag inte har nämnt för någon Giorgio! Sa Rikard. Mycket för att jag inte har vetat längre än från lunchtid och dels att jag inte har haft en tanke på att min styvfarsa skulle ha mage att göra en sådan sak mot ens vilja. Men oj vad man kan ha fel ... vadå? insköt Giorgio som hade hunnit bli måttligt fundersam... skitstöveln har bestämt sig för att jag ska gifta mig med Francesca Farsans kompanjons tonårsdotter.

– Urk... du menar väl inte den snorkiga uppblåsta tjejen från?

– Jo, jo hon exakt! Suckade Rikard och skakade på huvudet.

– Tja! Hon är inte helt osmakligt ful men hennes personlighet är verkligen avskräckande tillade Giorgio som försökte lätta upp situationen.

– Jag vägrar att gifta mig med någon som jag inte älskar du får kalla mig gammalmodig men jag gifter mig inte med någon som någon annan har bestämt för mig.

– Tvångsgifte! existerar det fortfarande? frågade Giorgio förvånat.

– Jo i min släkt tycker de att det är helt riktigt att bestämma över någon annan, dessutom har jag ingen talan... tyvärr! – Jag hade inte för ett ögonblick någon tanke på att jag skulle föräl... Rikard avslutade abrupt sig i meningen när han insåg vad han höll på att säga.

– Föräl vadå? Lockade Giorgio

– förälskad i henne hon har allt jag vill ha och lite till svarade Rikard honom lite frånvarande. Varför inte vara ärlig mot sig själv det är ju lönlöst at förneka sanningen.

– Vad ska du göra med det stundande bröllopet med fröken gräslig? Rikard tittade på Giorgio

– jag har inte tänkt gifta mig med henne, än har jag tid att leda bort frågan,.. för fan .. han måste lyssna nån gång på vad man säger invände Rikard irriterat.

Rikard vände och vred sig mellan lakanet, sömnen hade uteblivit. Istället led han av en frustration som slet i hans kropp och plågade honom så fort han försökte slappna av. Den enda glädjen var att kanhända ligger hon likadant i vändor tänkte han. Rikard vände sig mot klockan. Klockan är 05.00 varför ligga kvar funderade han medan han stirrade upp på en enslig fläck i taket. Tillslut bestämde han sig att ta sig en snabb dusch och dra på sig jogging

byxor och springa några mil ensam för sig själv. Han måste tänka utan att någon lade sig i hans tankar. Det var uppfriskande och det hjälpte honom att slappna av, tänka på något annat än på Erina och det stundande bröllopet. Slutligen närmade sig Rikard familjens hemliga fritidshus ett ställe där de kunde få vara sig själva en stund utan att någon fotograf var framme med kameran. Vilket även respekterades otroligt nog. Att ta sig en spring tur var inte så tokigt att göra tänkte han, när han saktade av och satte sig ner på stranden. Det kanske var tur det som skedde att hon försvann tänkte Rikard, men tanken stack till som en kniv i magen och han kände sig med ens ett häpnadsväckande djup nedstämdhet.

– förlåt sa han tyst rakt ut och satte händerna för ansiktet.

– förlåt, för vadå hörde han någon tyst bakom honom säga. Rikard ryckte till, han var inte beredd på att någon annan än han själv hade fått iden att springa så här tidigt på morgonen. Men att höra hennes röst fyllde bröstet med varma strömmar och huvudet kändes plötsligt som bomull. Rikard vände sig om och såg Erina stå framför honom.

– Förlåt för vadå? Undrade hon igen som hade blivit fundersam över hans dystra uppsyn.

– Jag kan tyvärr inte säga något ännu jag kan inte själv fatta det riktigt än, be mig inte just nu förklara det är så förvirrande bad Rikard henne. Erina tittade ner på honom och hon kunde verkligen känna hans dystra hjärta vad har hänt? Tänkte hon när hon satte sig ner bredvid honom.

– ångrar du dig, det som hände mellan oss? Frågade Erina osäkert. Hon ville veta om det var det som tyngde honom även om svaret skulle smärta. Hon visste att hon personligen inte skulle glömma den underbara stunden med honom aldrig någonsin skulle hon ångra det som skedde trots att resultatet skulle betydda att det blev fler i familjen för henne. Men det skulle hon inte säga högt. Rikard vände sig mot henne och tog hennes händer i sina. Han tittade in i hennes och kände inom sig att det var omöjligt att ångra något som han njöt så fullkomligt av.

– Aldrig, det var det bästa jag har upplevt sa han och log mot henne. Erina kunde inte annat än att le tillbaka och sjönk närmare ner i sanden mot honom. Rikard drog henne intill sig och la armarna runt henne. Det känns underbart att hålla om henne tänkte Rikard och tryckte än en gång henne lite hårdare intill sig och gömde ansiktet i hennes hår vid nacken. Han kunde känna hennes puls pulsera under huden, hon känner också något insåg Rikard tack och lov för det.

– Om det skulle vara till någon glädje för dig så ångrar inte jag heller något sa Erina tyst, hon vände sitt ansikte så att näsan nuddade varandra och läpparna var känsligt nära. Frestelsen blev för stor ingen av dem kunde motstå läpparnas lockande, sakta smakade de på varandras

läppar som slutligen ökade lusten till en brinnande eld inom dem. Sanden var mjuk och fortfarande varm som deras kroppar sjönk ner i. Flämtande tog de chansen till en and pause.

– Jag vill ha dig Erina jag vill verkligen ha dig! flämtade Rikard fram med slutna ögon. Erina tittade på honom.

– Jag vill inget hellre Rikard, men här känns inte bra för mig. Rikard slog upp ögonen och log mot henne .

– Jag vet en plats där vi kan vara helt ensamma, men bara om du verkligen vill. Erina tittade runt omkring sig.

– Det är bara sand, sand och åter sand och så skogen? Rikard brast ut i skratt och tog tag i hennes händer, drog upp henne på fötter

– kom! Erina följde honom mot skogen. Skogen känns inte bättre tänkte hon, här finns myror, spindlar hon började babbla upp olika småkryp medan de gick längre in i skogen dock på en stig tänkte Erina.

~5~

Plötsligt stod de framför ett vackert timrad hus med en stor ute veranda strax nedanför var en lyxig pool placerad omgiven av vackra plantor. Rikard stannade framför huset och fipplade upp nycklar ur ena byxfickan, låste upp och föste in henne i en otroligt smakfullt inredd hall. Erina kunde inte göra något annat än häpna av den granna synen som mötte henne. Med ett klick stängdes dörren bakom dem Rikard smög sig bakom henne och lät henne titta sig omkring i huset.

– Det är så fint här! Är det ert hus?

– Det tillhör familjen! Men det är väl huvudsakligen jag som går hit! Erina kände värmen från hans händer runt midjan, hon kände att det inte fanns tvång, jäkt eller någonting annat som tvingade henne,

– Jag vill, jag har inte ångrat mig sa Erina som ville försäkra honom att hon följde med honom hit för att hon verkligen vill det. När de kom till dörr nummer fyra kände hon att det plötsligt pirrade till i kroppen av förväntan. Hon visste inte vad som fanns bakom dörren, men något inom henne kände att detta var platsen som båda ville tillbringa tid tillsammans. Rikard kom på sig själv att hålla andan. När Erina öppnade dörren såg hon en stor säng som såg inbjudande ut med ett förtjusande lapptäcke. Rummet var lika behagligt inredd som resten av huset tänkte hon

– Säg mig, detta måste vara ditt rum eller hur? frågade Erina

– Mmm så sant så sant sa Rikard lugnt lutad mot dörrposten. Med ett varmt uttryck som glänste från ögonen. Erinas ögon fastnade på de bruna ögonen som brände enda in i själen på henne, ett par ögon hon hade börjat älska så innerligt. Erina tog tag runt hans hals och började

sakta backa mot sängen utan att släppa blicken från hans ögon. Vid sängens fotände sjönk de ner i varandras armar ingenting kunde komma i vägen nu, med lätta kyssar täckte Rikard henne vid örat halsen ner mot nacken. Erina rös till och fick gåshud efter armarna. Rikard flinade till men fortsatte neråt mot bröstens rundning, Erina andades häftigt in trots att linnet låg i vägen och tog bort stor del av känslan från hans heta läppar. Herre Gud! Tänkte hon det här blir mer och mer outhärdligt, mer hann hon inte reflektera förrän det ökande begäret tog över hennes förmåga att tänka. Hon kunde inte ligga still, det förmådde hon inte göra hon ville vara delaktig hon ville ge honom lika mycket tillbaka, ge honom njutning precis som hon fick av honom. Medans hennes läppar undersökte och smakade på hans kropp smekte Erina Rikard över hans skuldror över hans hals ner mot hans midja och rundade slutligen bakens form där hon lät sina händer ligga kvar en stund innan de vandrade uppåt. Hon kunde känna hur Rikards kropp spändes och han drog efter andan när hennes händer passerade nedre delen av hans midja. Rikard stönade till och stannade utav i hans rörelser.

– om du gör så där slutar det här snabbare än jag hade tänkt sa Rikard och flinade ner mot henne som smilade tillbaka samtidigt som hon slog upp benen runt hans midja. Ännu ett stön undslapp från hans läppar och han slog armarna hårdare runt henne och tryckte ansiktet mot hennes nacke för att kunna behärska sig.

– Det där var kanske inte heller så bra sa Erina Rikard skrattade till. Efter en stund fortsatte deras upptäcktsfärd över deras kroppar, andhämtningarna blev mer och mer ansträngd flämtningarna mer påtaglig. Slutligen hade plagg efter plagg undanröjds från deras kroppar tills de låg inlindade i varandra som om de vore ett. Sakta gled han in i henne. Mjuka rörelser gjorde att elden i deras kroppar sakta ökade i kraft så intensivt att de båda skrek till när de båda nådde toppen av deras klimax.

Erina vaknade till. Intill henne sov Rikard fortfarande hon lade sig på sidan och studerade hans anletsdrag smekte linjerna ömt och sakta. Rikard log för sig själv, han kände sig så tillfreds av den intima känslan av Erinas fjäderlätta smekning över hans ansikte att han inte ville förstöra den genom att öppna ögonen. När fingerrörelsen åter igen närmade sig munnen kunde han inte låta bli att nafsas till i hennes ena finger, vilket gjorde att Erina skrek till av den plötsliga överraskningen. Erina började skratta vilket gjorde att Rikard inte kunde hålla sig utan föll in i skrattet han med. Rikard drog henne till sig så att de låg i sked intill varandra. Tyst kurade Erina ihop sig och drog hans armar tätare omkring sig hon ville inte att detta ögonblick skulle ta slut. Rikard låg stilla och njöt av den mjuka kurviga kropp som han börjat älska så mycket. Han rös till av tanken att hur fort det gick. För några timmar sedan visste han inte ens av hennes existens och nu skulle han dö om hon försvann från honom. Men kruxet var tänkte han om hon kände likadant för honom, skulle han våga sig på att fråga henne om

hennes känslor utan att låta för klängig eller nått sådant. Erina kände att Rikard drog henne närmare sig i en mjuk men fast kram, hon kände hans andedräkt i nacken som gav henne gåshud över armarna. Rikard skrattade till när han såg hennes reaktion att han blåste lite till på örat och nerför hennes hals. Erina kunde känna att hennes kropp genast började reagera och började pulsera inom henne. Hon vände sig om och såg in i Rikards ögon, hon kunde se att det inte var endast hon som påverkades Rikards ögon hade mörknat och det lyste en eld i dem. Mjuka smekningar med läpparna mot varandra och deras händers dans över kroppen ökade behovet av mer, plötsligt slutade Rikard med ett ryck och drog sig en liten bit bort från henne. Erina tittade frågande på honom mellan de korta andetagerna såg Rikard på henne.

– Vad känner du för mig Erina?.. jag menar riktigt känner, va ärlig nu! Erina blev så förvånad att hon gapade men hon ville var ärlig så det fick bära eller brista tänkte hon.

– Som att mitt hjärta skulle brista i miljoners småbitar om du inte kände lika mycket för mig så som jag känner för dig. Jag menar.. jag hade ingen aning om att det kunde kännas så här underbart att... älska någon på så kort bekantskap som vi har haft. Erina fortsatte snabbt tala innan modet svek henne. Jag menar att det är ju inte möjligt att man kan falla så pladask för någon som jag har gjort för dig genom ett enda ögonblick. Erina blundade hon vågade inte möta hans studerande blick, hur löjligt skulle det inte vara om han inte delade hennes känslor tänkte hon. Nu ångrade sig Erina att hon hade avslöjat hennes känslor så öppet inför honom. Nu är det kört. Rikards hjärta svämmade över av lyckokänslor av ren glädje att hans starka känslor för henne var så djupt besvarade att tårar av ömhet fyllde lätt hans ögon. Rikard harklade sig lätt.

– Erina titta på mig bad han ömt och kupade sina händer runt hennes ansikte och lyfte hennes ansikte så att han kunde se den klart.

– Öppna ögonen! Erina skakade på huvudet nu kommer det tänkte hon och förberedde sig för det värsta tänkbara. Det kom inte, utan mjuka läppar smekte ömt hennes. Sakta öppnade hon ögonen och såg på honom.

– Jag håller med dig vi är inte kloka sa han, det är inte möjligt att man kan falla så hårt för någon på ett ögonkast och sedan existerar det ingenting annat. Jag vill inte ens tänka tanken på den dagen då ni åker härifrån, hem till ert land. Erina kunde se en mörk hinna snabbt dra förbi hans ögon innan han fortsatte.

– På den korta tiden som vi har känt varandra Erina, så känns det som om vi alltid har känt varandra hela livet. Äsch du förstår vad jag menar! Erina studerade honom. Hon satte sig upp och tog tag i hans händer, strök sakta ett finger över ansiktets strukturer.

– Säj någonting bad han.

- Vad var det som du var så bekymrad över på stranden tidigare? frågade hon. Med en suck drog Rikard henne grensle över sig sittande på säng kanten. Efter ett tag tittade Rikard upp och såg med bestämd blick på henne.
- Det som jag berättar nu är ingenting som jag har bestämt eller är överrens om, ok!
- Ok sa Erina med en axelryckning. Rikard tvekade drog ihop ansiktet till en grimas som om han inte var helt säker på ifall han skulle säga hans hemlighet.
- Vad det än är sa Erina så kan det inte vara så hemskt? hon såg att han tittade skeptiskt på henne, – Om du säger det så, ok.

Rikard reste på sig och gick fram till fönstret, han stod en stund och bara tittade ut över terrassen förmådde sig inte att få fram ett ord. Han visste inte hur han skulle börja för att det inte skulle låta så vridet i hennes öron. Till och med han hade svårt att förstå sina föräldrars tankar kring det påtvingade äktenskapet han skulle genomlida.

- Erina jag vet inte hur eller var jag ska börja det är så absurt alltsammans så jag går rakt på. Jag har så länge förnekat och vägrat ta till mig verkligheten att mina föräldrar tvingar in mig i ett äktenskap med en mycket ung flicka som är min styvfars arbetskompanjons dotter. Inte förrän nu i kväll så slog det mig och jag vill inte gifta mig med någon jag inte älskar jag kan inte ens prata med henne utan att få rysningar. Hon ser bra ut visst! men var tog intellektet vägen det saknas helt. Nu vet jag inte hur jag ska kunna lirka förbi detta tvångsäktenskap utan att min mamma tar skada av det. Min styvfar hör inte till de greker som har bra kvinnoosyn, kvinnor är lågt stående varelser som ska se upp på männens behov och önskan. Tur är väl det att alla pengar tillhör mamma och dem kan han inte komma åt inte ens om de skulle skiljas. Trots det så är hon så kuvad av det äcklet att hon låter honom tålas det är helt obegripligt.
- Pappa har sina egna pengar han skulle inte gå under, men pengar lockar honom och makten över henne så jag är orolig över hennes liv. Erina satt tyst inlindad i täcket lyssnade på Rikards bekännelse. När det tog slut sa hon ingenting hon kände sig kall i kroppen funderade på allt hon hade fått höra. Tvångsäktenskap existerar det även här i grekland? Nu! vilken tid lever de i? Skulle inte hon få chansen att få lära känna honom längre än hit. Nu förstår jag att han känner sig dystert jag vet att han tycker om mig det känner jag, jag litar på honom trots allt vilket är märkligt tänkte hon. Rikard studerade hennes ansikte han kunde se alla skiftningar som for över hennes ansikte.
- Säg någonting, snälla bad han .
- Det känns inte rätt av mig att känna så starkt för dig, nu när jag vet att du är trolovad till någon annan började Erina lätt. Men samtidigt så är du förlovad av tvång av din förälder vilket är riktigt elakt gjort av honom och... märkligt. – Han vet väl om att vi lever på

2000talet? Sa hon med ett stort flin. Rikard andades ut, han insåg inte förrän nu att han hade hållit andan.

– Man kan ju undra om han gör det men han vill inte lyssna på vad jag vill.

– När är den stora dagen då? Frågade Erina med en dämpad röst när tanken kom flygande som en iskall vind till henne. Rikard gick fram till henne tog hennes händer i sina han tänkte med ens hur perfekt hennes händer kändes i hans. Rikard förde henne till sängen.

– Sätt dig, är du snäll bad han. Rikard föll på knä framför henne innan han fortsatte. Det är meningen det år jag fyller 21 år och tystnade tvärt – Jag fyllde 21 tystnad följde.

– för fyra dagar sedan. Han höll fortfarande hennes händer i hans, smekte övre sidan av handen med tummen tittade osäkert och ängsligt upp mot henne - du var där, som en ängel, på en försenad födelsedagsfest. Erina log ner mot honom och tog tag i hans händer, sjönk ner bredvid Rikard och lade sina armar om honom med kinden tätt intill hans viskade ömt-

– Det är inte ditt fel det här, jag var med på det helt och fullt och jag ångrar absolut ingenting som hänt mellan oss. Erina skrockade till innan hon fortsatte. – Jag skulle göra om det. Rikards omfamning hårdnade omkring henne, det kändes helt rätt hon hade kommit hem. Erina tryckte sakta bort honom en liten bit från henne.

– Jag ska vara riktigt egoistiskt, men jag vill ha dig i mitt liv och det är något som jag inte får pågrund av din pappa!

– Styvpappa rättade Rikard.

– Styvpappa upprepade Erina efter honom hon fortsatte tala innan modet försvann från henne.

– Jag tar det jag kan få av dig, även om det endast handlar om just nu under min semester.

– Erina hörde hon Rikard säga tyst och sorgset till henne. Hon ville trösta honom hon, kunde förstå att han kämpade ett krig inom honom.

– Jag kan inte gifta mig med henne, jag vill ha dig i mitt liv jag kan inte se Rikard i hennes öra. Erina kysste honom bakom örat ner mot halsen.

– kanske kan jag hjälpa mig jag har något som jag inte har nämnt för dig, eller helt enkelt glömt hemska människa. Erina kunde känna att han lyssnade.

– Jag har en liten flicka hemma Emilia heter hon och är drygt året gammal. Erina väntade på reaktionen som inte kom som hon trodde skulle göra.

– Mmm nej det hjälpte inte suckade Rikard.

– Var är hennes pappa? Har du ett kort på henne? Erina satte snopet upp sig i sängen.

– Peter som var Emilias pappa är död, dödas i tjänsten och Erina sträckte sig efter sin väska plockade fram ett foto till honom det här är min dotter Emilia. Rikard såg en så otroligt gullig flicka med lockigt halvlångt brunt hår med himmelsblåa ögon och ett leende som skulle kunna

smälta och tämja vilket hjärta som helst. Han kunde inte mer än att le tillbaka mot henne. Han vände sig mot Erina.

– Hon är helt otrolig, vilken liten docka.

– Hon är ett odjur sa Erina med ett skratt det är svårt att tänka sig när man bara ser henne på ett foto småskrattade Rikard. – Jag ser dig i henne.

~7~

Solen värmdes medan de vandrade längst vägen som sträckte sig mellan hans hus och den lilla marknadsplatsen, Erina kände sig lyckligare än någonsin. ”Jisses vad han är vacker som en grekisk gud” Erina studerade honom ingående. De hade varit tillsammans varje dag och just nu hade de tillbringat en härlig förmiddag med hans mamma och ätit en god supé tillsammans. Hon var en vacker kvinna med ett hjärta av guld tänkte hon det är bara så synd att hon är så olycklig suckade hon. Rikards pappa var en engelskman som hon hade träffat när de var i deras ålder. Precis som Rikard hade hon blivit tvingad att gifta sig med en äldre man men vid det laget var hon redan gravid med Rikard. Hennes man hade aldrig riktigt tagit till sig honom som sin egen son utan hade ideligen stött bort honom. Ja det verkar upprepa sig igen tänkte Erina för sig själv. Medan de vandrade släppte Rikard hennes hand och vandrade lite i förväg mot en utsiktsplats ”När är den stora dagen, vilket datum? Rikard tvärnitade och tittade förbryllat på henne. Jag vet att vi inte skulle prata om det och att du försöker få din pappa att ta tillbaka sin önskan att få dig gift med vad hon nu heter.. men.. jag rör inte för att jag oroar mig lite jag vill inte tappa dig. De här veckorna har varit så underbara och nu är det endast tre dagar kvar innan jag åker hem igen. – Jag har pratat med honom flera gånger men det är som att prata med en vägg svarade Rikard jag vet inte vad mer jag kan göra jag känner mig desperat och du åker ju snart hem för helvete. Erina ryckte till av hans plötsliga utbrott mot henne. Erina sänkte blicken i marken och svalde tårarna som trängde sig fram. Jag stannar inte kvar här jag går till hotellet tänkte hon och vände ryggen mot Rikard som tittade ut mot fjärran och små sprang därifrån.

I två dagar tvingade Erina sig att stanna i sitt rum allt för att underlätta för honom inför brytningen dem emellan. Hon kunde inte ana att det skulle göra så ont, jag går sönder tänkte Erina när hon höll på att göra sig klar till middagen. Helst ville hon ligga kvar i sängen men hon hade blivit bjuden på en avskedsmiddag på hotellet det kändes inte rätt att strunta i den.

Rikard insåg inte på ett långt tag att han stod ensam på utsiktsplatsen, när han uppfattade det såg han Erina långt bort i slutet av backkrönet bort från honom. Vad har jag gjort tänkte Rikard jag kan inte tappa det enda som får mig att gå vidare med allt det här helvetet det var inte meningen att höja rösten mot henne åh vad jag saknar henne. Rikard gick raka vägen till

hotellet och frågade efter henne men personalen sa till honom att hon hade bett dem att inte släppa in honom och hon ville inte tala med honom. Nästa dag var samma sak ”herre gud, vad ska jag göra, hon vill inte tala med mig. Han satte sig på en sten utanför hotellet och la ansiktet i händerna gnuggade näsroten för att få bort spänningen. En lätt knackning kändes på axeln, vid hans sida stod Roberto sonen till hotellets ägare, en liten tanig kille på åtta år mörkt krulligt hår med ett lurigt ansikte. – Hej! hördes det från pojken - vad vill du flickan i rum tre? Har du gjort illa henne för hon gråter hela tiden och hon vill inte äta eller komma ut från sitt rum. Rikard tittade på honom Roberto fortsatte vi har bjudit alla gäster på hejdå middag ikväll det gör vi alltid det är tradition här. Rikard vände sig mot honom - Roberto vad det så du hette? – Japp det är mitt namn skrattade han och tog hans hand och skakade den ivrigt.

– Skulle du kunna hjälpa mig, jag vill verkligen få chansen att prata med henne flickan i rum tre. – Varför det? Roberto sneglade på honom. – För att jag älskar henne över allt i världen och jag saknar henne så enormt mycket, jag kan inte vara utan henne. – Så säger många, det har jag hört och sedan var de med en annan så det så. Rikard kom på sig att sitta och gapa efter Robertos förmaning, tillslut kunde att inte annat än att le mot honom. – Det glädjer mig att höra att du förhoppningsvis har bra värderingar omkring kvinnor och förhållanden Roberto sa Rikard. – Ja man ska inte göra illa någon faktiskt. – Så sant jag håller med dig det är därför som jag vill tala med henne be om förlåtelse. Roberto studerade honom ingående innan han nickade ok! – Du får bord tre precis som hennes rum den står lite i skymundan där borta och pekade mot ett bord på treassen.

Erina var klar med sin utstyrsel en enkel vit klänning med ljusröda blommor på snörning under bröstet lite antikt tids stil. Håret var uppsatt i en knut lite hår lade sig som slingor ut efter ansiktet och hennes axlar knytet med ett långt rött hårband. På långt avstånd kände Rikard att hon var i närheten han kunde känna hennes närvaro så tydligt. Det började pirra i kroppen av glädje det är nog bäst att jag gömmer mig lite innan hon ser mig annars kanske hon smiter iväg tänkte Rikard och gick och ställde sig på sidan om vid terrassens gardin.

Erina stannade till vid trappens avsats så märkligt det känns precis som om Rikard är här med mig. En tår trillade ner över kinden som hon kvickt torkade bort samtidigt som hon tvingade på sig ett leende. Roberto mötte henne vid trappen och förde henne till bordet som en riktig liten gentleman till och med styrde in stolen efter henne innan han gav henne en matsedel. Roberto nickade lätt med huvudet och sneglade upp mot Rikard innan han försvann mot de andra gästerna. – Erina, jag älskar dig Rikard hade kommit fram från sitt gömställe och stod nu bakom henne. Erina stelnade till när hon hörde hans röst bakom sig. Hon reste sig men

kände de underbara händerna lätt på hennes bara axlar som hindrade henne från att komma ur stolen. – Snälla lyssna på mig jag ber dig bad Rikard fortfarande med händerna på hennes axlar. När han kunde känna att hon slappnade av gick han runt henne och satte sig mitt emot med händerna på bordet. Han höll upp ett glas med vatten innan han kunde fortsätta han kände sig så förbaskat torr i halsen och hjärtat galopperade så han trodde rent ut sagt att han skulle dö om hon inte skulle ta honom tillbaka. ”Jag älskar dig bara dig” sa han tyst för sig själv, allt för att ge sig själv styrkan att uttala orden som han så gärna ville att Erina djupt och innerligt skulle känna. Rikard stålsatte sig och tog hennes händer mellan sina. Jag har bara den här chansen tänkte han och sökte hennes uppmärksamhet. – Erina jag älskar dig, bara dig du är som ljuset i mitt liv som vattnet som släcker min törst, som luften jag andas jag behöver dig för att kunna leva ett normalt liv. Utan dig och vetskapen av din kärlek i mitt liv, hur egocentriskt det än låter så orkar jag inte fortsätta med den här cirkusen som jag måste genomföra om du inte finns hos mig. Erina lyssnade på varje ord som kom som ljuv musik och börjar skruva på sig - Jag vill verkligen inte att du gifter dig med henne men jag förstår din situation Rikard sa Erina som nu lade all uppmärksamhet mot honom. Hon drog sina händer ur hans och placerade dem runt hans ansikte. Erina lutade sig fram så att deras näsor nästan snuddade vid varandra i en lätt smekning. – Jag kan inte vara kvar här när det sker, jag klarar inte av det. Jag älskar dig så mycket, det låter inte klokt vi känner inte varandra. Du får mitt blod att bubbla i mina ådror, du gör mig knäsvag bara att jag hör dig eller ser dig. Du är också syret jag andas och ljuset i mitt liv trots att du får dela den med min dotter sa Erina med ett leende. Rikard log tillbaka. – Det gör jag så gärna, det låter kanske klyschigt men hon är en del av dig. Deras läppar möttes och sakta gled de närmare i en omfamning som om de var varandras livboj.

~8~

Erina kurade ihop sig i fåtöljen med en filt runt omkring sig. Framför henne hade Rikard tänt en brasa i öppenspisens. Strax kom Rikard in med koppar av varmt kaffe som han räckte till henne. Hon makade på sig så att han kunde få plats under filten med henne. Tysta satt de och läppjade samtidigt som de tyst blickade in i brasan, Ingen av dem sa något. De visste att den här natten var den sista de hade tillsammans, vilket gjorde dem kraftlöst medtagna i deras hjärtan. Rikard såg att Erina nästan sov i hans famn han ville skaka på henne så att hon skulle vakna, men insåg med desamma att det var omöjligt att lura tiden, morgondagen skulle komma hur som helst. Tillslut hade även han somnat.

Med ett ryck vaknade Rikard, han tittade runt och var på det klara med att det fortfarande var kväll inte mer än halv elva konstaterade han. Sakta väckte han Erina med lätta kyssar för att få

henne att fortsätta sova i sängen, istället för att vakna med värk i musklerna och nackspärr av att ha sovit i fåtöljen. Erina kände hans heta andedräkt mot hennes kind genast sträckte hon på sig och lade sina armar runt hans kropp. – Erina du måste flytta dig till sängen så att du inte får ont i kroppen när du vaknar sa Rikard ömt mot henne. Motvilligt reste Erina sig och följde honom till sovrummet. Vid sidan av sängen stod redan hennes resväskor packade för hemresan, vilket Erina för stunden inte reflekterade något i när hon snubblade över dem i mörkret. Väl i sängen låg de båda och tittade upp på himmelstaket, plötsligt helt klarvaken.

Erina lade sig tätt intill och vilade huvudet mot hans axel, flätade in sina fingrar i varandra. Rikard lyfte sin hand mot sina läppar och gav hennes små fjäderlätta kyssar. Erina sträckte på sig och gav tillbaka ömma kyssar mot hans halsgrop. Hon lät sin mun dröja kvar medan hon svepte med tungspetsen längst Rikards läppar. Rikard rös och drog ett andetag och drog henne intill sig, med desamma eskalerade deras ömhetsbevis till heta krävande behov av ömsesidig tillfredsställelse av kroppslig själslig bevis på tillhörighet. Hans händer strävade med mjuka masserande rörelser över hennes kropp som genast svarade honom. Fullständigt och helt ohämmat rörde Erina sina höfter mot honom. Stönande körde han sina händer under hennes höfter lyfte henne upp så att hon kunde ta emot honom helt och fullt. Rikard gömde sitt ansikte i hennes hår och mumlade ömma varma grekiska kärleksord i hennes öra. Trots att hon inte förstod ett enda ord som han sa visste hon instinktivt vad de betydde. Med ett kvävt rop nådde de tillsammans den yttersta extasen. Vad var det som egentligen hände igen? – Du har en märklig makt över min kropp kvinna sa Rikard med ett matt leende. – Ha! det ska du säga skrattade Erina till och knuffade retfullt honom i sidan den makten har du över mig också det är nästan så att man skäms, jag har ingen motståndskraft mot dig alls, faktiskt. Innan de slumrade in tätt intill varandra lyfte Erina blicken mot honom, Rikard mötte hennes blick och fick med detsamma känslan av att det inte var något han ville höra. – Rikard när jag kliver på planet i morgon då betyder det att all kontakt mellan oss upphör. Ingen kontakt alls varken brev eller telefon eller mejl osv. Jag vill verkligen inte mista dig i huvudtaget sa Erina med tårarna rinnande ner för hennes kinder. Mitt hjärta skriker och protesterar mot min hjärna som säger att det är det enda rätta i det här fallet. Rikard såg länge på henne innan han kunde svara. – Jag kan inte bara glömma dig så där som att trycka av och på, på en strömbrytare, men jag förstår vad du tänker på. Jag måste försöka få det här äktenskapet att fungera, men jag fattar inte hur det är möjligt. – Du hittar ett sätt det är jag säker på att du gör, du hittar ett sätt. Erina reste sig och gick mot altandörren och betraktade bassängen för att samla kraft.

– Jag vill inte vara den som kommer emellan i hennes äktenskap med dig som en hemlig älskarinna sa Erina mellan snyftningarna. Jag vill bara ha din kärlek för mig själ, dina kyssar, dina omfamningar, dina kärleksord, dina...Erina brast i häftig gråt. När Erina tittade upp från

sina händer satt Rikard med sitt huvud djupt nedsjunken i sina med tårarna rinnande ner för kinderna. Erina gick genast fram, snubblade mellan bordet och soffan slog armarna om honom i en tröstande famntag samtidigt kände hon Rikards armar omkring henne som en härlig filt som endast var för henne. Bara hennes tänkte hon tyst för sig själv.

Följande dag vaknade Rikard ensam i soffan. Genast kände han paniken gripa tag i honom ”åh nej åh nej tänkte han och svalde klumpen som hade samlats i halsen. Han tittade på klockan i all hast när han sprang upp mot sitt sovrum. Där på sängen satt Erina klädd i sina reskläder med resväskorna på var sin sida av sina ben. – Hade du tänkt sticka utan att säga adjö? fråste han till. Erina tittade förvånat upp ur sina tankar. – Nej det hade jag inte sa hon lugnt tillbaka och sänkte blicken igen. Rikard satte sig ner bredvid henne och tog hennes hand i sin, smekte handflatan med tummen. Genast rullade tårarna ner för hennes kind. – Kanske skulle det varit det enda rätta att göra, bara stuckit medan du fortfarande sov. Det skulle kanske vara mer skonsamt för båda. Jag orkar inte mer jag saknar dig redan så mycket men jag vet att jag måste glömma dig. – Snälla sluta säga så snälla Erina bad Rikard jag kan inte glömma dig det är omöjligt helt enkelt. – Du har nyckeln till mitt hjärta, du är mitt liv Erina du kan inte mena att du bara kan stänga av dina känslor så där efter allt som har skett mellan oss. – Nej det kan jag inte, jag glömmer dig inte men jag kan inte ha kontakt med dig heller. Vi måste visa hänsyn till Francesca och hennes känslor. Rikard tittade på Erina. – Du inser inte hur Francesca är som person om du visste det så skulle du inte säga så, jag lovar.

Erina stod vid dörren på flygplanets trappsats. Innan hon gick in och satte sig vid fönster platsen i planet vände hon sig om för sista gången och tittade ut över den andra världen som hon börjat älska så innerligt och att få en glimt av någon som hon skulle sakna som livet själv. Aldrig hade hon känt sig så kall i kroppen som nu precis som om blodet hade försvunnit från alla ådror. Hennes hjärta pumpade sakta hon ville nu bara komma hem.

~9~

Rikard såg Erina stå i dörren, när hon vände sig om ville han bara skrika till henne att hon skulle stanna, att han bokstavligen skulle dö om hon försvann ifrån honom. Men inget kom ifrån hans strupe inte ett ljud. Halsen hade snört ihop sig i smärtsam kramp som spred sig som en eld i bröstet.

När planet hade lyft och försvunnit ur sikte sjönk han ihop vid fönstret brast i gråt och slog armarna runt huvudet. Rikard märkte inte i sin förtvivlan att någon närmade sig honom. – Min

älskling jag vet hur du mår, jag vet hur ont det gör när hjärtat brister tro mig vännen. Han kunde känna en välbekant arm och en parfym sen han var liten som drog honom in i en värmande och tröstande famn. Marlene sjönk ner bredvid sin son, kramade om honom strök han ömt över huvudet och rygg tills hon kunde känna att han slappnade av. Rikard tog tag i sin mors hand och knöp den tacksamt över sitt huvud, han höll den hårt kvar. Det kändes skönt att ha någon intill sig tacksam att hon inte ställde frågor som han inte skulle orka svara på. – kom så beställer vi lite fika på cafeterian Rikard! Marlena sträckte fram sin hand mot honom, han reste sig upp och de gick tillsammans till ett bord som låg lite avsides. Han orkade inte med några undrande blickar eller bekanta eller bekantas bekanta för den delen heller. Snart satt de tysta med var sin kopp kaffe och en stor sliskig bakelse som Rikard rynkade näsan åt, han var inte så förtjust i allt för stora sötsaker men åt tyst upp den för sin mors omtanke. – Hur visste du att jag var här? Frågade han när den största smärtan hade släppt. – Det var Giorgio som sa det till mig han förstod vad som skulle hända, han liksom följde efter dig i smyg Giorgio ville inte att du skulle vara ensam när hon åkte. Giorgio förstod hur mycket Erina har börjat betyda för dig och det visste jag med, jag såg det och kände igen alla symtom på obotlig djup kärlek. Rikard tittade upp på henne. – Din pappa. Du vet ju att du har en annan pappa än Didros. – Han har aldrig varit som min pappa det vet du sa Rikard han har aldrig riktigt accepterat mig som sin son. – Nej jag vet, det var hemskt att se hur illa han behandlade dig mot för de andra syskonen suckade Marlena. – Jag försökte hela tiden hjälpa dig när han slog dig eller var orättvis på något sätt, men det var svårt så svårt.

– Jag vet mamma. Jag vet vad han gjorde mot dig varenda gång du var på min sida. Marlena skrockade till och små log när tankarna kring den stora förändringen i deras liv kom. Dagen de blev fri från Didros förtryck och maktmissbruk. Rikard Log och iakttog sin mor i sina minnen. – Vad tänker du på det som roar dig så? Marlena skrattade till och sträckte sig efter Rikards händer. – Minns du när jag kom i underfund med mitt arv efter farfar? Rikard nickade och lyssnade vidare. När Didros hade fått höra om den enorma summa som skulle tillfalla mig efter min sjuka farfar. Han bestämde sig nog genast att fastställa en plan för att komma över den förmögenhet som jag skulle ärva genom att gifta sig med mig. Med tvång om det så skulle behövas vilket var hans tanke från början förmodar jag, men han lyckades få Papa på sin sida genom ett snyggt tal. Det hjälpte inte hur mycket jag än bad honom att låta mig slippa giftermålet det var redan bestämt med tid och dag. Jag var djupt olycklig för jag hade redan börjat sällskapa din pappa någon månad innan och precis som för dig åkte han hem. Men inte förrän han försökt be om min hand på grund av mitt tillstånd jag hade precis fått reda på att vi väntade dig och vi var så lyckliga. Vi nämnde till och med att vi väntade tillökning, de bara skrattade oss i ansiktet. Den dagen kan jag inte glömma och det känns som om jag dog när

han tvingades flyga hem till England. Sen dess har jag varken sett eller hört något från honom, jag vet att han försökte flera gånger men hindrades av min fars lakejer. Jag saknar honom enormt fortfarande men han är nog gift nu och har en massa barn vid det här laget. Det är ju helt otroligt tänkte Rikard efter sin mors bekännelse att hon fortfarande känner likadant som då för honom. Undra om han lever och om han är gift. Marlina fortsatte. – Men jag kom på det precis innan, så jag talade med en advokat i hemlighet som hjälpte mig att ordna en tät försäkran att ingen skulle kunna komma åt mina pengar utan mitt tillstånd. Han hade ingen aning vad jag hade gjort, så glatt i hågen direkt efter giftermålet gick han till advokaten och ville skriva över förmögenheten på honom själv men det gick inte så bra för honom flinade Marlina. Åh vad jag önskar att jag kunde ha sett honom just då, när han fick veta att han inte skulle få ett korv öre av mig trots att vi nu var gifta. – Dess värre var han elak mot dig så fort han fick möjlighet att slå dig eller på något sätt förödmjuka dig, det glömmet inte jag sa Rikard. – Tänker du på att han var otrogen mot mig så var det bara skönt att slippa hans händer på min kropp för det var rent ut sagt vidrigt. Efter ett tag reste de sig och vandrade mot utgången. på terminalen vek de av mot var sitt håll men innan gav Rikard sin mor en stor kram och försäkrade henne att hon skulle bli lycklig igen. När Rikard hade gått till sin bil stod Marlina kvar och såg efter honom med frågade blick, ”vad menar han med det”?

Ja det är väl bara att ta tjuren i hornen då tänkte Rikard när han låg på sin säng. Göra det bästa av situationen som Erina sa så fort hennes namn kom i tankarna drog det åt i hjärtat på honom Rikard drog kudden från sängen och tryckte den mot ansiktet det luktar fortfarande som henne tänkte han åh Erina vad jag saknar dig hos mig och svalde en klump i halsen. I Morgon ska jag alltså gifta mig hur i helsike ska jag klara av att säga ja på frågan tager du denna..men jag lovade henne jag ska göra mitt bästa bara för dig Erina bara för dig.

Erina såg landet bli mindre och mindre ju längre upp i skyn de kom tillslut var det bara moln om kring henne, lamporna släcktes och det blev skymning i flygplanskroppen. Hon blundade och genast började gråta det var helt omöjligt att hålla tillbaka tårarna. Erina saknade honom så mycket att det inte fanns ord att uttrycka hur fasansfullt det kändes inombords att mista någon som stulit hennes hjärta och själ. Flygvärdinnorna kom då och då med servetter och något drickbart till henne men ingenting verkade hjälpa sorgen tillslut föll Erina i djup sömn och vaknade inte förrän planet landade i Stockholm igen.

Hemma igen tänkte Erina när hon stod på farstun till sitt hus och famlade efter nycklarna till dörren. Det är väl tur att man är ensam ett tag innan de lämnar Emilia, jag vill inte att de ska se mig så här. Hon gick och lade alla kläder hon hade haft med sig i tvättmaskinen på en gång och gjorde sig sysselsatt hon skulle inte på något vis visa dem att hon var förkrossad. Hon

hade ju fått resan för att hon skulle komma på fötter igen inte komma hem utan dem. Telefonen ringde plötsligt Erina rusade till hallen rycker upp luren och svarar med en len teatrisk röst lite lätt sömnig. – Hallå det är Erina.

– Åh hej Erina välkommen hem igen! hur har du haft det ? – Jo tack väldigt bra tack när kommer ni med Emilia? Frågade hon sin mamma. – jo det var just det jag ville fråga dig om ifall det gör något för dig om hon kunde få stanna en dag till hos mig? Hon ville så gärna följa med på marknaden men jag sa att vi måste fråga först. – Menar du att hon ville det eller kan det möjligtvis vara så att det är du som vill ha henne med? sa Erina med en liten retande ton i rösten – Jo..började hon innan hon avbröts av Erina. – Det är ok för mig då hinner jag åka iväg och handla innan ni kommer med henne. – Det låter jätte bra vi dyker upp vid Lunch tid i morgon då puss, puss och så var samtalet över. Erina stirrade på telefonen ett bra tag, ryckte åt sig bilnycklarna och sprang ut ur huset.

Det tog inte lång stund att ta sig till affären, allt såg ut precis som innan hon åkte insåg Erina. Gurka, paprika, sallad hon stirrar ner i kundvagnen och försökte koncentrera sig på vad hon egentligen skulle köpa, men hela tiden smög tankarna tillbaka till en grön, varm plats varma muskulösa armar som omfamnar henne, glödande bruna ögon... nej, nej sluta det är över hon skakade förtvivlat på huvudet. Erina kände tårarna komma tysta snyftningar trängde sig fram hon tvingade känslorna att lugna sig med djupa andetag. Få se nu lasagne då behöver jag köttfärs, mjölk ja, ja det här går bra. Tillslut hade hon lyckats att få ihop veckans matlista och var på väg hem.

Allt var inplockat på sin plats och hon hade till och med hunnit äta en middag, diskat och plockat undan men vad ska jag göra nu tänkte Erina när hon satt ner för första gången sen hon kom hem. Hon kunde höra hur tvättmaskinen arbetade febrilt med att tvätta bort all sand och lukter från plaggen. Hon kunde höra klockan klämta och slå tio på kvällen men hon hade inte lust att resa sig från stolen. Hon kunde höra det låga samtalet på radion som diskuterade landets ekonomi och aktiviteter men hon orkade inte lyfta huvudet från bordet. ”Rikard varför måste det här hända oss vi kunde väl ha sluppit träffas då hade det här inte hänt”. Varför gick jag på stranden varför följde jag med på festen . Tankarna skapade en film som spelade upp händelserna i huvudet på henne första blicken till festen första samtalet till garderoben. Garderoben?? Tankarna tvärnitade hur länge sedan var det när det hände?? Erina började räkna på fingrarna och tog fram sin almanacka hon drog ett djupt andetag och lade handen som ett tryggande täcke på magen. Oj kan det vara möjligt att det måhända är ett litet liv i magen efter den märkliga hypnotiska händelsen i garderoben. Erina kände hur hjärtat rusade iväg inte av förskräckelse utan av en evinnerlig glädje, då skulle hon ändå ha något kvar av

honom hos sig som hon kunde ge sin kärlek till och samtidigt så skulle Emilia få ett syskon det kändes helt underbart.

~10~

Det var folk överallt som bar blomster engagemang mat i överflöd. Kyrkgången var klädd med blomster så långt ögat kunde se men det enda Rikard kunde tänka på var att det var fel person som skulle bli hans fru. Han satte sig på kyrkbänken med huvudet nedsänkt. Prästen som familjen hade valt att viga dem satte sig ner bredvid honom frågade med lugn röst hur han kände sig. Rikard tittade upp Pavolo kunde se att det inte stod rätt till. – Man ska inte gifta sig om man tvivlar min väns sa han. Rikard såg på honom. – Jag har inte någon talan i den här frågan, om jag inte gör det så är det fler som drabbas illa, min familj på min styvfars sida är lite rubbad tyvärr. – Vad skulle hända då? fortsatte Pavolo. – Min mor blir illa behandlad, det blir hon så fort jag gör något mot hans vilja, han har ett stort behov att hävda sig så då är min mor lätt att straffa. Jag vet inte hur många gånger jag hört ”*att ditt lilla misstag med engelskmannen måste straffas jag måste rena dig*” och sen kom hon ut efter en stund blodig och blå slagen, han riktigt njuter av det. – Det är inte något som ett litet barn ska behöva uppleva sa Pavolo med rynkade ögonbryn. – Vad mer kan det vara som tynger din unga kropp? Rikard kunde inte längre hålla tillbaka sina känslor som han i så många år hade hållit hemligt för andra. När Pavolo visade att han brydde sig om hur han mådde var det som om något brast i hans försvar och allt flödade ut ur honom, om allt som hänt i uppväxten och Erina allt om hans Erina. När prästen hade gått och känslorna hade lugnat sig flödade tankarna fritt. Rikard satt i chock. Garderoben??? Tänkte han. – Jag måste få veta, hon kan faktiskt bära på mitt barn efter garderob äventyret. Rikard insåg inte att han hade pratat högt förrän Giorgio kom och ställde sig bredvid honom och lade sin hand på hans axel och sa att han skulle ta reda på ifall hon var gravid eller inte. Rikard tittade på honom och nickade.

– Hur mycket har du hört Giorgio? – Tillräckligt mycket för att förstå hur din uppväxt har varit och du förtjänar något bättre. Jag börjar genast med mitt uppdrag. Precis när Giorgio vände ryggen till spände Rikard tag i hans arm – Det finns en sak till vi ska diskutera men det ska vi göra efter det här spektaklet är klar. – säg bara vad så gör vi det sa Giorgio.

De flesta bänkar var full av förväntansfulla människor de flesta var från hennes sida, fullt av högfärdiga uppblåsta människor insåg både Rikard och Giorgio. Giorgio var hans besman han skulle stå på hans sida hur det än artade sig det visste han. Man kunde direkt se att brudgummen inte var lycklig som en brudgum ska se ut på sin bröllopsdag. Inga ögon som glänste eller en leende mun ingenting som tydde på att det var något som han beredd på att göra. Många av de bjudna skakade på huvudet, många av dem var endast där för att ge honom

stöd på denna dystra dag som de ansåg det var. De kände till händelsen mellan Rikard och Erina hur lyckliga de var tillsammans de hade alla sett dem tillsammans och den dystra slutet för dem. Det hade spridit sig som en löpeld i hela samhället. Rikard och Marlena var älskad av människorna i deras by eftersom de var båda engagerade i deras liv att alla familjer skulle må bra och att deras arbeten skulle blomstra. Därför var det ingen som gillade eller godkände vad Didros hade gjort för att kunna nästlat in sig för att få makt inte heller deras gamla arbetsgivare Marlenas pappa som lät det ske. Nu kunde de se att sonen till deras Marlena led och tvingades in i ett äktenskap av hans styvfar och skulle han vägra skadades hans mor illa, det visste alla. Alla förstod att han inte kunde vara självisk och låta det ske utan lät det äga rum trots ett brustet hjärta, vilket de var stolt över honom att han ville hjälpa min mamma. Minuterna gick och ingen präst syntes till vart var Pavolo? Giorgio sprang iväg för att kolla vad det var som dröjde. Utanför kapellet kunde han höra hur prästen höjde röste mot Didros, Pavolo sa med skarp stämma att han vägrade utföra tvångs giftermål. Vigsel ska ske mellan två personer som älskar varandra över allt på jorden där de båda frivilligt delar sorg och glädje med varandra om ni nu på någon anledning vill fortsätta detta spektakel måste ni anlita någon utan hjärta sa han. Giorgio kom tillbaka helt tom i synen han såg chockad ut tyckte Rikard. – Vad har hänt. Viskade han till sin vän som fortfarande inte hade hämtat sig.

– Pavolo vägrar utföra vigseln. Svarade Giorgio. Rikard tittade frågande – Jag tar det sen kompis, olyckligt nog lyckades Didros ordna en ny. Rikard suckade djupt han hade hunnit hoppas att under kunde ske. På bänken bredvid honom hann han upptäcka ett besviket sken dra över sin mors ögon. När Didros kom och satte sig bredvid henne flyttade hon sig en bit bort från honom och satte en stor korg med blommor mellan dem. Rikard förstod att hon aldrig mer kommer att ha något med honom att göra att han kommer aldrig kommer till i sängen igen åh vad jag är stolt över dig tänkte Rikard för sig själv. Han puttade till Giorgio i sidan och pekade mot sin mor och sin styvfar, Giorgio fattade situationen och brast ut i skratt – Inga pengar där att hämta mer. Musiken började spela Rikard började kallsvettas ”Nej, nej, nej Åh Erina varför kan det inte vara du” sa han tyst i sitt inre. Musiken hade slutat och han visste att bredvid honom stod nu Francesca.

Han kunde höra allt på avstånd och när han kände en knuff i sidan förstod han att nu var det hans tur att svara ja, men ordet hade fastnat i strupen som en stor grapefrukt lika bitter och sträv i smaken. Det enda han kunde göra var att nicka vilket denna präst godkände och tog som ett ja. En puss på kinden och sedan var det över, de gick ut ur kyrkan där gratulationerna haglade över dem från en sida. Den andra nöjde sig att pussa dem på kinden och stryka honom över armen, många sa till honom ”vi finns där för dig”.

Rikard satt och petade i maten med benen utsträckt under bordet allting smakade bittert han var i sin bubbla och släppte inte in någon. Giorgio och Marlina stod bredvid varandra och studerade honom på avstånd. – Det är inte svårt att gissa vem han tänker på just nu sa Marlina och vad! sa Giorgio snabbt efter. Marlina tittade på honom. – vad menar du med det? – Jag kanske inte ska säga detta men du är väl på hans sida hoppas jag. – Självklart är jag det!! dum fråga Giorgio! det borde du veta eller hur! skäms på dig. – Lugn, lugn jag vet skrattade Giorgio efter Marlenas utbrott. – Ok låt höra vad det är som han tänker på utöver Erina och den äktenskapliga sängen. – Ja just det den äktenskapliga sängen, det blir nog knivigt för honom skulle jag tro. För vem skulle det inte vara det. – Kom till saken nu Giorgio. – Erina måhända väntar smått. Giorgio sneglade mot Marlina som i hans förvåning hade det största leendet i hela rummet. – Så underbart med ett barnbarn. – Som du kan hända aldrig får se tillade Giorgio snabbt, om hon nu skulle vara gravid vilket inte är helt säkert för jag har inte haft tid att kolla än. Men så fort det här är över åker jag iväg till Sverige, men först måste jag luska ut var hon bo. – Jo det kanske jag kan hjälpa dig med sa Marlina med ett glatt skratt.

Imorgon går jag till mödravårdcentralen och kollar upp. En bäbis så underbart, snälla söta rara låt det vara sant låt mig vänta Rikards barn snälla, snälla bad Erina rakt ut i luften med knäppta händer. Där efter somnade Erina lugnt. Senare vaknade Erina med ett ryck med kallsvettningar en dröm som var så ljuvligt behaglig från början men blev en mardröm trots det kunde hon fortfarande känna i sin kropp hans mjuka händer som följer hennes kropps linjer hans läppar som ömt placerades på speciella ställen på henne, hans skratt. Plötsligt ändrades bilden och det var inte längre henne som han smekte. Ett elakt klingande skratt kom under honom och Erina satt bredvid på andra sidan honom och tittade på som om hon inte existerade längre. Hon försökte ta på honom men Rikard puttade bort hennes hand och det klingande skrattet hördes igen. Det sista hon mindes var när hon såg en vacker hand sträcka sig upp under honom och som placerades över nacken med en stor glittrande ring på ringfingret. Vid det laget vaknade Erina ur drömmen. Gråtande fattade Erina att han nu vid det här laget var en gift man som precis hade älskat med sin fru, och skapat ett barn tillsammans. Hon kröp ihop under sitt täcke i fosterställning och grät tills det inte kunde finnas mer tårar. Så fort hans namn eller ansikte kom på näthinnan grät hon igen som om det aldrig skulle gå över, hon skulle förevigt vara ensam. Jag kan inte älska någon annan förlåt jag kan inte glömma dig.

Rikard stod i badrummet och mådde illa han hade druckit lite väl mycket på kvällen så nu fick han stå ut med ihållande huvudvärk och illamående. Nu ville han bara lägga sig ner och sova bort dagen och gå vidare med att förbättra sin mors liv. När han klev in i sovrummet ryggade

han tillbaka när vänstra sidan av sängen var upptagen av kvinnan som nu skulle vara hans fru. O fan det hade jag förträngt tänkte Rikard för sig själv när han vek upp täcket på den högra sidan av sängen. Francesca grep genast tag i hans kropp och drog sig närmare honom. Han kunde känna att hon saknade sina kläder när hon gned sin kropp intill hans baksida. En gång bara tänkte han fullfölja det här så kallade äktenskapet sen kan jag byta till eget rum med lås om jag så måste. Hur svårt kan det vara en enda gång det är allt som behövs, Rikard tog ett djupt andetag och vände sig om och såg henne med hela härligheten framför sig. Visst hade hon en vacker kropp precis som de flesta flickor han hade varit med, men nu kände han ingenting. Hans kropp förblev livlöst inget splitter i kroppen, ingenting förutom de rysningar som hennes händer framkallade när hon tog på honom. Jag måste tillfredställa henne på något sätt så han rörde sina händer över hennes kropp som genast svarade med stönande och höga skrik ju mer han berörde henne. Plötsligt säger hon i hans öra med ett bedjande hes röst

– kom in i mig nu. med ens stelnade Rikard till och tittade ner på sig själv slak som en ja jag vet inte vad tänkte han. Genast började han tänka på Erina han föreställde sig henne där istället så länge han höll sina ögon stängd såg han henne framför sig. Genast reagerade hans kropp och hans lem svällde, lusten infann sig så han tog iakt medan den fortfarande kunde brukas och trängde in i Francesca precis som hon bad om.

Rikard stod i duschen och kände sig smutsig som om han hade blivit utnyttjad. Illamåendet fanns kvar precis som huvudvärken men det hindrade inte honom när han kom ut ur duschen att gå och fylla på ett glas med whiskey för att skölja ner skammen och äckelkänslan han kände så fort han tänkte på det som skett för en stund sedan. Francesca vred sig i sängen och gnydde belåtet Rikard tittade på henne och tänkte att det är sista gången du gör det med mig. Rikard satte sig ute på ballongen i en fåtölj och drog en filt över sig, om nu detta skulle resultera att det blev ett barn så skulle han ta sitt ansvar hur det än slutade det här äktenskapet.

~11~

Följande morgon drog Erina på sig en jumper innan hon gick ut, det har redan hunnit bli så kallt ute tänkte hon när hon gick mot bilen. Besökstiden på öppna mottagen på vårdcentralen är så tidigt på morgonen att man inte hinner vakna riktigt tänkte Erina samtidigt som hon gäspade stort när hon körde iväg till sitt besök hos mödravården. Väl inne satt hon och väntade på sin tur och när hennes namn nämndes var Erina så nervös så att hon mådde dåligt.

– Hej Erina jag heter syster Chang och vad kan jag hjälpa dig med? Erina tog tag i hennes hand – Hej jag skulle behöva göra ett graviditetstest tack. Jag vet att man kan köpa ett test på apoteket men jag tycker det känns säkrare att få höra det ifrån en barnmorska än en sticka man

har kissat på. Erina flinade när hon såg att Chang log mot henne med hela ansiktet. – Då ska vi genast sätta igång, här är muggen varsågod och där bakom den där väggen finns både omklädningsrum och toalett. Erina visste vad hon skulle göra och vad som skulle ske men hon var ändå orolig att resultatet skulle vara negativt, därför var hon nu när väntan snart var över gråtfärdig. När Erina kom tillbaka med muggen gav hon den till barnmorskan som genast tog och gjorde ett gravtest. Resultatet var ett klart blått plus, hon var gravid. – Grattis Erina du ska bli mamma, vet pappan om det? – Nej det blir en överraskning för honom hon behöver inte veta att pappan till mitt barn inte finns i detta land och nyligen gift tänkte Erina.

Efter att de hade kollat upp ungefär när så skulle bäbisen komma till världen ungefär 10de maj nästa år och Erina kunde inte tro att det var sant att hon snart skulle få ett litet barn att sköta om tillsammans med Emilia. Erina började genast när hon kom hem att planera hur och vad Emilia skulle kunna hjälpa till med så att hon kunde känna sig delaktig. Hon stannade till i sina tankar och tänkte på Rikard han måste få veta, det han har all rätt att få veta. Hur det än är så är han far till detta barn. Erina la sin hand på magen och strök sakta över den. Jag älskar dig redan så mycket vi älskar dig Jag, Emilia och...pappa även om han inte kommer att se dig.

Månaderna gick snabbt förbi det var snart december och Lucian stod snart vid dörren. Lucia träningarna i skolorna var i full gång och Erina arbetade med att bestämma hur tåget skulle placeras inne i storkyrkan. Det skulle flyta på och samtidigt se snyggt ut när de väl stod där framme vid altaret, hur det skulle låta det visste hon att det skulle vara helt underbart. När de sista kandelabrarna var utsatta kände sig Erina sig äntligen nöjd med resultatet. Hon plockade fram ett salt kex till ur fickan och knaprade i sig den för att illamåendet skulle släppa. Illamåendet ville aldrig försvinna vilket störde hennes frid och matlust något så kopiöst. Det var helt tyst i kyrkan nu Erina gick fram till altaret och satte sig ner på trappan. Hon såg upp på Jesusbilden framme vid altaret ögonen grumlades av tårarna som inte ville stanna kvar utan rullade sakta ner för hennes kinder. Baksidan av handen försökte hon förtvivlat torka bort dem innan någon skulle se och komma fram och fråga vad som stod på. Hon hade inte lust att svara på en massa frågor om varför hon var så ledsen hela tiden. Ingen hade fått veta om hennes graviditet det höll hon för sig själv, än så länge men snart var det omöjligt att dölja den lilla mage som började synas under hennes kläder eller hennes svällande bröst. Plötsligt dinglede en servett ner på hennes knä hon tittade på den med stora ögon innan hon såg på personen som hade gett henne den. – Tack sa hon för att inte vara otrevlig för det var ju en fin handling från en person som inte kände henne. Flickan satte sig ner bredvid henne men sa ingenting hon bara såg på henne med stora bruna ögon lika chokladbruna som Rikard tänkte

hon snabbt. Någonstans inom henne kände Erina att hon kunde lita på denna flicka så hon sträckte fram sin hand och hälsade – Erina! tack för servetten det var snällt – Det var så lite, det såg ut som om du behövde den mer än jag. Själv heter jag Sylvia sa flickan. Erina log mot henne – Vad gör du här den här tiden, det är ganska sent? Sylvia nickade – Jag trodde att ingen skulle vara här den här tiden. men då såg jag dig stå här och ljusets sken lyste på ditt hår och det såg ut som en gloria, det var så vackert sa hon. Erina skrattade till – tack för den komplimangen – Ditt hår har en märklig kombination av olika nyanser, det är helt otroligt, är det din naturliga hårfärg? undrade Sylvia Erina tog tag i sitt hår och granskade det ingående.

– Öh Japp det är det. Sylvia såg på henne och brast i skratt – Säg mig vad är det som gör dig så ledsen? Erina tittade ner i sitt knä och knölade ihop servetten i dess beståndsdelar. Det skulle vara skönt att prata med någon tänkte Erina och hon känner mig inte. Det var lättare än vad hon trodde det skulle vara, hon lättade sitt hjärta och sa som det var att hon var gravid i fjärdemånaden och att hon inte kunde sluta glömma eller sluta älska barnets far och att hon längtade efter honom. – Hur kommer du att göra, kommer du att berätta om barnet för fadern? undrade Sylvia. – Självklart kommer han att få veta, men jag vill inte förstöra något i deras äktenskap det är inte rätt, så jag vet inte hur riktigt än. Erina stoppade ner handen i fickan igen och tog fram ett kex. – Jag mår så illa suckade hon, vill du möjligtvis ha ett Sylvia? skrattade Erina – Jag tror du behöver det mer, så ät upp dem själv. Sylvia brast i skratt när Erina drog fram en stor påse ur fickan och satte den mittemellan dem – Ät, ta för dig. Efter en stund kom vaktmästaren fram till dem och frågade lite försynt om de möjligen var klar med utstyrseln för ikväll och ifall han kunde släcka och låsa kyrkan. Erina och Sylvia reste sig och gick ut ur kyrkan. Utanför på kyrktrappan tog de adjö av varandra – Tack för att du orkade lyssna på mig Sylvia, och gav henne en stor kram. – Det var jag som frågade, och jag är glad ifall det fick dig att må bättre och jag fick även lära tjäna dig sa Sylvia under den besvarande kramen. Innan de skildes åt bytte de med varandra sin adress och telefon nummer. – Ring mig någon gång så kan vi ta oss lite fika eller nått, det vore roligt, ropade Sylvia till henne borta vid bilen. Erina svarade tillbaka ”absolut”.

Sylvia såg när Erinas bil lämnade parkeringen. När den hade kommit ur synhåll vände hon sig om och gick till en annan bil en bit därifrån. Sylvia klev in och satte sig i passagerarsättet. De satt tysta en lång stund innan Sylvia öppnade sin mun. – Det här är grymt gjort mot henne och mot din vän! Giorgio började hon. – Jag vill hjälpa henne men ni måste lova mig att ni inte gör henne illa, kan ni lova mig det? frågade Sylvia, Giorgio som satt bredvid och lyssnade på henne. – Jag, vi vill inte göra henne illa det är det sista jag vill, du måste tro mig. Sylvia iakttog honom noga och kände innerst inne att han talade sanning. Hon började sakta återberätta hennes upplevelse med Erina. – Hon var som en ängel där framme började hon.

Rikard stod på flygplatsen och väntade på att den skulle landa. Han hade för en stund sedan avslutat ett samtal med Giorgio och han lovade att han skulle vara där när den kom. Giorgio såg Rikard på avstånd vid ett bord med en kopp i handen och en tidning i den andra. Han satte ner sig med en duns på stolen mitt emot honom och beställde in en stor kopp kaffe till sig själv. Rikard lade bort tidningen och lutade sig tillbaka på stolen med koppen i båda händerna, han ville inte visa att han var nervös inför svaret. Innerst inne visste han men han kunde inte sluta hoppas att hon väntade hans barn. Giorgio satt allvarlig och tittade Rikard, mig kan du inte lura grabben tänkte han. Du är så nervös att du inte vet var du ska sätta dina händer. Giorgio kunde inte annat än le åt det. – Men för helsike säg nu, berätta hur mår hon, mår hon bra? vad gör hon? – Hon mår bra, hon jobbar i en skola med små barn. Rikard nickade och lyssnade när Giorgio redogjorde allt han hade fått reda på. Giorgio slutade tvärt för djupt inne i honom visste han vad han ville höra så varför hålla bort sanningen från honom de mår precis lika eländigt. – Varför slutade du? frågade Rikard. Han satte sig i sittande ställning. – Vad har hänt hon mår väl bra? Rikard hon mår uruselt – Va! vad säger du. – Hon mår uruselt, hon kräks hela tiden äter kex så hon sväller upp till en ballong alldeles snart. Men det är ju klart att det är inte är för evigt bara till maj någon gång. – Va! Rikard lade huvudet lätt på sned menar du det jag tror du menar? Giorgio kunde inte hålla sig längre utan allt rasade ut ur honom. – Här är lite foton som jag tagit i smyg på Erina och hennes dotter Emilia. Han lade fram korten framför honom, Rikards blick sökte direkt sig direkt till Erina han satt länge med blicken fäst på kortet Giorgio led när han såg sin vän kämpa med saknaden. Tillslut log han när han tittade på kortet bredvid där satt en söt liten flicka med lockigt brunt hår med ett leende som kunde smälta guld tyckte han, det måste vara Emilia, dottern. Nästa foto satt Erina med en drömmande blick med Emilia i famnen som tittade på något spännande. – Får jag behålla dem? Frågade han sedan Giorgio – Rikard se dem som dina. Giorgio lade sin hand på hans som en förståelse, det var en sak till. Hon älskar dig fortfarande som hon sa till tjejen som min hjälpte mig, att hon inte kunde sluta glömma eller sluta älska barnets far och att hon längtade efter honom. – Jag längtar efter henne så mycket att jag tror att jag håller på att bli tokig Giorgio. Speciellt nu när jag vet att hon är min och att hon väntar mitt barn, det känns otroligt. Jag får inte känna så här jag vet, jag är lycklig över barnet Giorgio väldigt lycklig. Mobilen började ringa Rikard sträckte sig efter den. – Hej vännen! Det är Marlina är ni fortfarande på flygplatsen? Jag vill bara säga att Francesca har åkt in på sjukhuset igen. Hon är djupt bekymrad att barnet inte växer som det ska..igen.. – Jaja alla vet att det handlar om att kontrollera mig vad jag är och vad jag gör, jag orkar inte bry mig förlåt. Är du där förresten så

kan du väl hålla ändå mig ajour det kan vara bra, är det ok för dig Marlina? – Ja absolut! Ha, ha! Det har verkligen blivit ett favorituttryck för mig. – Jepp absolut.

Francesca låg på britsen åmade sig för läkaren som inte kunde se något fel på barnet hur mycket han försökte. – Snälla frun barnet mår bra du måste sluta oro dig så mycket det är inte bra för dig. Francesca frustade till och puttade undan den hand som försökte hjälpa henne upp från britsen. Hon var fullt medveten om att barnet mådde bra men det hade inte fått den effekt som hon var ute efter. Rikard ska vara här med mig, bara mig han ska göra det jag vill inte sticka iväg så fort Giorgio ringer fräste Francesca inom sig Marlina kunde se ursinnet lysa ur Francescas ögon. Kontrollbehovet var inte en vacker syn suckade hon och gick sin väg. När Marlina kom hem satt Rikard på altanen. Han såg ut att vara djupt försjunken i tankar, när hon stod bakom honom såg Marlina att han höll i ett kort på kortet var ingen annan än Erina, ganska nyligen tagen tänkte hon. Stackars min älskade son jag orkar inte längre se honom lida och längta så suckade hon. – Mor jag kan inte längre vara gift med henne, jag går under. – Rikard du kan inte, du måste försöka längre, du har ett ansvar gentemot barnet hon väntar det förstår du eller hur? Rikard möter hennes blick över stolskanten – Jag vet men jag har det mot mitt ofödda i Sverige också mor. Marlina tjoade till av glädje. – Åh när, när åh så spännande med ett barnbarn. – Öh mamma du skrämmer mig lite, barnet som Francesca väntar är också ert barnbarn men Erina kommer att få tidigare drygt en månad tidigare. – Ja, ja det vet jag väl tvivlar du på min intelligens Rikard sa Marlina med ett leende. – Jo jag höll på att glömma, när du kommer hem brakar helvetet lös min son. När Rikard hade åkt hade han glömt andra foton vid sidan av fåtöljen Marlina plockade upp dem tittade på dem en stund. Tårarna började rinna när hon såg bilden av Erina med flickan i famnen. Erinas blick kändes alldeles välbekant för henne hon visste hur det kändes med ensamheten, kärleken för någon man inte fick älska för att andra hade bestämt det. Plötsligt smäll ytterdörren igen och Rikard kom inrusande med ett brev i handen. - Här jag glömde det nästan det är till dig sa han och slängde ner det i hennes knä. Rikard plockade upp resterade kort och gömde dem i fickan. – Rikard!...se till att de inte se dem. Rikard log mot henne innan han gick ut genom dörren.

Oj här osar det visst, tja det är väl bara att ta tjuren i hornen, han klev in vardagsrummet där han bemöttes av blickar som ville tala om för honom att han hade gjort ett stort misstag. Så fort Francesca fick syn på honom rusade hon fram och slog honom på bröstet och bannade honom att vara okänslig när hon hade åkt in för barnet skull. – Men Francesca det var ju inget fel på barnet... inte förra gången heller och det kommer det inte vara nästa gång heller sa han och tittade runt i rummet på alla som var där. – Detta är ditt hem du ska vara här med mig skrek hon så att rösten nästan skar sig – oc... – Bli matad med jordgubbar och champagne

avbröt Rikard henne. Det blev alldeles tyst i rummet. – Ja varför inte jag är din fru och du ska pyssla om mig ..MIG! du är min man MIN! du ska vara här när jag behöver dig oc.– Vara din passopp lade Rikard till. Det blev åter igen tyst i rummet besökarna fick beskåda en tragisk situation väldigt pinsamt tyckte många. Nu förstod de, dem som var mottaglig att ta till sig ny information att allt inte var som de hade blivit informerade om. Det var bara en sida och det var tydligt när nya bevis hade kommit upp i dager. Senare på kvällen när Francesca satt vid sovrumspegeln och borstade sitt hår stod Rikard vid garderoben och hämtade sina kläder som Francesca hade gått efter när han inte hade varit närvarande. – Du får inte hämta dina kläder, de ska hänga här i sovrummet. – Varför det!/? sa Rikard det är inte så att jag sover här inne eller hur! – Varför vill du inte sova med mig, jag vill att du älskar med mig nu. – Men jag vill inte utropade Rikard. – Varför inte, du har ju gjort det, barnet är väl bevis nog. – Vill du verkligen veta hur det ens var möjligt, Francesca! sa Rikard med spydighet i rösten. För att huvudtaget orka med natten var jag dyngrak och jag såg någon annan i mitt inre när jag blundade, annars hade jag inte fått upp den, är du nöjd!! Francesca satt stum i stolen – Det är lögn, du ljuger gastade hon ur sig. Rikard gapade av förvåning. – Nä men väx upp! Sedan greppade han tag i sina kläder och försvann in i gästrummet och denna gång hade han sett till att ha nyckel med sig så att han kunde låsa efter sig. Rikard tillbringade inte mycket tid i Francescas hem, mestadels var han hemma hos Marlina. Marlina var eld och lågor och denna dag satt hon ner med ansiktet mellan sina knän och hyperventilerade. Hennes liv hade fått en ny vändning. Hjälp av sin son och av Giorgio så hade de hittat igen hennes Martin som inte alls var gift och hade massor av barn. Utan han kunde inte behålla ett enda förhållande pågrund av hans oförmåga att kunna glömma sin enda stora kärlek Marlina. När Rikard av en slump satt och googlade hamnade sidan på en engelsk hemsida. När bilden på herrgården dök upp svalde Giorgio nästan tungan för framför sig såg båda en äldre variant på Rikard omringad av vackra vita Lipizzaner. En annan sida tillsammans med Engelskt fullblods hästar och när det byte sida kunde de se bilder med Arabisk fullflod och vidare med Appaloosa och Paint horse. Rikards pappa hade ägnat sin tid med att arbeta med hästar och tjänat ihop en smärre förmögenhet på sin kunskap att få fram vackra exemplar av raserna. Herrgården var ett släkt klenod som gått i arv från son till son liksom stuteriet. De tvekade inte att skriva ett mejl till Martin för att boka tid för besök. De fick genast svar att de kunde komma samma dag om de hade möjlighet vilket de genast tog i akt och åkte till England. Framme i England togs de emot med värdighet. Först stod det ett vackert fordon parkerad vid flygplatsen med Giorgios namn på. Sedan vid Stuteriet togs de emot av självaste Martin själv. Giorgio var ansiktet utåt för att Rikard inte ville skrämma honom, det första han gjorde när han kom dit. – Varmt välkommen mina herrar till Amberlay Fair Hill, Skulle ni inte komma två, misstog jag mig?

– Nej då du antog helt rätt vi är två. Rikard tyckte att det vore bäst att du fick lite för information innan han dök upp så att du inte skulle få hjärtinfarkt och dö på kuppen skrattade Giorgio. Martin såg på honom med ett ansiktsuttryck som visade att han inte visste vad han talade om. – Ok det är bäst du sätter dig ner min herre! Giorgio visade Martin till en bänk inte långt ifrån där de stod. – För tjugo år sen träffade ni någon som du hade intimt med, har jag fel? – Nej men vart vill du komma? – Resultatet slutade med ett litet barn, eller hur? – Ja. Nu kunde Giorgio höra på Martins röst att han blev sorgsen i rösten. Helt otroligt han har fortfarande känslor för henne, det är ju nästan så att man blir avundsjuk tänkte han.

– Resultatet har jag med mig, han Rikard ville inte visa sig om du inte ville känna vid honom för han inte vill tvinga sig in i ditt liv. Martin var i chock hans inre var i uppror. Det enda han hade drömt om var att få se sin son en enda gång om det var möjligt och nu så är han här . Han hade själv sökt upp honom tänkte Martin. Tårarna rann ner från kinden – förlåt, men du anar inte hur länge jag har velat hålla i honom men han är ju vuxen nu så det är väl uteslutet skrattade Martin. – Jag kan höra var han fått sin märkliga humor ifrån skrattade Giorgio tillbaka. Rikard var spänd hur hans pappa ska ta det nu när hans son plötsligt dyker upp från ingenstans. Giorgio gick iväg för att hämta Rikard, Martin bestämde sig plötsligt att han skulle följa efter dock i smyg. Han hörde Giorgio ropa på honom och han hörde Rikard fråga något på deras landspråk. Martin kunde inte riskera att han skulle ångra sig och inte vilja träffa honom så han kikade fram från knuten av förrådet. Han kunde se sin son, det var som att se sig själv när han var i deras ålder. Han blev helt tagen att han glömde bort att hålla sig tyst. Rikard tittade på honom Martin höll kvar sin blick – Rikard sa han. Rikard svalde han kände sig rörd och han var definitivt inte beredd på sina känslor av att se sin pappa för första gången. – Jag känner mig som ett litet barn igen sa han till Martin. Som om ingenting hade hänt mellan dem hamnade de tillslut i varandras armar. Martin kramade och kysste sin son på pannan och håret och höll om honom som om han aldrig mer skulle släppa taget. Tårarna rann ner från kinderna på alla tre männen Giorgio hade aldrig sett något så otroligt vackert och gripande någon gång i sitt liv. Hela kvällen satt de och pratade om allt som hade hänt, mest om Marlena lite genant emellanåt tyckte Rikard det var ju hans mamma de pratade om. Sedan var det Erina det var inte lika enkelt att prata om. Martin såg med det samma att detta var ett mycket känsligt område för sin son. Han la sin arm om Rikard som tillslut avvek sig från gruppen och vandrade iväg mot hästarna. – Detta var inte bra han älskar henne verkligen sa Martin och såg på sin son. Giorgio berättade historien för honom så att han skulle förstå i vilken grad det hela låg på. När han kom tillbaka sa Martin på en gång att han inte skulle leva med någon han absolut inte kan acceptera. Han ville inte att hans son skulle få ett lika ensamt

liv som honom. Innan de gick och lade sig gav han sin far ett brev som beskrev en av hans anledningar av besöket vilket han hoppades att han skulle nappa på.

~13~

Erina satt på kvällen och slog in julklapparna som hon tidigare hade köpt på stan tillsammans med Sylvia tjejen hon lärde känna i kyrkan. Den sista klappen höll hon i extra länge, hon hade inte hjärta att inte låta bli att köpa. Den var helt perfekt det var en medaljong till nyckelknippan i silver. I den kunde hon placera ett kort på bäbisen det skulle bli hennes hemliga gåva till honom tänkte Erina tyst. Erina satt med pennan i handen plötsligt började hon dikta ner en visa på papperet först en vers sen en refräng ytterligare två verser sedan var den klar. När hon läste upp den var den som taget en del ur hennes känslor för Rikard. Erina tog fram sin bandspelare och sjöng den, hon hade redan en melodi i huvudet som skulle passa den. När telefonen ringde la hon bandspelaren på arbetsbänken och gick och svarade. Susanna som var hennes hemlige spion, gav henne lite ny information om läget i landet. Hon ville inte helt tappa allt om vad som händer i landet ingenstans, som hon kallade det. Lucia morgon Erina kliver upp precis som hon gör varje luciamorgon, ordnar fika innan lucian på tv började. Det vore mycket roligare om man inte sitter ensam tänkte hon., när hon går förbi dotterns rum. Emilia sov lugnt i sin säng så Erina stängde hennes dörr innan hon satte på tv:n. Erina tände ett ljus hon drog en filt omkring sig, tog sin kopp te och satte sig till rätta innan Lucian visade sig i rutan. Om några timmar var det hennes klass som skulle framträda i kyrkan och det kändes spännande att se hur det skulle gå för dom och samtidigt hur mycket folk som skulle fylla kyrkan. Jag har ingenting att ta på mig tänkte Erina, efter lucian måste jag dyka in i garderoben leta något som kan passa min kropp, jag fattar inte hur fort det gått att växa ur kläderna suckade hon. En timme senare står hon framför spegeln i panik och provade plagg efter plagg, ingenting verkade passa. I fasa ringer hon Sylvia – Hjälp mig jag har ingenting att ta på mig jag har vuxit ur allt. I luren hör hon hur Sylvia skrattar. – Jag kommer jag har precis ett plagg som skulle passa dig perfekt. Det tog inte lång stund innan dörrklockan klämtade, utanför står Sylvia med en påse i ena handen och en smörgås i den andra. – Här är räddaren i nöden sa hon.

Kyrkan var fullsatt in till sista stolen och alla kände sig lyriska av den opera aktiga utsmyckningen. Men varför kommer den inte igång? Den skulle ha börjat vid det här laget, folket började snurra på sig i bänkraderna. Prästen gick fram och vände sig mot församlingen. – Kära församling, Lucian har fastnat i trafiken och det kommer att bli dröjsmål till start. Vi önskar att ni alla kan ha lite överseende för händelsen. Det hördes fnitter och skratt i raderna och vissa sa helt enkelt att det var ok. Sylvia gick fram till prästen hon talade med honom om något som prästen gillade. Bredvid henne satte sig en ung man med gitarr, han fick av Sylvia

papper som Erina genast kände igen. Det var hennes papper med hennes sång varför hade han den? – Jag har den stora äran att meddela, om en av våra arrangörer skulle kunna ställa upp med att sjunga en vacker sång om kärlek en text som hon har författat själv. Sylvia tog över.

– Erina! Jag råkade se dina papper på köksbänken, texten var så vacker så fylld av känslor. Erina det är en text som inte får slängas, det är en text som ska delas med. Sedan såg jag bandspelaren och jag minns att du sa att du brukade sjunga ner eller läsa ner dina texter för att inte glömma dem. Jag blev så nyfiken förlåt. Men det som jag fick höra chokade mig in i mörken, att du kunde skriva det visste jag men sjunga det hade jag inte en aning om. Så om du skulle ge oss den stora äran med att sjunga din sång om evig kärlek då skulle jag..vi bli glad. I väntan på Lucia. Det var helt tyst i kyrkan så tyst att man skulle kunna höra en knappål falla, än en gång vände sig alla för att se efter vem som var Erina. Sylvia gick fram till henne tog henne i handen – Snälla! Erina nickade och ställde sig framme vid altaret och med hjälp av gitarristen sjöng hon sin sång med en sådan känsla att hela församlingen reste sig efter en stunds tystnad. När hon hade avslutat sjunga och gitarristen spelat den sista strängen ekade lokalen av applåder. En liten femårig pojke i kyrkan utbrister. – Titta hon ser ut som en ängel sanna mina ord hon ser faktiskt ut som en ängel i sina kläder instämmer en äldre herre bänken bredvid. Erina kunde inte låta bli att le. – Tack så mycket det var vänligt sagt. – Min kära församling, nu tror jag att Lucian är på intågande sa prästen återigen.

Marlena mådde illa av nervositet hon visste inte om hon skulle skratta eller gråta, men hon var så glad och så otroligt pirrig. Jag betar mig som en tonåring igen sa hon till Rikard, som bara skrattade åt henne. Hon hade fått brevet av sin son och hon hade läst det sedan satt hon bara och grät för det kunde inte vara möjligt att hennes Martin som hon kallade honom fortfarande hade lika starka känslor för henne som då när de var unga. Nu skulle hon få träffa honom igen efter så många år. Hennes skilsmässa hade gått igenom så hon var fri som en fågel och kunde göra vad hon ville och det enda hon ville var att träffa honom igen. Nu förstod hon vad hennes son hade menat när han sa du ska bli lycklig igen. Tiden var nu inne han skulle komma när som helst. – Åh herre gud! åh herre gud! Det här går inte han kommer inte att gilla det han ser ängslades Marlena. Han minns mig som jag såg ut som ung jag har förändras kroppsligt menar jag. – Jag älskar det jag ser det kan jag lova dig Marlena sa Martin i dörröppningen han hade hört allt, han hade sett hennes oro inför mötet men inget hade förändrats han var lika förälskad i henne som han var innan han åkte för tjugofem år sen. I hennes ögon kunde han se att hans kärlek var besvarad. Rikard upplevde denna stund som magisk, sakta smög han sig ut ur rummet det sista han såg innan han stängde rummet var hans föräldrars omfamning deras kyssar och deras tårar. Didros var rasande skilsmässan hade gett honom någonting. Han gick

rasande ifrån advokaten som hade gett honom beskedet att genom hans grymhet och illvilja mot sin exfru hade hennes tillgångar stannat hos henne. Detta beslut hade skrivits innan giftermålet och blivit underskriven av honom själv. Advokaten skrattade åt situationen.

– Du fick ju huset i staden var det sista Marlenas advokat sa till honom. Nu hade den där engelsmannen kommit till henne vilket fick honom att se rött. Marlenas älskare hade kommit för att ta över hennes kropp. Svartsjukan rev i honom vetskapen av att Marlena inte var ensam utan med en ny man tog nästan livet av honom. Hon vill inte ge honom sin kropp han fick ta den med tvång om han ville ha något i sängen. Första gången var i bröllopsängen, men då väntade hon redan Rikard, han blev en evig påminnelse tänkte Didros irriterat. Sedan blev följden i att dottern föddes och sonen i rask takt. Efter det hade det varit dött mellan dem, hon smet alltid undan och försvann in i ett annat rum och låste dörren, ännu ett irritationsmoment tänkte Didros. Nu kunde han se från sin plats under hibiskus trädet, som låg strax nedanför hennes bostad hur de stod på balkongen helt öppet och omfamnade varandra. Didros såg hur Marlena tittade på engelsmannen och ställde sig på tå och gav hans mun en öm kyss. En kyss som aldrig tog slut insåg han, utan blev mer ivrig. Engelsmannens händer smekte hennes kropp som hon besvarade med samma beröring. Tillslut dalade de sakta ihop på balkongens terrass. Slampa ville Didros skrika åt henne men han hade ingen rätt att göra, de var inte längre gifta. Vad gör det att vi inte är gifta längre? Jag Didros ska ha det som är mitt inklusive henne det spelar ingen roll ifall de inte är gifta hon tillhör mig, tänkte han. Jag är en grek och vi vet att andra ljuger om allt de vet ingenting. Marlena ska lyda och göra som jag säger och som jag tycker det ska vara. Jag är en riktig grek. Didros var på väg upp till bostaden då han kände händer som greppade tag om hans midja och axlar och höll tillbaka honom. Rikards vänner hade länge sett honom stå och observera Marlena och Martin vilket hade irriterat dem en aning, så de kände på sig vad som för sig gick i Didros tankar. Han ska inte få försöka förstöra något för dem längre, var de alla helt överrens om.

~14~

Varför ska hon vakna så tidigt suckade Erina när Emilia hade hoppat upp i sängen och tjatat håll i huvudet på henne om att få se på barnprogram på tv. – Emilia det är för tidigt för tv klockan är bara halvsex på morgonen, kan du inte sova lite längre, Snälla bad Erina. – Nääh inte trött sa hon och började hoppa omkring på rumpan i sängen tills Erina tappade humöret och försökte ta sig upp ur sängen. Varför ska det vara så svårt tänkte hon? Två månader har gått sen jul och nu går det inte att skylla på godmat och dålig motion längre suckade Erina. Emilia klättrade ner från sängen och började prata i telefonen i hallen. – Sluta lek med telefonen gumman ropade Erina men hon hörde henne fortsätta prata glatt. Jaja låt hon prata

då om hon nu tycker det är så roligt. Sakta mak försökte Erina rulla sig upp ur sängen, magen kändes tung tillslut lyckades hon komma sig upp på fötterna och gå ner till köket. Erina hörde fortfarande hur Emilia pratade i telefonen, är det någon i luren? Jag hörde inte det ringa? Funderade hon eftersom Emilia ofta lekte att hon pratade med någon så tänkte inte hon på, att det kunde vara någon i luren. Inte den här tiden på morgonen.

Frukosten står framme, kom nu! sluta lek och lägg ner luren. Erina upprepade tre gånger innan hon gick fram och tog av henne luren. Erina hörde att det var någon som pratade så hon laddade upp sig för att skälla ut personen. Men kände sig plötsligt medveten om att det var hon själv som hade tillåtit henne leka, utan att tänka på att det kunde vara någon på andra sidan. Erina lyfte luren mot örat. – Hallå! Vem är det som jag talar med? Det var helt tyst i andra ändan men hon kunde höra någon som drog in andan. Erina kände plötsligt hur sinnena vaknade till liv. Det är inte möjligt, kan det vara? Tänkte hon. – Hallo who's talking? ... Rikard? Sa hon svagt det var återigen helt tyst. – I'll will lay down the phone now, goodbye! genast vaknade rösten till på andra sidan luren. – No please stop don't do it, wait! – Oh herre gud! Det är du! Rikard. Det var du hela tiden som pratade med Emilia? Jag trodde inte det var någon i luren. Hon brukar prata med sig själv ett låtsassamtal.

– Det var trevligt att prata med henne trots att jag inte förstod allt hon sa Rikard. – Varför ringer du hit? Du får inte göra det, du är gift! – Jag kan inte hålla mig borta längre, Erina. Jag står inte ut att var borta från dig längre. Bara jag får höra din röst så skulle det kännas bättre tänkte jag sa Rikard med en desperat röst, men det var nog ett stort misstag inser jag nu. Jag känner inte alls att det blev bättre snarare tvärt om. Jag har ringt tidigare och då har jag pratat med Emilia, hon kände igen mig skrattade Rikard till. Vi pratade om dig och om Lisa! Vem är Lisa föresten? Undrade Rikard. Erina skrattade – Det är hennes docka ni pratade om, men hur kan ni förstå varandra? Så vida inte avslutade Erina. – Helt rätt jag har i två månader försökt lära mig det svenska språket, det har gått hyggligt sa Rikard. – Varför har du det? det är inte så att du kommer att ha någon användning av språket? – Kommer jag inte?! sa Rikard med en lurig röst. Erina hajjade till – Är det något som du vet som jag inte vet? Frågade hon med avvaktande röstläge. Rikard samlade styrka innan han fortsatte. – Jag har aldrig kunnat glömma dig. Du ska veta att jag har försökt. Samma dag jag skulle gif.. gifta mig pratade jag med en präst. Om allt. Då under just det samtalet pratade jag om garderoben och.. – Åh så pinsamt hörde han henne säga Rikard skrattade till och fortsatte. – Då klack det till i mig att du faktiskt kunde vara gravid! Vilket jag vet att du är. – Hur kan du veta det såvida du inte har spionerat på mig. Har du det? – Inte jag personligen men Giorgio hjälpte mig. Är du arg? – Nej Rikard det är jag inte. – Hur mår du och hur mår barnet? – Vi mår bara bra! – Jag skulle vilja hålla om er känna den på magen precis som vilken pappa som helst, inte ens det kan jag

sa han med sorg i rösten. – Tja jag vet att den möjligheten har du redan där du är. – Ha! jag hör att det inte är bara jag som har spioner skrockade Rikard. – Jo det är sant men jag klarar inte av hennes närvaro det går rysningar igenom kroppen, jag blir äcklad. Det är sorgligt. Sanningen är den att barnet blev till för att du sa att jag skulle försöka få äktenskapet att fungera. Själva natten fick jag inte ens upp den, den var slak som en... prinskorv. Jag fick din kropp på näthinnan när jag blundade då gick det minsann, men det är en händelse jag helst vill glömma. Jag har aldrig duschat så länge någon gång eller mått så illa fast det beror nog mer på all de alkoholhaltiga dryckerna jag fick i mig skrattade han igen. Erina kände som om hon svävade på moln, hon var så lycklig av att få höra hans röst igen. Hon brydde sig inte om ifall han var gift just nu. Erina blev avbruten i sina känslotankar. – Får jag komma, Erina? Får jag det. Hon kände att det drog ihop sig i magen. Tankarna arbetade febrilt. – Du är gift Rikard du får inte vara otrogen. – Jag är redan otrogen i mina tankar. Det har jag varit ända sedan dag ett. Det kändes som jag var otrogen så fort jag tog i henne den kvällen och det har jag inte gjort sedan dess. – Menar du att du inte har legat med henne sen bröllopsnatten? Stackars kvinna! Sa Erina. Rikard kunde höra att det lät roat. – Så du har varit med massor då? – Ja visst hundra tals rena synden skämtade hon till. Båda skrattade glatt. Båda kände att de kunde andas igen. – Kom var det enda Erina sa när de lade på luren. Oj vad tiden har sprungit iväg, har jag pratat så länge? Tänkte hon glatt.

15~

Rikard satt en stund med ett leende på läpparna, blundade där han satt i fätöljen hemma hos Marlina. Martin ropade att han skulle komma och äta tillsammans med dem så han gick ut till terrassen och satte sig ner. Fortfarande med ett stort leende och glada lysande ögon. Rikard satt med dem men var inte närvarande insåg både Marlina och Martin. De tittade på varandra och förstod att hans långa telefonsamtal var till en person som väckte elden i honom. En person som Marlina älskade och som hon gärna ville att Martin skulle träffa.

Marlina log mot Martin och nickade till hans frågade ansikte hon visste att Rikard tillslut inte kunde hålla sig borta från henne. Allt talade till att det var hon som han idag tillbringade en stor tid i telefon med. Hela hans kropp lyste upp av ny energi vilket glädde henne och tydligen också Martin. – Det glädjer mig att han tog sitt förnuft tillfånga och tog kontakt med henne sa han till Marlina. Dagarna gick och helgen närmade sig Rikard gick som på moln han hade avslutat ett samtal med Erina som också innebar en stunds samtal med Emilia, vilket han upplevde som roligt och uppfriskande. På fredag skulle han flyga upp till dem och träffa henne för första gången på så länge. Francesca tjtade på honom och ville veta var han skulle åka. Rikard ville trots allt skona henne, hon bar hans barn som hur som helst han var skyldig till. Hans ansvar att allt gick bra fram till födseln sedan behövde han inte ha med henne att

göra förutom barnet tänkte Rikard för sig själv. – Jag ska till England och besöka min fars stuteri. – Ska vi köpa en häst? frågade hon. – Jag ska köpa en häst rättade Rikard henne. – Det är mina pengar du handlar för! predikade hon. – När blev det DINA pengar får jag lov att fråga? – Vilken dum fråga! När vi gifte oss idiot. – Då läste du inte det finstilta madame! När du skrev på. – Sa Rikard härsket tillbaka. Han tog sin väska och försvann från rummet.

Rikard satt avslappnat tillbakalutad och såg Rhodos försvinna alltmer. Flygvärdinnorna gick ofta förbi för att fråga om han behövde något. Det här börjar bli irriterande tänkte han, hur många gånger behöver man säga nej. Han kunde känna ögonkasten hagla över honom och se männen avundsjukt betrakta hur damerna svärmade omkring honom. En del av männen log beklagande mer medlidande. Rikard slöt ögonen och låtsades sova för att få vara ifred. Någonstans där somnade han och vaknade inte förrän de hade landat i Stockholm och han kunde gå vidare till nästa flyg som skulle ta honom till Erina och hennes dotter. De skulle vänta på honom där på flygplatsen. Stockholm var en stor stad hade han hört men den möjligheten skulle han inte få se eftersom flygplatsen låg långt ifrån huvudstaden.

Än en gång såg han landskapet försvinna i fjärran, men den här turen gick betydligt snabbare och snart var de på väg att landa på nästa flygplats.

Erina väntade som på nålar det var så svårt att stå still. Emilia sprang omkring i närheten glatt sjungande och stannade till då och då och frågade när planet skulle komma. För femte gången Emilia kom fram så kunde Erina peka på flygplanet som var på väg att landa. Hennes mage var i uppror, åh vad jag är nervös tänkte hon och tog tag i Emilias lilla hand och drog iväg henne mot ingången. Plötsligt var allt som i en dimma världen hade stannat omkring henne.

Rikard klev in i flygplatslokalen och letade efter sin resväska vid rullbanden. När han skulle greppa handtaget hade en annan hand tagit i den och rösten klingade som musik i hans öron.

– Jag tar den och välkommen! Rikard tittade upp, han kände att han stirrade på henne och han ville genast hålla om henne men lät bli. Det var ett bra tag sedan de träffades och han ville inte skrämma henne. Gömd bakom hennes ena ben stod en bedårande liten flicka med långt lockigt hår och gröna ögon studera honom blygt. – Hej Emilia roligt att träffa dig sa Rikard på Svenska till henne och satte sig ner på huk för att komma närmare hennes höjd. Emilia stod kvar och betraktade honom ingående innan hennes hand letade sig in i hans. Rikard höll fortfarande hennes hand i sin när de vandrade ut från flygplatsen till Erinans bil som stod parkerad en bit därifrån. Jisses vad det var kallt här tänkte Rikard och drog jackan tätare omkring sig när de gick till parkeringsplatsen. På vägen hem passerade de byar och öppna landskap och massor med gran och tall skog tills de svängde av och följde en ännu mindre

grusväg. Rikard var helt fascinerad över landskapet. Det var så vackert snön låg kvar men han kunde se hur det smälte i solen och skapade rännilar efter väggkanten. Framför sig kunde han se en vackert litet vitt hus med oxblodfärgade knutar en stor trädgård med stora möjligheter. Erina parkerade utanför hon öppnade den bakre dörren och knäppte lös Emilia från bilbarnstolen. Emilia sprang kvickt iväg till närmsta snöhög och började leka. Erina skulle precis lyfta väskan ur bilen, men nu hann Rikard ta tag i den först. Han sträckte sig över henne och la sin hand över hennes. – Jag tar en den här gången sa han och smekte oversidan på hennes hand med tummen. En explosion skedde i hennes kropp och hon kände att hon blev rädd för sina känslor. Rikard drog sig undan när han såg hennes förskräckta ögon. Hon vågar inte tänkte han det är förståeligt, men jag ska göra allt för att få henne att lita på mig igen.

Medan Erina var inne och fixade middagen var Rikard ute och lekte i snön med Emilia. Hon små log när hon såg hur de båda plumsade i snön och rullade bollar, de hade roligt båda två tänkte hon glatt. Efter en stund kom båda dyngsura in, skrattande. Rikard hjälpte Emilia av med kläderna och hängde upp dem på tork. Emilia drog genast iväg han till sitt rum, hon måste ju visa sin Lisa för honom och kanske kan han vara Pelle tänkte hon hoppfullt. Rikard följde med henne på rummet och hon fick stolt presentera Lisa för honom. Rikard hade fattat hennes egentliga önskan, han tog upp Pelle. – Vem är det här då? frågade han. Emilia sken upp – Det är Pelle han är Lisas pojkvän! Rikard höll upp dockan och riktade ansiktet mot hennes Lisa – Hello darling give me a kiss sa han med en förändrad röst. Emilia kikkade av skratt och tryckte dockan mot hans docka – Puss, puss sa hon tillbaka. Erina hade under tiden hämtat torra kläder och lade fram dem på en stol bredvid honom. Rikard tittade upp och fastnade med blicken i hennes en lång stund innan de kunde bryta. Båda tittade på Emilia som iakttog dem med glittrande ögon. – Jag är hungrig sa hon och sprang in i köket.

– Jag tog in några torra kläder som du kan dra på dig tills dina egna är torra och pekade på kläderna på stolen. – Det tillhör min bror så du behöver inte låna mina flinade hon. – Tack. Rikard började ta av sig byxorna och Erina drog ett andetag när hon insåg att hon stod kvar och tittade på honom. – Åh förlåt sa hon och vände sig förläget om. Rikard flinade – Det gör inget, du har redan sett allt. Erina tittade upp på honom – Ja, men ändå!

~16~

Rikard stod i dörröppningen i Emilias sovrum och iakttog god natt proceduren. Erina sjöng en god natt visa och Emilia sjöng med i de hon kunde. Det var så gulligt tänkte Rikard för sig själv. När de skulle sjunga Blinka lilla stjärna satte han sig bredvid på andra sidan sängkarmen. – Den visan sa han kan även jag. Började sjunga den på engelska och Erina tog den på svenska. Emilia fångade upp deras händer och drog dem intill sig och somnade kvickt.

De satt en stund och såg på den sovande flickan, vad vacker hon är där hon ligger så fridfullt, så bekymmerfritt. Det är helt otroligt hur lätt det var att förälska sig i den lilla tösen. Fast det är nog för att hon är så lik sin mamma, konstaterade han. Erina såg att Rikard satt och tänkte när han betraktade hennes dotter hon kunde se skiftningarna i hans ansikte och i hans leende. Rikard tog tag i hennes hand innan hon hann dra bort den och höll den kvar på sängen. Sakta lyfte han blicken mot henne. – Hon är så vacker. Jag älskade henne redan när jag pratade med henne i telefonen, men nu när jag har ett ansikte till rösten så är jag helt såld. Precis som jag är i dig Erina. Hon studerade honom ett tag innan hon bestämde sig. – Kom vi sätter oss i vardagsrummet en stund. Vill du ha kaffe? – Ja tack det vore gott! sa han tillbaka och följde henne ut ur rummet och stängde dörren lite på glänt när han gick därifrån. Erina startade en lugn cd och tände några ljus på bordet innan hon gick in i köket och satte på kaffe pannan på spisen. – Det är inte sju sorters kakor men lite har jag kvar sen kakmonstret har varit framme sa hon när hon ställde fram koppar och kakfatet på bordet. Tysta satt de bredvid varandra på soffan ingen sa ett endaste ljud. Det pirrade i kroppen han ville verkligen röra henne nu, han fick verkligen anstränga sig till det yttersta för att kunna låta bli henne. Sakta började Rikard berätta om sitt liv och han började komma in på Marlenas. Hennes liv var något som Erina upplevde som helt uppfriskande att få höra om, att hon äntligen hade fått tillbaka sitt liv med Rikards pappa. Hon kunde inte låta bli att hoppas att deras liv skulle sluta likadant, även om det skulle ta hela livet till de båda var gråhåriga. Erina makade sig närmare honom så att hon satt alldeles intill. Hon tog hans hand och lade den på magen. – Jag minns att det här var något som du verkligen ville känna, och nu vore det ett bra tillfälle för att han eller hon rör sig som en tok i magen sa hon lugnt. Rikard satt spänt av förväntan att få känna sitt barn och han behövde inte bli besviken. Bebisen var verkligen sjövild och rörde sig hela tiden under hans hand. Erina såg att han hade blivit rörd av händelsen, hans ögon var tår blanka med en glöd som sa hur mycket han ville ha henne. Sakta förde han sin andra hand runt hennes nacke och förde deras läppar närmare varandra så att det nästan nuddade varandra. De kunde känna deras heta andedräkter och deras pulsar i halsen började bulsa kraftigt. Nästan som i en trans sökte de varandras närhet, deras läppar smakade på varandra mjukt och prövande. Deras händer trevade efter bar hud som sedan var på upptäcktsfärd över varandras kroppar. I Erinas huvud bekämpade hennes själsliga ja och nej en inre strid. Hon visste att det var så fel men hon kunde inte stå emot honom längre. – Ja Jag vet! Sa han för han förstod vad hon kände och tänkte för han hade som hon en inre strid av rätt och fel. – Men jag kan inte längre hålla mig borta, jag älskar dig för mycket jag har aldrig slutat att älska dig sa han. – Jag har aldrig kunnat sluta älska dig med, och du ska veta att jag har försökt. Det kommer att vara första gången som jag gör något som jag anser är så fel på alla sätt och vis sa Erina. Men för att vara

egoistisk så var du min redan från början. – Ja det var jag, på alla sätt och vis sa Rikard tillbaka till henne och det kommer jag att bli också i fortsättningen. Erina tittade frågande på honom i hans famn. – Jag måste ta mitt ansvar ifråga om barnet hon bär plus den pappersexercis det innebar att dela på vårdnaden. Hon har aldrig haft mig, aldrig någonsin. Jag vill ha dig i mitt liv dig och Emilia och den här lilla saken förstås. Han la handen ömt på magen som besvarade beröringen med en kraftig spark. Rikard lyfte upp henne ur soffan och bar henne upp för trappan till hennes sovrum. Han placerade henne på sängen och smekte av henne plagg för plagg till hon var helt naken under honom. Erina stoppade honom när han skulle dra av sig sin tröja. – Det är mitt jobb sa hon och hjälpte honom av med tröjan samtidigt som hon kysste hans kropp när den avlägsnades från hans huvud. Övriga kläder smektes av samtidigt som hon placerade ut på lämpliga platser på hans kropp hennes kyssar. Rikard stod och darrade och blev mer och mer knäsvag av begär av hennes behandling. Han besvarade henne med samma hantering som fick henne att röra sig under honom. Vilket eggade honom till en gräns att han inte kunde vänta längre, han ville komma in i henne. Rikard la sig bakom henne och smekte över magen när han trängde mjukt in i henne, det dröjde inte länge förrän båda möttes på toppen och följde varandra genom orgasmens spasmer tills de båda låg flämtande omslingrade i sängen. Erina drog täcket över de båda innan de somnade in tillsammans. Följande morgon väcktes de av en känguru i sängen som ville att de båda skulle kliva upp. Tillslut gav hon upp och sprang in i sitt rum och lekte istället. Erina kände sig så lycklig hon hade Rikards armar omkring sig igen. Hon älskade att vakna så här med honom intill sig. Rikard makade sig närmare henne, han ville vara så nära man kunde och han ville ha henne igen jag är hemsk tänkte han men jag längtar efter henne. Erina kände hur han växte intill henne, hon kände genast hur det hettade till mellan benen hon var redo att ta emot honom igen. Erina tryckte sig närmare hans lem och kunde höra hur han stönade till och drog henne ännu närmare intill sig. Hans händer smekte henne på alla de ställen som eggade henne till den yttersta gränsen. – Åh snälla bad hon. Erina behövde inte be två gånger, Rikard trängde in och rörde sig med mjuka stötar som blev mera intensiv ju närmare utlösning han kom. Erina ryckte tillslut till i kramper som gjorde att Rikard inte kunde fortsätta utan tömde sig i henne. De låg tät inslingrade och bara njöt av att vara tillsammans. – Jag är hungrig sa en liten röst nere i köket, båda började skratta och klev upp ur sängen. Att duscha gick snabbt och klä sig, så de gick ner tillsammans hand i hand och mötte ett par glada glittriga ögon vid mat bordet. Från radion kunde de höra Erinas låt spelas. – Där har vi en av orsakerna jag inte kunde fortsätta med det liv jag levde. Sa Rikard din låt gav mig stora skälvan jag höll på att längta ihjäl mig, från att leva som en eremit i mitt rum, jag låste in mig vet du! Sa han till att inte kunna ha kontroll över min ena del av kroppen som kan ha ett eget liv. – Den fick

bokstavligen liv, samt att min pappa manade på mig att söka upp dig, tokigt va! – Hur kunde du veta att det var jag som hade skrivit den? – Jag kände igen allt, speciellt din röst den är så vacker. – Äh lägg av sa hon generat. Rikard skrattade till . – Nej Erina du har en underbar röst min älskling. – Ät din frukost nu! Rikard tittade ner. Framför dig hade Emilia ställt fram en tallrik med fil och flingor åt honom. – Jag tror att Emilia vill att jag ska äta frukosten hon ställt fram flinade han till Erina. – Ja det är nog det hon vill eller få uppmärksamheten.

17~

Helgen gick snabbt och Rikard förberedde sig att åka tillbaka till Rhodos. Alla var tysta runt mat bordet. Erina satte sig ner mitt emot Rikard och tog hans hand i sin. – Jag finns här tills vi ses igen sa hon. – Jag kommer inte att kunna vara här när det är dags för dig att föda vårt barn Erina sa Rikard med bedrövelse i rösten. – Jag kommer att klara av det igen, jag har varit med om det förut tittade på Emilia som satt helt ovetandes vad som skulle ske alldeles snart.

När det var dags att transportera sig till flygplatsen omfamnade varandra innan de satte sig i bilen, resan förblev i tysthet. Vid incheckningen kramade Rikard om Erina och gav henne en öm kyss innan han böjde sig ner och tog upp Emilia i famnen. – Vi ses snart igen och tills dess så pratar vi i telefonen som vi brukar eller hur Emilia! Emilia bara nickade med tårarna rullande ner för kinden. – Gråt inte mitt lilla hjärta bad Rikard henne och drog Emilia intill sig vi kommer att ses igen väldigt snart.

Då var man på väg hem till Rhodos igen sa Rikard till sig själv. Hem, Rhodos känns inte som mitt hem längre tänkte han. Nu kunde han se landet komma allt närmare och han började genast planera vad han skulle säga och vad han skulle göra för att få månaderna att gå fortare. Genast när han klev av planet tog han första bästa buss därifrån till sitt föräldrahem. Marlena välkomnade honom tillbaka och var väldigt nyfiken på hur Erina hade det och på Emilia som vid det här laget kändes som ett barnbarn för henne. – Var är pappa? undrade han när han inte kunde se honom någonstans. – Är allt ok mellan er? – Jadå han är på marknaden för att köpa färsk frukt, han är hemma när som helst sa Marlena. Rikard satte sig ner på terrassen han längtade redan tillbaka. Martin kom hem och han gick genast ut till sin son på Marlenas inrådan. – Välkommen tillbaka Rikard sa han när han satte sig i solstolen på terrassen bredvid Rikard. – Vad är det som gör dig så tyst?...nej låt mig gissa? sa han. – Du längtar redan tillbaka eller hur och det enda hem du känner är hemma är hos dem, har jag rätt? Rikard kände sig så förvånad hur kunde han veta det? var det så tydligt? Martin skrattade gott åt hans reaktion, och kunde inte sluta skratta. Marlena såg förvånad på dem, när hon kom ut med en stor skål fruktsallad. Hon ville veta vad det var som var så roligt, så Martin kunde inte låta bli att

berätta händelsen för henne. – Det där visste jag redan Sa hon. – Du slutar aldrig förvåna mig älskling sa Martin och gav Marlena en stor puss på munnen.

Dag ut och dag in varje dag kändes precis som den gjorde igår Rikard ville inte kliva upp ur sängen och inte mindre gå ner till matsalen och möta Francesca. Hon hade den senaste tiden ända sedan han kom hem tjatat om barnet och pengar och om sex vilket han höll på bli tokig över. Han höll sig allt mer för sig själv eller tillbringade den med Giorgio och med sina föräldrar när de kom ner till Rhodos. Nu mera hade Marlena flyttat till England tillsammans med Martin hon bodde där i deras familjegods, evigt lyckliga enligt Rikard och övriga vänner hon hade. Rikard hade pratat med Erina varje dag och om någon dag detta samtal uteblev några dagar kändes det som om han föll djupt ner i en grop. Men idag var Rikard orolig. Han visste att Erina hade förvärvat och var helt ensam. Giorgio iakttog honom där han gick fram och tillbaka mellan stolen och fönstret och han kunde gissa sig till orsaken bakom oron. Alla i rummet hoppade till när telefonen ringde, Giorgio lyfte på luren och svarade.

– Giorgio!

– Hej det här är Sylvia! Du vet flickan i kyrkan, Spionen.

– Ha! Spionen Sylvia ja men hej på dig, vilket är orsaken till att du ringer?

– Jo finns Rikard hos dig, eller kan du tala om hur jag kan få tag i honom?

– Han är här! Vad vill du honom?

– Jag har ett meddelande till pappan att han har en vacker liten son på 3.3 kg född den 12:e maj kl 10.00, kan du framföra det tror du?

– Ja men du får göra det själv!

– åh va bra Giorgio räckte över luren.

– Det är Rikard! Hördes det från andra sidan luren.

– Hej jag ringer dig för att meddela att du ska hålla dig hemma ikväll vid 17.00 och du behöver inte vara orolig, du ska slappna av, order från Erina ok! nu tror jag att det var allt jag skulle framföra sa Sylvia. Rikard stod som ett frågetecken och såg på Giorgio som log mot honom. Två timmar kvar tills klockan var 17.00. När det var en halvtimme kvar fick Giorgios ett sms på mobiltelefonen där det stod starta datorn och öppna mail funktionen. När de hade ordnat fram datorn och mail sidan lyste klingade det till och samtidigt ringde telefonen. Rikard svarade den här gången för han kände att det var något speciellt den här gången.

– Hej Rikard sa Erina.

– Erina hur mår du? Du har varit så tyst jag blev riktigt orolig.

– Rikard du har blivit pappa till en liten pojke. Han väger 3,3kg och är 49 cm lång och så lik dig att det är skrämmande.

- Jag vill så gärna se honom sa Rikard med skrovlig röst.
- Titta i datorn. Rikard vände sig till Giorgio som satt vid datorn och som redan hade tagit fram bilderna på hans nyfödda son.
- Vad han är söt han liknar dig, en liten kopia så lik dig när du var liten, fast finare.
- Hur kan du veta hur jag såg ut som liten? skrattade Rikard.
- Foton som din mamma tvingade mig se när vi väntade att du skulle bli färdig när du fyllde tjugo flinade Giorgio.
- Mmm det låter som Marlena! Sa Rikard. Båda satt och stirrade in i skärmen med sonen liggande på mammas mage eller sonen som ligger själv inbäddad i en filt.
- Jag har svårt att fatta att det är sant sa Giorgio att du är pappa.
- Ja det är du inte ensam om, jag har svårt att fatta det själv det känns överkligt att sitta här.
- Kunde du föreställa er de här för två år sedan? undrade Giorgio.
- Nej inte ens för ett år sedan inflikade Rikard.
- Nu blir du pappa till två på mindre än ett år, bra jobbat.
- Bara det kunde ha varit med en enda person, båda alltså.

~18~

Erina låg på bb sängen med sin lille son i famnen, som nöjt hade luktat sig till bröstet. Han har ett bra luktsinne skrattar hon när hon såg hur hennes son åla sig fram till bröstvårtan och suger tag i den. Susanna hade kommit på besök några dagar innan och hon satt bredvid henne med paket och godis för att gratulera till födseln. På borden runt i rummet var det vasar utplacerade med blommor av alla de sorter. En stor bukett med blommor originellt blandade bars in genom dörren. Susanna och Erina tittade förvånad på den enorma skapelsen. Bredvid vasen lade undersköterskan ner ett stort utsmyckat kort med en text och namn från dem som hade skickat blommorna.

- Räck mig kortet är du gullig bad Erina sköterskan innan hon gick vidare.
- Ja visst här får du den, det är en otroligt vacker bukett du fått.
- Ja det kan jag hålla med om, nu ska vi se vem som har skickat dem sa hon till den vänliga sköterskan. På kortet kunde hon läsa; ***Stora gratulationer till er son. Vi hoppas innerligt att vi får den stora äran att träffa er båda någon dag, så att vi får snosa och hålla den lille. Vi håller alla av er och önskar er många härliga dagar tillsammans som familj. Många goda hälsningar från Olivia, Artur, Irja, Roberto, Giorgio, Lucia, Marlena, Martin och Rikard.*** Erina strök tummen över Rikards namn och log mjukt, hon tittade upp på Susanna som tittade på henne med funderande uttryck i ögonen. Höga skratt hördes utanför dörren och in kom Emilia in skuttande med mormor i hälarerna.

- Vilken fart hon har den här jätan! skrattade mormor som kom gående bakom henne.
- Hon kunde inte vänta längre så hon så det var bara att sätta sig i bilen och köra hit. Hur mår du gumman har allt gått bra? Nä! men hej har du kommit hem? utbrast hon när hennes ögon hade upptäckt Susanna i en fåtölj.
- Ja jag kom för tre dagar sedan jag har bott hos Erina så Susanna. Jag kommer att stanna några dagar och sedan måste jag tyvärr återvända till mitt arbete.
- Det var så bra att du kunde vara med Erina så att hon slapp vara ensam. Susanna la huvudet på sidan och log
- Hon är min bästa vän, det är väl klart att jag är på hennes sida när hon behöver mig.

Två dagar senare var Erina hemma. Emilia lekte ute i trädgården med sina my little ponnies, ute i barnvagnen låg Kevin förnöjt och sov medan Erina hängde upp tvätt och försökte hinna med allt som blivit bortglömt under graviditeten. Telefonen hördes på avstånd och Emilia rusade in för att svara.

- Jag tar det jag tar det ropade hon i all sin iver att vara till lags. – Hejsan, det är Emilia.
- Erina hörde på avstånd glada skratt som aldrig ville ta slut. Hon visste exakt vem hon pratade med och det värmdes hennes hjärta. Erina hann amma sin son och plocka undan middagen och få sin son att somna i vaggan innan hon tog över telefonen från Emilia.
- Emilia dags att gå och lägga sig så hon innan hon vände uppmärksamheten till telefonsamtalet.
 - Hej jag har längtat efter detta samtal, vilken tid det tog?
 - Jo jag hade ett otroligt trevligt samtal med en vacker flicka, så det var svårt att sluta skrattade Rikard.
 - Ha så jag har konkerans med en två åring nu? – Jajemen och du får kämpa om du ska vinna.
 - Nja det är nog bäst att hon får vinna hon är svår att slå skämtade Erina tillbaka.
 - Jag väljer nog den äldre varianten tror jag. Jag har mer nytta av den så Rikard till henne med en röst som fick hennes blod att vibrera och flöda kraftigt.
 - Kommer du till mig någon gång framöver? Frågade Erina försiktigt.
- Rikard skrattade till och sa att de skulle ses fortare än hon kunde ana, vilket förvånade henne av det svaret. – Vad menar du med det? – Jag menar att jag inte är långt borta så han med en röst full av finurlighet. Erina hoppade till i köket när rösten lät precis som om han var bakom ryggen på henne. Hon vände sig sakta om och kände hur hjärtat skrek av glädje över att se honom livs levande bakom henne i hennes kök.

– Vad gör du här! Ska du inte vara hemma hos Francesca? Rikard satte ner sin bag på golvet och gick fram till Erina som knappt kunde tro sina ögon. – Jag är hemma precis där jag ska vara just nu, sa han. Erina reste sig från stolen och på ett ögonblick var hon i hans famn.

– Åh älskling! Du är här säg inte att jag drömmer. Det kändes som om hon äntligen var hemma tänkte Erina. – Ja jag håller med sa Rikard, det känns som om jag äntligen är hemma med dig i min famn precis som du ska vara. Erina hajjade till och tittade upp på honom. – Hur visste du vad jag tänkte? Jag tänkte ju det där precis?

– Ehh det vet jag inte, jag trodde du sa det? Tänk på något annat?

– Ok! “Take me to bed or lose me forever” Erina flinade när hon tittade upp på honom. Blicken som mötte henne var ett par glödande ögon. Hon flämtade till och kände hur otroligt upphetsad hon blev. Kunde han verkligen läsa hennes tankar? Med en rusch kastade Rikard upp henne på axeln och var på väg upp för trappan och in till hennes sovrum. Utanför dörren satte han ner henne. – Du kan stänga igen din telefon nu. Onödigt att låta den vara på. Erina tittade upp på Rikard med glittrande ögon och ett gåtfullt leende som smälte hans hjärta ytterligare till en pöl av ren lycka. – När kom du hit? Erina lutade huvudet mot hans hjärta. Hon log för sig själv när hon hörde hur fort hans hjärta slog, precis som hennes.

– Jag åkte direkt hit. Så en timme sedan skulle jag tro. – Hur länge stannar du?

– Jag ska egentligen vara på ett stuteri i Stockholm och granska en häst. Men jag kunde inte låta bli att flyga upp hit när jag var så nära. Jag måste åka tillbaka efter helgen... Tyvärr.

– Då får vi ta till vara på den tid vi har tillsammans. Hur mår Francesca? Båbisen kommer väl snart? Erina hörde en djup suck. Hon tvingade sig själv att inte titta upp. – Det är väl beräknat om nån månad eller så... skulle jag tro. – Vet du inte? Utbrister Erina och släppte taget om halsen och tittade förvånat upp på honom. – Vi pratar inte med varandra och hon vill inte att jag ska se på henne. Hon känner sig tjock säger hon.

– Va elakt!! Barnet är ju lika mycket dit för tusan! Utbrast Erina chockat. Rikard höjde ögonbrynen och flinade till av hennes reaktion. – Det gör ingenting... faktiskt. Märkligt, men så är det hur hemskt det än låter. Erina studerade honom ett tag innan hon tog tag i hans hand.

– Vill du se honom? Rikard bara nickade, han kände hur magen knöt ihop sig. Hand i hand gick de in i sovrummet. Erina ledde fram honom till spjalsängen som låg intill fotändan. Sakta med blicken fokuserad på den lilla sängen, gick han mot det lilla knytet som sov lugnt och tryggt i sin bädd. Erina backade och satte sig ner på sängkanten, medan hon såg hur hennes älskade sons pappa lutade sig över själsängen och gav sin son ett ömt ömhetsbevis på pannan. Christofer gnydde till och sträckte på sig och grep i sömnen tag i Rikards finger och vägrade sedan släppa den. Rikard ville inte gå därifrån. Att känna sin sons lilla hand runt sitt finger fick hans ögon att fuktas och halsen att bli torr och hjärtat att pumpa lite extra. Rikard kunde

inte slita blicken från honom, han ville känna lillen intill sig. ”Men hans son sover” tänkte han. När han slutligen vände sig bort från honom så skedde det av själslig protest. Erina log mot honom rörd av allt hon fått skåda. Rikard gick fram till henne och föll på knä och slog armarna omkring hennes midja, med huvudet lätt vilat i hennes knä. Erina började stryka honom ömt över håret. Det var så härligt att känna det mjuka håret under hennes fingrar, så erotiskt på något vis tänkte Erina. Hon blundade och njöt av att känna hans armar runt sin midja och vetskapen om att det var hos henne han ville vara. Insikten gav henne sinnesfrid och hon kände sig helt avslappnad. Rikard kämpade att hålla sig lugn, men hans fingrar kliade. Han ville föra sina fingrar innanför hennes tröja han fantiserade hur det skulle kännas att lägga handen runt hennes bröst, smeka dem tills hon blev som gelé i hans famn. Oj vad han ville att fantasin skulle bli sann, jag måste sluta tänka så här. Rikard kände hur det stramade i byxorna att det kändes extra trånga i den nedre regionen. Han kunde inte motstå att nafs lite på insidan av Erinas lår vilket fick henne att dra efter andan. Han fortsatte upptäcktsfärden högre upp och drog försiktigt ner henne på golvet. Rikard kunde inte motstå hennes mjuka former och han ville nu bara ha mer av henne. Han kunde känna utan tvivel att hon kände precis likadant som honom. Båda två längtade tillslut efter att bli fri från deras kläder som nu var i vägen. Att få somna intill varandra efter en älskog som kan förklaras som upp i skyarna var ingenting mot för att få vakna intill varandra på morgonen. Helt otrolig känsla att få se sitt älskade ansikte när man öppnar ögonen istället att vakna ensam.

– God morgon min sköna, har du sovit lika gott som jag? Erina stäckte på sig som en katt och rullade över på Rikard. – God morgon själv, jag har sovit som en prinsessa. Erina tittade upp.

– Vad är klockan? – Tja runt tio skulle jag tro hur så? Undrade Rikard.

– Sov Emilia än? Nej jag har hört henne prata med dockorna. Te party eller något ditåt. Hon är på sitt rum, det är lugnt. – Oj det var ovanligt, det är jag inte van vid. Erina lade sig på rygg och tittade upp på taket med ett leende.

~19~

Vid frukostbordet var allt sig likt. Emilia satt och lekte med dockorna på bordet så Erina fick återigen säga till om dockornas position. – Inga dockor vid bordet, lilla fröken. Hur många gånger har jag inte sagt det till dig Emilia! Emilia ignorerade henne medvetet. När hon för tredje gången upprepade tillsägelsen tappade Rikard tålamodet. – Emilia!!nu gör du som mamma säger eller så tar jag bort dockorna från dig. Sa han med bestämd djup stämma. Emilia såg chockad på honom och plockade bort dockorna, satt sedan som ett ljus vid bordet. Erina satte sig ner. Hennes känslor var i uppror, hon kände sig som en dålig mamma när hennes dotter inte lyssnade på henne. Värre blev det när hon gjorde precis som Rikard sa direkt, när han sa till henne. – Du är ingen dålig mamma Erina, det får du inte tro. Rikard

tittade på henne som om han återigen hade läst hennes tankar. – Sluta med det där, det är äckligt! – Vad då? Rikard tittade upp. – Som om du kunde läsa mina tankar. Rikard tittade på henne med ögonbrynen lite ihopdragen. – Ska jag vara helt ärlig, började han. – Så är det som om jag gjorde det. Det är som om du pratade till mig utan att röra på munnen. Skumt.

Erina vred huvudet på sned. – Pröva igen! Nej låt mig prova.

– Hur är det möjligt? Jag svär att jag hörde dig klart och tydligt. I huvudet. – Det gjorde jag också, det var som om du pratade till mig! Hmm telepati!??

– När måste du åka idag? – Det är om två timmar suckade Rikard medan han snurrade med skeden i kaffekoppen. Erina lade sin hand på hans och smekte översidan med sin tumme. – Vi ses igen, det är lugnt du måste hem igen till Francesca. Erina kände hur det tog emot att säga hennes namn, precis lika sträv som en besk grapefrukt i munnen tänkte hon. När det lite senare tittade på klockan var det dags att köra iväg till flygplatsen. Erina satte fast barnen i barnstolarna och fäste fast sig själv. Medan de väntade på Rikard kände Erina hur hjärtat skrek och tårarna tvingade sig ut ur hennes ögon. Hon blinkande och försökte förtvivlat dölja sin förlägenhet genom att torka bort tårarna med baksidan av handen. Rikard tittade på henne när han satte sig i bilen men sa ingenting. Under hela resan var de knäpp tysta förutom Emilias tjatter bak . i bilen. Tillslut kunde inte Rikard sitta still utan knäppte lös sig och satte sig närmare Erinas säte och smekte hennes axel . Hon visste att han inte behövde höra henne säga att hon var förtvivlad, det räckte med att sätta sig i bilen för honom att inse hur hon kände sig. Den lätta smekningen på hennes axel sa allt som behövde sägas med ord.

När de hade sett hur planet lyft och lämnat synfältet satte de sig ner runt ett av cafeteria's runda bord. Hon bestämde sig för att ge vika för Emilias tjat om att fika. Till en början var alla tysta. Erina svarade på Emilias frågor så gott hon kunde svara i tur ordning. När frågorna slutligen hade slutat och Emilia satt lugnt med sin kaka och saft kunde Erina tänka på det avsked som hade utspelat sig vid avgången. Emilia hade slängt sig in i hans famn och krampaktigt hållit sig kvar. Han hade hållit henne tätt intill sig till hon självmant hade släppt taget runt hans hals. När han sedan skulle säga farväl till sonen märktes det att det var svårt att släppa taget om sonen. Med en suck lade han ner Christoffer i bilstolen innan han vände sig mot Erina. ”Jag saknar dig redan” hade han sagt och han höll om henne till högtalaren talade om att flygplanet skulle lyfta och att man skulle bege sig till utgången. Vid utgången hade han vänt sig hastigt om och hon hade känt och hört ”Jag älskar dig” i huvudet ” .

– Kommer Rikard tillbaka hem till oss igen mamma? Erina rycktes ur sina tankar och vände sig mot sin dotter. – Jag hoppas det älskling jag hoppas det.

Rikard vaknade med ett ryck när hjulen slog i marken. Utanför stod redan bagagevagnen redo att ta emot passagerarnas väskor för transport till flygplatsens rullbandsanordning inne i väntsalen. Som tur var, var Rikards väska en av de första som visade sig så han kunde komma kvickt iväg. Det första han gjorde var att lämna av en gåva till Marlina som Erina så gärna ville ge henne. Två fotografier. Ett av dem var på båda barnen medan de andra enbart var på Chrisoffer, som såg upp med ett speciellt uttryck i ansiktet som påminde om Rikards tyckte hon. Marlina stod och omfamnade fotografierna med tårar i ögonen. – sådana vackra barn hon har! Mina första barnbarn minsann sa hon stolt när hon visade upp dem för Martin som skrockade och snurrade in Marlina i famnen. – Våra menar du väl? – Hmm javisst vem ska jag annars dela dem med min kära? Marlina log mot Martin och gav honom ett leende tillsammans med en speciell blick som genast besvarades av Martin. Rikard studerade sina föräldrar vid sidan om. Helt otroligt! tänkte han de beter sig som nyförälskade fortfarande. Det är lite gulligt, samtidigt otroligt skönt att se mamma så lycklig. Han kunde inte låta bli att flina och sätta sig ner i fåtöljen intill. Han lade upp fötterna på bordet medan han smuttade på sin fruktjuice. – Ner med fötterna Rikard! Hördes det strax från Marlina som stod med ryggen emot honom i Martins famn tittande på fotografierna. Hur kunde hon se det där? Tänkte han men löd sin mamma. Martin skrattade åt sin sons förvånade ansikte. – Det är bra att du lyder din mamma Rikard, jag blir så glad att se det. – Jag skulle inte våga annat log Rikard tillbaka. Senare på eftermiddagen klev han in i huset som han skulle kalla sitt hem. Var tusan är alla? Det var alldeles tyst och mörkt. Rikard gick in i köket på bordet låg det ett meddelande från Tessa hushållerskan. Han ögnade igenom brevet och insåg att det var samma visa igen inlagd på sjukhuset i tron att få uppmärksamhet och få honom att göra som hon vill. Så fort hon ser att han inte dyker upp kommer hon hem igen. Två timmar efteråt kom de intravade lite generade när de såg att Rikard satt lugnt nersjunken i en fåtölj med en kopp kaffe och såg på tv:n helt obrydd. – Hej hur har det varit på sjukhuset? Samma svar gissar jag som förra gången? Rikard bemödade sig inte att släppa blicken från bildskärmen. – Ja sa svärmodern som tyckte att alltihop började kännas fel att försöka lura honom att spela efter deras tycke. Ingenting verkar fungera hur som helst, dags att inse fakta han går inte att styras.

Dagarna rullade på. Allt efter att veckorna löpte jobbade Rikard intensivt med företaget och det blomstrade för fullt. Trots att han älskade att skapa byggnader, stora som små från hus till enorma fastigheter kände han att han inte behövde de miljarder som hans företag drog in år efter år. Han skulle inte sälja det men någon dag kanske ett av barnen skulle vilja ta över. Man vet aldrig tänkte han. – Ursäkta att jag stör et men din fru skriker i telefonen som en gris herrn, har du tid att ta det? – Fråga vad det gäller? Det har jag redan gjort. Hon säger att det är något fel med henne och barnet! – Åh inget annat! Det där har hon kört i flera herrans

månader nu och det är aldrig något bara ett sätt att få mig att vara hennes knä hund. Rikard släppte inte blicken från datorn. – Be henne ringa om det blir värre! han tittade upp mot sin sekreterare som visste exakt hur illa Francesca brukade bete sig för att få andra att behaga hennes minsta vink. – ska ske chefen. – Nä lägg av jag heter Rikard så säg det är du snäll bad han med bedjande röst. Istället för chefen man känner sig så gammal. Sekreteraren som var äldre än Rikard skrattade och drog igen dörren efter sig. Efter en och en halv timme ringde Marlena upp honom på mobilen. – Hej vännen du måste skynda dig till sjukhuset, Francesca har åkt in på riktigt den här gången. – Nä du skojar, jag har svårt att tro dig skrattade Rikard i telefonen. – Jo så sant, men om det inte var sant så är hon en sjuhelsikes bra skådespelare att spela födsloverkar min son. När han hade lagt på luren satt Rikard stum i stolen. Han plockade bort arbetet och loggade ut ur datorn innan han traskade ut ur rummet och till bilen. När han promenerade in på sjukhusets förlossningsavdelning kunde han se alla närvarande sitta och vänta på resultatet. En månad förtidigt födda dottern placerades i hans famn, Flickan gnydde och vred sig. Varför lämnar de henne hos mig? Är det inte brukligt att de får vara hos mamman först, är allt ok med henne? Frågade han personalen lite på sidan om. Jag är ledsen men det skedde en komplikation under förlossningen. Hon slutade inte blöda på grund av sköra blodkärl i livmodern, det gick inte att stoppa vi beklagar er förlust. – och det säger ni nu?? är det inte något som man bör göra när det händer. Inte Oj jag glömde! – Ursäkta oss . Rikard satte sig ner på en stol intill. Borde jag inte känna sorg på något vis nu? tänkte han. Rikard tittade ner på den sovande flickan, jag ska finnas där hos dig gumman, stackars liten så böjde han sig ner och kysste sin dotter på kinden. Jag ska försöka att dina morföräldrar inte får nått stort inflytande på dig, så kanske du slipper bli en kopia av din mamma. Tänkte han.

Två veckor senare hade de hunnit begrava Francesca och döpt flickan till Katerina- Sachka-Francesca efter sin mormor och mamma. Marlena höll sitt barnbarn i famnen medan Rikard ordnade vällingflaskan. Hon iakttog flickan och suckade bedrövat. ”Det är ju inte roligt att du måste växa upp utan en mamma”. – Rikard!! Vad tror du Erina skulle säga om att ta över rollen som mamma till lillflickan? Tror du hon skulle misstycka och säga nej? Rikard vände sig om och funderade på det som Marlena hade sagt. – Den tanken har jag inte ens tänkt...Jag har inte frågat henne jag kan inte be henne om en sådan sak mamma. Det känns fel. När Rikard sedan hade gått iväg med Katerina för at ge henne ett kvällsbad, passade Marlena på att slå sak för sin idé. Hon ringde Erina.

Signalerna gick fram och Marlena tänkte för sig själv när hon svarade, nu får det bära eller brista.

– Hej det är Erina! Marlena kände att hon genast blev glad av att höra hennes röst så hon tog mod till sig och gick rak på sak.

~20~

– Kalemera Erina this is Marlena how do you do? Erina blev så förvånad att hon tappade talförmågan en stund och blev tyst i luren. – Hallo are you there? La hon på luren? Marlena tvekade men väntade en stund till på svar.

– Oh my god is it you Marlena? Kom det till sist från andra ändan av luren.

Marlena började genast ladda upp och hon frågade henne om det fanns en möjlighet i hennes hjärta att kunna tänka sig att tillsammans med Rikard uppfostra flickan som sin egen.

När hon efter ett tag hade lagt på luren kände hon sig riktigt nöjd med sig själv. Hennes sons liv hade äntligen ordnat upp sig.

Rikard tänkte fortfarande på Marlenas fråga och tanken fick hans puls att öka drastiskt. Skulle det finnas en liten möjlighet att Erina skulle vilja bli styvmamma till hans dotter trots Francescas onda handlingar? Han sträckte sig efter telefonen och slog numret hem till Erina. Man kan inte veta förrän man frågar, det kan inte bli mer än ja eller nej tänkte han.

Signalerna rullade på i det oändliga kändes det som, men tillslut hördes den stämma han längtat efter att få höra på andra sidan linjen.

– Hej jag har väntat på dig att du ska ringa sa Erina på en gång när hon svarade! Rikard blev överraskad att han skrattade till.

– Hur visste du att det var jag?

– Åh jag bara kände på mig sa hon skrattande. Erina kände sig bubblande lycklig att få prata med honom och var glad att vara den personen som gav honom meddelandet som hon visste skulle frågas till henne. Hon hade bestämt sig för att var först att säga svaret innan frågan ställdes till henne.

Ja, jag tar gärna hand om henne som min dotter tillsammans med dig hörde han henne säga innan han ens hunnit ställa frågan. Hur kunde du veta vad jag skulle fråga innan jag ens ställde frågan? Rikard kände att han blev så chockad att han tappade talförmågan. Erina skrattade till när hon hörde hans stammande stämma. – Jag måste erkänna att jag nyligen har talat med Marlena. Hon tyckte att du behövde lite pushande att komma till skott.

– Jag behövde nog det. Jag kände att det var en enorm fråga att ställa, och dig att ta ställning till, men tydligen var det inte så svårt. Erina kände inom sig att han log, i varje fall kände på sig att han gjorde det.

– Erina jag älskar dig du anar inte hur mycket. Nu är klockan mycket för dig pussa barnen från mig vi ses, jag älskar er. Så lade de på.

Rikard log. Han låg ovan på sängen och kände en inre frid, en känsla som han hade glömt existera. Den bubblande känsla som spred sig i kroppen som ett livselixir fick honom att vilja hoppa upp och sjunga och dra sin lilla dotter runt i en vals runt rumsgolvet.

Tänk att den här tiden för nästan två år sedan från den här platsen såg jag henne komma gående med ett gäng små flickor. Rikard satte sig ner i solstolen med en kall öl i handen och lät solen värma kroppen med sina strålar. Knastret från grusgången och bildörrarna som slog igen fick honom att resa sig från sin slöa position. Han visste att Marlena hade kört iväg för att hämta hans pappa från flygplatsen och de skulle inte komma tillbaka riktigt ännu. Flyget från England var försenat med någon timme enligt Marlena, men hon ville vänta där istället. De är som unga nyförälskade par tänkte han. Det knastrade till igen från gården, den här gången fick det hans hjärta att börja pumpa med extra slag och han spetsade öronen. Hm det där lät lite för lätt för att komma från en vuxen? Han reste sig och gick fram till altanracket för att kunna kika vem besökaren var.

Åh herre gud jag kan inte tro att det är sant? Är det verkligen ni?! Utropade han med ett tjut. Nedanför stod Erina med resväskor och sovande barn som hushållets arbetstagare försiktigt bar in. Erina log mot honom när hon hörde hur glad han hade blivit över att se dem komma.

Rikard sprang ner och lyfte upp henne i famnen överöste henne med kysar.

– Herre gud vad jag är glad att se er. Ingenting har ni sagt? Erina skrattade åt honom – Vi ville överraska dig, så Marlena hämtade oss samtidigt som hon hämtade Martin. – Det var den bästa överraskning jag haft på väldigt länge. Jag hade inte väntat mig det här. Sa han ömt i hennes öra. Stilla stod de och höll om varandra ingen av dem ville släppa taget. Marlena och Martin stod på terrassen och såg ner på dem. Medan de iakttog dem lade Martin en värmande arm runt Marlena och drog henne intill sig. – Det här skulle jag inte vilja vara utan, deras kärlek är så berörande på något vis. – Mmm, sann kärlek vinner säger man? lade Marlena till. – Ja sannerligen. Martin såg ner på henne drog henne närmare sig så att deras läppar möttes. – Mm, en gång till. Marlena drog hans huvud intill så fort deras läppar var ifrån varandra.

Erina tittade upp på dem och log medan hon kröp närmare Rikard. – Sann kärlek vinner! Rikard vände på huvudet och följde hennes blick. – Så där har det alltid varit mellan dem så fort man ser dem skrockade han till. – Jag älskar att se det. – Jag med sa han... Men det vill nog vilken som helst skulle jag tro om sina föräldrar. Sakta började de vandra upp mot huset. De släppte inte varandra med blicken. Nu är det andra gången som jag är i detta hus, men den här gången känner jag mig så otroligt lycklig. Rikard tog hennes hand och förde in henne till terrassen till dem andra. Martin tog hennes hand och drog henne intill sig i en varm kram. Jag kan förstå min sons innerliga kärlek till dig. Det går fort att inse hur stort hjärta du förfogar

över. – Även jag kan se från vem han fått sin charm och dragningskraft och talförmåga ifrån. Skrattade till honom medan hon kramade om honom. Marlena skrattade – Får jag lov komma emellan innan man blir avundsjuk på er. Marlena lade ner ett stort fat med kakor och koppar på bordet.

– Det blir inte nödvändigt, jag har plats för dig med min skatt skrattar han till. Rikard kom tillbaka med två små barn i famnen och Emilia på sidan av honom med ett saftglas i handen.

– Får jag tillbaka min bättre del så blir jag nöjd, så får du göra vad du vill med den andra flinar han tillbaka och drog till sig Erina.

Kvällen förlöpte under lugn harmonisk stämning. Barnen somnade så fort de fick lägga sitt huvud på kudden. Katerena låg vid Erinas bröst och sög glupskt i sig av mjölken. Hon tittade ner på henne och log åt situationen. Tur för dig att jag har rikligt med bröstmjölk lillflickan sa hon till henne medan hon luktade på hennes hår och smekte ömt hennes hjässa med kinden.

Rikard iakttog hennes ömhet mot hans dotter. Han kände hur det rörde sig i underlivet och det började spänna något så olidligt i byxan. Det är inte klokt! Vad är det som var så sexuellt upphetsande med det här? att man blir hård bara av att se dem tillsammans?

Ok, jag måste väl erkänna att jag skulle vilja ha Erina för mig själv just nu. Jag behöver henne intill mig. Känna hennes hud. Den absoluta tillfredsställningen. Nu får jag lov att dela henne med flera, men det är det värt.

~21~

Solnedgången var för länge förbi. Marlena och Martin hade redan gått och lagt sig. Rikard satt ensam i solstolen, tankarna snurrade hejvilt i huvudet på honom lyckliga tankar den här gången men mestadels frustrerande tankar. Rikard skrattade åt sig själv och skakade på huvudet. Det är inte klokt, men det är bara att erkänna för sig själv att det lilla huvudet nu har tagit över totalt, helt omöjligt att besegra. Han lade över tidningen som låg på bordet för att dölja sin plågsamma belägenhet.

Erina smög sig på bakifrån, hon kunde se att han satt och tänkte. Undra vad han tänker på när han sitter och skrattar för sig själv? Ah ha Erina fnissade till när hon såg när han lade för tidningen över den märkbara utbuktningen i byxan. Hon kände värmen sprida sig i kroppen, hur värmen spred sig ner till underlivet och började pulsera intensivt. När hon var ända intill grep Rikard plötsligt tag i henne och drog henne över stolsryggen. – Got you! Trodde du att du kunde smyga på mig? Då måste du träna lite mer, älskling! Skrattade Rikard när han såg hennes förvånade ansikte. Erina satte sig tillrätta i hans knä och gav honom en puss på näsan. – Vilken snåljåp du är! – Jag snåljåp!! Nä du! Erina började överösa honom med pussar över hela överkroppen. När hon närmade sig läpparna grep Rikard tag runt hennes huvud och höll henne kvar, kysste henne med en mjuk fast intensivt. Lekte med tungan tills rörelserna blev

mer krävande. Erina satte sig grensle över Rikards höfter och smekte hans ansikte runt hans nacke samt förde fingrarna i hans hår och höll honom tätt tätt intill sig. Andhämtningarna ökade i takt med att smekningarna ökade och blev hetsiga . Emellanåt blev de tvungna att dra efter andan, de tittade på varandra med glittrande ögon innan kyssarna fortsatte. Rikard knäppte upp blusen och avlägsnade plagg efter plagg från deras kroppar tills de slutligen var fri från störande tyg.

– Erina, är det säkert när man ammar? Erina drog efter andan och funderade .

– Man säger att man klarar sig så länge man ammar, att det ger ett visst skydd men det tror inte jag. Har du..? frågade hon försiktigt.

– Ja, fast inne i sovrummet. Lite gamla dock, hoppas de håller. Skrattande tog de upp sina kläder och smög sig hand i hand sig in på övervåningen, in i sovrummet. Rikard lyfte upp Erina och lade ned henne på sängen. Rikard letade i nattduksbordet efter förpackningen med kondomer som han visste skulle ligga där någonstans. När han försökte trä på fumlade han med förpackningen med skakiga fingrar så att Erina tillslut ställde sig på knä framför honom och hjälpte till med att öppna kondomen.

– Låt mig trä på den? Bad hon, jag vill känna på dig får jag det? Erina såg upp på honom med undrande ögon. Rikard tittade ner på henne med förvånat uttryck. – visst! Eum ok! Var det enda han fick fram. Erina strök mjukt över den svällda lemman, Rikard ryckte till och slöt sina ögon, hon tog mod till sig innan hennes hand slöt sig runt hans lem. Ett stön hördes från hans strupe, andetaget blev djupa och stötvis. Erina fortsatte att smeka över hans kropp strax därpå trädde hon på kondomen vilket blev en smärre chock för honom. Rikard grep tag i henne och placerade henne under sig. Erina skrattade till av hans reaktion men tystades av hans mun över sin. Sökande och lockande smekande rörelser över hennes kropp fick henne tillslut att kapitulera. Hennes kropp skrek efter honom, bad tillslut honom om befrielse. Med en enda rörelse trängde han ömt in i henne. Med mjuka rörelser förde de dem båda till toppen av en enorm klimax. Sammanslingrade låg de sedan och tittade på varandra innan de drog över täcket och somnade avslappnade bredvid varandra.

Morgonen därpå skuttade en kvittrande flicka upp på sängen med en droppande glass i handen. – Vakna, vakna ropade hon åt dem sittandes på Rikards mage. Rikard skrattade åt hennes pigga uppsåt. – Ja, ja vi är vaken du kan hoppa ner från sängen nu och gå till Marlena och Martin och ta glassen med dig. Emilia klättrade över sin mamma och rusade iväg, på vägen till terrassen ropade hon farmor, farfar. Rikard vände på sig förvånad. – Hörde du vad hon ropade? Erin log åt honom. – Ja det gjorde jag och det är hon själv som har adopterat dem på en gång. Smart unge, det har hon efter sin mamma vet du. Rikard började skratta. De duschade av sig snabbt och gick ner till övriga familjemedlemmar som åt lunch ute i solen.

– Jo du mamma, har du möjligen sagt något som t.ex. farmor, farfar idag? Marlena tittade frågande på sin son. – Nä, skulle jag det? Rikard och Erina tittade på varandra och började berätta vad de hade hört på morgonen. Martin skrattade och sa att flickan inte var dummare att hon hade slagit ihop två plus två. Hon ser redan Rikard som pappa och automatisk blev vi hennes farföräldrar. På terrass golvet satt Marlena med sin mätta sonson i famnen helt uppslukad av det lilla mirakel som hade kommit på besök. Vid sidan om henne låg sondottern och sov förnöjt efter att hon hade ätit sig belåtet. Martin kastade menande blickar mot henne som hon besvarade. Rikard tittade på dem fundersamt. – Jag har något som jag vill säga till er båda eller vi vill säga, kanske jag skulle säga. Båda hans föräldrar tittade upp och riktade all sin uppmärksamhet mot honom. – Jag flyttar här ifrån, upp till Sverige hem till Erina. – När flyttar ni då? Undrade de. – Nu efter deras vistelse här, följer jag med dem hem. Deras hem känns som mitt hem. Hans föräldrar tittade på honom och log. Martin gick fram till Marlena och drog upp henne på fötterna och slog armen runt henne. – Vi har något som vi vill berätta. Rikard satte sig ner bredvid Erina vid bordet. – Jag flyttar till England när Martin åker tillbaka. Det här huset förblir ett sommar hus för vår framtida släkt. Jag kommer att fortsätta ha anställda som ser till huset och trädgården så att det inte förfaller, utan det ska fortsätta vara snyggt omkring oss. De är fullt medvetna om vad som kommer att ske och de är glada att få fortsätta vara anställd hos oss och jag är lycklig att de vill vara kvar hos mig. Det känns tryggt att veta, jag litar på dem och deras lojalitet.

Rikard reste sig och gick fram till dem och slog armarna runt dem. Erina kramade om dem från ett annat håll. – Jag är så glad att du flyttar här ifrån du med och börjar ett nytt liv med ... pappa sa han till sina föräldrar. Emilia såg fundersamt på och gick fram till dem. Rikard släppte in henne och lyfte upp henne så att hon kunde få vara med. – Varför är farmor ledsen? Rikard pussade henne på pannan. – Hon är inte ledsen gumman hon gråter inte, det är tårar av glädje. Marlena böjde sig fram mot henne och Martin följde med ner och gav henne var sin puss på pannan. – Jag är inte ledsen älsklingen min, jag är lycklig förstår du jag kommer att följa med den man jag älskar. Din farfar. Min son kommer att följa med er när ni åker hem, med sin familj. Emilia tittade lite förbryllat upp på dem. Hennes hjärna arbetade febrilt för att förstå tills ett litet ljus började glöda inne i hennes ögon och ett glädje tjut utlöste djupt inne i henne. Emilia kastade sig in i hans armar och började gråta och över öste hans ansikte med blöta pussar och kramar. Alla vuxna omkring henne skrattade åt den hjärtkramande scen som utspelade inför dem, som rörde varje liten cell av känsla man hade i kroppen.

Efter Lunchen vandrade de nerför backe ner till stånden, Rikard ville visa sin familj för de vänner som stöttade honom när han hade det som värst. Vännerna satt vid pasta restaurangen, deras vanliga träffpunkt när de var hungriga på just pasta. De små barnen blev omhuldade av

varje famn bland hans vänner. – Var är Giorgio? Övriga i gänget tittade på honom och funderade överfrågan. – Han skulle besöka någon! Han flög iväg i morse jag minns inte var. Men han kommer tillbaka på måndag sa han.– Lustigt att han inte sa något? Mmm jag undrar vad han döljer för mig flinade han mot de andra. – Ett känsligt ämne, men jag tror mig veta vad.

Efter all fotografering och kramande kunde de återvända hem. De skulle börja packa de saker som han skulle ha med sig, både till sig själv och till Katerina. Senare besökte de hennes morföräldrar som genast började hota att söka om vårdnaden om henne. De ansåg att han var en värdelös förälder och att Erina var en svensk flicka och var därför olämplig att ta hand om henne på rätt sätt. Alla vet väl att de bara är ute efter en sak när de är i vårt land sa hon dessa små skökor. Sachka grinade elakt, hela hennes ansikte vreds i en ondskefullt hånleende. Erina kunde inget annat än att sätta sig ner på en stol i närheten. Rikard trodde inte sina öron att det kunde komma så nedlåtande ord från deras munnar. Hur tänker dom? Hur trångsynt kan man bli? Erina kunde inte fatta hur de kunde säga så sårande ord till en person som de inte kände. Vad tror de att de egentligen är? – Kom vi går härifrån sa hon och ryckte Rikard i armen och gick och lyfte upp Katerina. Genast började Sachka skrika hårda och nedlåtande ord mot henne och ryckte Katerina från hennes famn. – Vad i helvete håller du på med! röt Rikard mot henne. – Ge tillbaka min dotter till Erina, Nu!! Han började röra sig mot Sachka och tornade upp mot henne som ett åskmoln på väg att explodera. Chockad såg Erina hur Sachka kröp ihop när han kom i närheten av henne och började dessutom kvida precis som om det gjorde mycket ont i henne.

~22~

Rikard jag har henne, du kan släppa och komma med mig nu. Älskling kom nu bad Erina. Hon lade sin hand på hans axel och smekte om och om igen hans hals. Tillslut kunde hon se att han slutligen fick kontroll över det som besatt honom. Sakta backade han mot dörren. – Kom inte i närheten av min dotter, hör ni det och riktade ett finger mot dem innan han stängde dörren efter sig. Utanför dörren började han darra och andades häftigt in för att ytterligare få kontroll över den kraft som tog över honom. – Vad i helvete vad det som hände med mig där inne? Rikard som stod på ett knä på marken en bra bit från deras hus och tittade upp på henne. Erina skakade på huvudet. – Det var som om du tog över deras känslor och tankar en stund. De blev så rädd, det syntes i deras ansikten. – Skojar du, det var riktigt läskig känsla för mig med. Det var som om jag var i deras kroppar och rumsterade om.

– Nej nu går vi in, jag ordnar kaffe åt dig ifall du vill ha? Rikard reste sig och tog tag i hennes hand och bar Katerina på andra sidan. – Jag sa att jag skulle ta hand om dig skydda dig från dem. Rikard tittar ner och smeker dottern på kinden tittar sedan upp på Erina. – Men mer och mer inser jag att jag inte kan gömma henne från dem. De är trots allt hennes morföräldrar.

När de kom in satt redan Martin och Marlina med var sin kopp kaffe och hade redan serverat dem i ett par koppar stående på serveringsbordet.

– Barnen sover gott de var så trötta, så nu sätter ni er ner och tar det lugnt en stund. Ni ska nu ägna er åt varandra inflikade Marlina när hon såg hur trötta de var. – Tack så mycket Marlina.

– Så, hur tog dom det? Rikard tittade upp med en aning eld i blicken så att Martin grep tag i hans axel. – Såja du kan kontrollera det min son. Rikard sneglade upp på honom. – Kan du svara vad tusan det är som händer med mig? – Tja, det är något som jag tydligen för med mig i mina gener. Det har aldrig visats sig på flera tusentals år men nu med mig har det utvecklats. Man kan säga att vi har stor kontakt med naturen. – Vad hände hemma hos dem? Rikard tittar upp på Erina. – Ska du eller jag berätta? Hon tog tag i hans hand – Vi gör det båda två.

Tätt intill varandra låg Erina och funderade på hur hennes liv hade utvecklats. Det här hade hon inte ens kunnat föreställa sig skulle hända. För nästan två år sedan kändes det som om hon förevigt skulle vara ensam och olycklig. Nu ligger hon här helt salig och så otroligt helt vansinnigt lycklig. Mamma till tre barn trots att ett av dem inte var hennes biologiska dotter. Svettiga efter nattens älskog omfamnade varandra som om de aldrig skulle vara isär igen. Rikard hade redan somnat och hon kunde inte slita blicken från honom inte mindre sluta smeka hans välformade och hårda kropp. Rikard blundade han vaknade av hennes händers rörelse och låg nu bara där och njöt. Inom sig bubblade hjärtat över, hans liv hade verkligen gjort en helomvändning. En djup suck slapp ur hans strupe när hennes händer rörde sig över hans kropp, han älskade verkligen hennes mjuka händer och när han tänkte efter även rösten, ögonen, lukten och ska man älska något så är det nog hela hennes kropp.

När handen snuddade vid ljumsken stönade han till och drog efter andan, Erina fortsatte att reta området vilket fick hans andetag att låta ansträngt. Hon satte sig gränslös över honom och hon kände hur hård han redan var. Erina kunde inte motstå frestelsen när hennes kropp än en gång reagerade på hans härlighet att hon gled på med en mjuk rörelse. Sakta började hon rida honom med djupa tag, Rikard slog upp ögonen mot henne, Hans ögon glänste som en mörk brunn med ändlös botten tyckte hon. Båda drevs med kraft tills de möttes i en uttömmande detonation av undan gömda förbjudna känslor.

Rikard tittade på henne med ett leende som räckte från örat till naveln. – Vad tog åt dig? Inte för att jag klagat eller så för det var heeelt underbart. Erina sneglade på honom med ett flin.

– Åh, en flicka måste få testa lite och det var spännande och heelt underbart. Ingen kunde låta bli att skratta åt händelsen.

– Nu måste vi sova om vi ska orka fortsätta packa och flytta alltsammans. Suckade Rikard och avslutades med heta omfamningar och kyssar innan han drog henne intill sig och somnade.

Solen väckte dem innan en virvelvind kom in skuttande, och försvann lika fort som den kom. Erina satte sig upp och sträckte på sig i solstrålarna som sken genom balkongfönstret. Rikard satte sig bakom henne med benen omkring henne. – God morgon min sköna! Sa han och kysste hennes kind. Hon lutade sig mot honom och njöt av att känna hans kropp mot sin.

– God morgon själv! Hon suckade förnöjt.

Nere vid frukostbordet satt alla och gottade sig i en smarrig frukost som deras köksa hade lagat åt dem som deras sista måltid innan de alla försvann från huset. Erina såg att alla barnen var väl omhändertagen av sina farföräldrar. Hennes småttingar satt i var sitt knä och lekte med deras finger, och var inte det minsta intresserad av henne. När hon kysste deras panna var det som om de hade slagit på sirenerna för mat. Alla brast i skratt.

När alla hade packat färdigt och skickat iväg två flyttlass till två olika destinationer var det deras tur att vända sig om för sista gången detta år, säga hej då på återseende.

Ingen av oss hade vant sig med den svenska sommarvärmen, eftersom sommaren i år inte hade varit något vidare varm. Det blev lite av en chock för Rikards kropp att temperaturen ute kylde ner honom. Inte så att han klagade men hon kunde förstå hur han förmodligen tänkte innerst inne. Längta hem till ett varmare land. Hon vågade inte tro att han skulle stanna hos henne för evigt, helt osannolikt. Erina satt vid köksfönstret och tittade ut på barnen som lekte i sanden. En stor och en liten tänkte hon. Emilia och Rikard såg ut att ha roligt där de satt och grävde och byggde sandkakor i den mjuka, blöta sanden. Hon reste sig och placerade ut bestick runt porslinet, dukade fram sallad och smör samt brödet på bordet innan hon ropade in dem till middagen. Först in kom Emilia som sprang in slet av sig kläderna rusade in på toaletten för att tvätta händerna. Lugnt gående slank Rikard in och lade Cristoffer och Katerina på pläden på köksgolvet innan han själv tvättade av sig på händerna. – Emilia slarva inte med att tvätta dina händer, använd tvål och varmt vatten. Bad han henne och studerade resultatet innan de båda återvände in till köksbordet. Erina placerade en stor bytta med korgryta mitt på bordet innan hon själv satte sig ner bland dem. – Gott, gott, gott hördes det från Emilia när hon äntligen lyckades stoppa in skeden rätt munnen utan att missta allt på golvet. De studerade hennes försök att äta sin mat och hon hade blivit så duktig på att hitta sin

mun. – Bravo utropade båda två åt hennes lyckade försök att äta själv. Emilias ansikte lyste av stolthet bakom all mat som var ner kladdad i hennes ansikte.

Timmarna gick fort och efter att hon lyckades att få dottern att somna in och ammat de yngsta i familjen, kunde hon äntligen slappna av framför filmen som sändes på tv:n. Rikard kom fram till bordet med en kopp kaffe åt dem var och ställde fram en skål med godis på vardagsrumsbordet. Han satte sig intill henne och drog henne intill sig i soffan och kysste ömt hennes huvud. Erina kurade ihop sig intill honom för de såg fram emot en kväll med en bra film och en lugn stund tillsammans. De satte sig tillrätta med en pläd runt sig och väntade att reklamen skulle ta slut. När filmen började sov de djupt. Tv:n slog av sig själv hjälp av en självavtändnings funktion praktiskt vid sådana tillfällen. Rikard vaknade och kände att hela hans kropp krampade i musklerna. När han skulle röra på sig hade armen som låg under Erinas huvud somnat och han kunde inte komma upp utan att väcka henne också. Med hjälp av hennes hjälp kunde han slutligen ta sig upp och de kunde tillsammans lägga sig i deras säng, sova resten av natten bekvämt.

~23~

Sommar blev till höst som slutligen blev till vinter. Vinden ven kraftigt och snön yrde runt hus knuten. Julbaket var i full gång och alla ville hjälpa till runt bordet. Emilia tryckte ut pepparkaksstjärnor, tomtar och hjärtan ur den utkavlade degen och Rikard satte in den färdig laddade plåten i ugnen. Erina tog fram lussekattdegen och började forma degen till äss formade figurer samtidigt jäste bulldegen sig färdig i bunken. Med glatt humör och julmusik som ljud från stereon flöt baket med glans. Innan sista planerade kakan var gjord hade de lyckats frambringa fem olika kakor. Mjuka och hårda och kanelbullar samt lussekatter även fyra olika matbröd. Erina stod med Rikards armar omkring sig studerade resultatet av deras slit. Barnen satt på golvet och lekte med katt ungarna och väntade på att de skulle få smaka på pepparkakorna de hade bakat. När allt var bortstädat satte Erina fram middagen, Emilia gav sin mamma ilskna blickar. – Jag vill inte äta mat jag vill ha pepparkaka, mamma!
– Inte före maten, gumman det vet du. – Jag är inte hungrig! Sa Emilia trotsigt Erina tittade på henne innan hon svarade. – Ja då orkar du inte fika heller! – Jo! utropar Emilia jag är jättehungrig på kaka. Ett högljutt gapflabb hördes från rummet intill, strax kom Rikard ut med

tårarna rinnande ner från kinderna och fortsatte skratta när han gick in till toaletten för att byta på Cristoffer. När middagen var utspisad fick de alla provsmaka på julbaket som ett avslut på dagen. Imorgon var det Lucia och som tradition för Erina var att hjälpa till med Lucian i kyrkan. De skulle alla åka in till stan för att fixa i ordning i kyrkan, innan folket myllrade in och barnen och stadens lucia skulle framträda.

Folkets förväntan kändes som en elektrisk laddning i lokalen, det gick ett sus genom kyrkan när Rikard kom in med barnen omkring sig. Han både kände och såg beundrande blickar studsas på honom och mummel mellan bänkraderna när han placerade barnen bredvid sig. Prästen talade och tackade än en gång hennes arbete, innan de lämnade kyrkan stoppade prästen henne och kramade om henne. Erina stod förvånad och tittade frågande på honom.

– Jag är så glad att barnets pappa har kommit hem. Jag ser hur dit inre ljus har tänds och jag ser hur mycket han älskar din lilla flicka. Jag ser också hur mycket Emilia älskar honom och hur mycket ni älskar varandra. Det känns så underbart att skåda när jag vet hur ensam och olycklig du har varit. Rikard stod en bit ifrån och hörde alltsammans. Han kände sig djupt rörd över prästens känslor och omtanke för hans stora kärlek. Rikard harklade sig och närmade sig dem sakta. Ett stort leende mötte honom när prästen vände sig mot honom.

– Vad det är trevligt att äntligen få träffa den man som stal vår lilla sångfågels hjärta utbrister prästen plötsligt och tar tag i båda hans händer i sina. Det kändes som om prästen talade i timmar, men tillslut kunde de ta sig ut ur kyrkan. Utanför kyrkan greppade någon tag i hennes axel. – Sylvia!! Är du här? Vad roligt det var så länge sedan, vad har du haft för dig? Utropar Erina när hon såg henne framför sig. Hon vred på sig lite generat och sneglade lite åt höger, Erina följde hennes blick och såg en mycket bekant man stå lutad mot kyrkknuten.

– Giorgio! Är du här? Genast tändes ett ljus i henne åhh Giorgio och Sylvia, så roligt, så roligt. Erina rusade fram till Giorgio och drog samtidigt med sig Sylvia, i en stor omfamning.

– Rikard! Kom hit, se vem jag stötte på utanför kyrkan. Samtidigt som hon lockade på Rikards uppmärksamhet knuffade hon undan Sylvia så att hon blev gömd bakom Giorgio.

– Vad i hela friden gör du här? Utropade han när han först fick syn på sin bästa vän bredvid Erina. – Jo jag har liksom fastnat här. Sa Giorgio menande. Lite finurligt. Rikard höjde upp ögonen i ett förvånat uttryck över sin väns märkliga svar. Bakom Giorgios rygg fnittrade Sylvia till.

– Ah ha, på så vis skrattade Rikard till och drog fram henne i en stor björnkram. – Vad roligt att träffa dig igen. I andra omständigheter den här gången sa han. – Hej Rikard! Jag hoppas att det inte känns besvärligt för dig att jag fortfarande finns med i bilden. Men jag kan tyvärr inte släppa Giorgio, inte för allt guld i världen. – Det är jag glad för, han förtjänar det bästa och du med. Jag kan inte vara gladare för er skull. Jag har så mycket att tacka er för. Utan er hjälp

skulle jag nog inte stå här just nu. Helt överlycklig upp i det blå. Han drog in båda i famnen och kramade om dem riktigt länge. – Får jag komma in och presentera våra barn för er, sa Erina och gick fram till dem med två knyten i famnen och ett i släptåg. Låt mig presentera Cristoffer, Katerina och Emilia. Emilia stod blygt bakom henne och kramade om hennes ben. Rikard gick fram och lyfte upp henne i famnen och gav henne en puss på näsan. – Du vågar vännen, du vågar. Emilia tittade upp från hans axel och log sedan mot Sylvia. Sylvia hade hon redan träffat, men mannen intill var inte ett ansikte som hon kände igen. Giorgio såg att hennes uppmärksamhet riktades på honom, studerade intresserad. Hennes huvud lade sig på sned innan ett stort leende uppenbarades på hennes ansikte och ängsliga ögon som istället byttes ut mot glitter. När Emilia slutligen hade klättrat ner från Rikards famn och börjat springa lekande runt sina föräldrar, kunde de presentera de minsta för sina vänner. Väl hemma ordnade Erina kvickt fram middagen. Innan de hade skilts åt passade Erina på att bjuda hem Giorgio och Sylvia på middag om. Det fanns en sak som hon tyckte mycket, det var att kunna bjuda andra på middag och skapa roliga tre rätter som hon annars inte skulle göra. Precis på klockslaget ringde det på ytterdörren, utanför stod vännerna hopslingrade med varandra. Ett för att hålla värmen och två för att de inte kunde hålla sig borta från varandra. Rikard öppnade dörren vidöppen och släppte in dem, samtidigt så skrattade han högljutt när han fick se dem tillsammans på bron.

Kvällen blev fantastisk. Det hade hunnit bli sent och alla satt de i vardagsrummet med en kopp kaffe och de bjöd på likör som de kunde avnjuta framför de öppna brasan. – Nej kära vänner sa Giorgio plötsligt – Dags att tänka på refrängen, klockan är mycket och jag måste erkänna att jag är dödstrött. Erina reste på sig – Jag har bäddat gästrummet. Alla tittade upp.

– När hann du med det? Erina skrattade – Mellan disk, amning och byta blöja. När hon såg deras förvånande uttryck skrattade hon till igen. Jag fick hjälp av Rikard jag har inte uppfunnit superspeed ännu.

~24~

Solen sken. Det var helt tyst i hela huset Erina ammade Cristoffer i lugn och ro sittandes vid köksfönstret. Katerina hade somnat om på fällen på golvet. Erina tittade ner på henne och log. Även om det kändes konstigt att amma en annans barn tänkte hon, så var det värt det att hon äntligen kunde få sitt livs kärlek. Hon kunde inte låta bli att skämmas när hon då och då kände mer kärlek till sin son än till Katerina. Tack gode gud att hon var mer lik sin pappa än sin mamma tänkte hon skamset. Golvet knarrade till och hon väcktes från sina tankar. Rikard satte sig bakom henne med armarna runt hennes midja och sina händer under sin son. Efter en stund avbröts tystnaden med en tyst konstaterande. – Jag vet att det är fel, så fel men jag kan inte rå för att jag har mer faderliga känslor för Cristoffer än för Katerina. – Förstå mig inte fel

nu sa han när han såg hennes ansiktsuttryck. – Jag tycker verkligen om min dotter, men på något vis har jag inte fått samma kontakt med henne som med Cristoffer. – Det är verkligen märkligt? Efter en tyst stund fortsatte han tillägga med en förbryllad röst. – Jag känner mig som en hemsk pappa. Erina kysste hans sorgsna ansikte. – Jag har fått samma känsla, så du är inte ensam sa hon tillslut. – Hon betar sig inte som barn brukar, man får inte någon kontakt alls med henne det är så frustrerande. Rikard suckade och nickade till svar.

Erina räckte över Cristoffer och började plocka fram frukost till sina gäster. Emilia kom inrusande och började genast leka med sina saker. Strax efter kom Giorgio och Sylvia hand i hand ner från trappan. – God morgon, har ni sovit gott? Kom och sätt er och ta er frukost.

– God morgon själva, jo tack vi har sovit som två stockar och tack för att vi fick stanna över hos er. De satte sig ner runt bordet och tog för sig av frukosten.

Åren går fort när man har roligt.

Solen värmdde, getingarna flög irriterande runt fikafatet. Erina lutade sig tillbaka i solstolen och väntade på att alla skulle sätta sig kring bordet. Medan hon väntade studerade hon sina minsta i sina vilda lekar. Både Cristoffer och Katerina var så nära varandra åldern, men så olika som personer. Cristoffer var lika omtänksam och godhjärtad mot alla som Katerina var jagcentrerad och elak mot djur och andra i sin omgivning. Hur kan det komma sig? Erina funderade förtvivlat på hur hon kunde förändra lillflickans beteende. De hade länge funderat på hur de hade behandlat båda barnen och de kunde inte komma på något som skulle vara annorlunda mellan dem. Emilia kom ofta hem och grät när hon hade fått en spade slagen i huvudet eller biten likaså dragen i håret av sin lilla syster. Erina ryckte till ur sina tankar när hon hörde Emilia komma sjungande tillsammans med Rikard, hon kunde inte annat än att le åt dem. När han kom förbi Cristoffer och Katerina satte han upp sin son på sina axlar och Katerina i famnen.

– Är ni sugna på lite fika, nu då? Ropade Erina till dem . När alla hade satt sig och med glada skratt börjat mumsa i sig av allt fika bröd, kunde de båda inte fatta var åren hade flugit förbi. Barnen hade redan hunnit bli fem respektive två år och Erina hade fortfarande inte talat om den nyhet som hon bevarade i sitt inre för Rikard. hon tittade upp på sin älskades ansikte, lade sina händer runt hans kinder och riktade den mot henne. – Rikard! Jag... mer han hon inte säga förrän hon blev avbruten av en välkänd ringsignal. Rikard svarade med en suck.

– Vänta, jag tar det här, kom ihåg vad du skulle säga glöm inte nu. – Men hejsan! är ni? va roligt, när då? Nu?? Ni är välkommen! – Det var ett kort och märkligt samtal vad ville de? undrade Erina – Marlena och Martin är här om en och en halv timme, de hade precis landat. Vad skulle du säga? Han satte sig ner bredvid henne och gav all sin uppmärksamhet till henne.

Erina satte sig mitt emot honom med hans händer i sina. – Titta på mig! bad hon. Sedan lade hon hans händer runt magen utan att säga något och hon släppte inte hans ögon.

Rikard rynkade på ögon brynen och höll kvar hennes blick i sin, han studerade henne och funderade på vad som var fel och annorlunda. Sedan riktade han sin blick ner mot sina händer. Det hördes en inandning innan hon var inne i hans famn och blev överöst av kärleksfulla ord både på grekiska, franska, svenska engelska, japanska plus många fler än hon kunde känna igen. – En bebis, är det sant? Erina nickade med tårar i ögonen som han snabbt kysste bort. Gående över gräsmattan kom hans föräldrar fram och satte sig ner och tog för sig av fikat. Med glittrade ögon och stora leenden tittade de på Rikard. Tillsammans tog de tag i hans händer precis som Erina hade gjort precis innan . – Rikard vi har något som vi vill säga till dig nu och inte på bröllopet på fredag. De tittade på varandra igen. – Ehm, först ska vi säga att ni ska infinna er på familjegodset i England i övermorgon. Rikard tittade förvånat på Erina. Martin lutade sig fram mot honom och tittade studerande på honom. – Jag vill be dig om lov att få gifta mig med din mamma Rikard? Sa han med behärskad röst. Rikard insåg inte att han hade hållit andan förrän han andades ut. – Vad det ingenting annat? jag som trodde att det var något allvarligt ni skulle framföra. Rikard kramade om sin pappa. – Det är väl självklart jag blir som barn på nytt. Jag tror att hur gammal man än är så vill man ha båda sina föräldrar tillsammans och lyckliga . Jag säger naturligtvis ett stort ja. – Ni hade inte behövt fråga ens det vet ni väl? Rikard tittade på dem igen och förstod att de hade mer på hjärtat.

– Det är mer va? Hans föräldrar skruvade på sig och såg lite generad på dem. – Jo min son det är något annat, det är lite komiskt men så är det och vi är lyckliga. Vi hoppas på att du också blir det. – Ja, ja vad är det? Marlena tog mod till sig. – Du ska bli storebror Rikard. Rikard stannade upp med koppen halvvägs till munnen . Han tittade med stora ögon på sina föräldrar. – Ska jag bli storebror? ska jag få ett syskon på gamladar, va kul då har vi något att säga även vi. Martin satte sig bekvämt ner med Marlenas hand i sin – Shut! Nu var det deras tur att lyssna. – Vi ska även ha en liten, så ni ska bli farföräldrar igen. – Så vad säger ni om det va? Rikard skrattade lyckligt till.

~25~

Nio månade senare

Erina vaknade, det var fortfarande mörkt ute men hon kunde inte slappna av i sängen. Magen spände i värkar men hon ville inte väcka honom riktigt ännu. Hon satte sig upp i sängen och ides inte tända nattbordslampan. Erina grimaserade. Oj den var stark tänkte hon. Hon drog på sig en mjuk dress och tog fram övernattningsväska från garderoben och andades igenom ännu

en värk. Erina kände en hand som slöt sig runt hennes mage. – så de vill komma ut nu, de små kickboxarna. Erina vände sig runt och log mot honom. – Ja jag tror det, värkarna blir starkare och starkare efter varje gång. Hon drog efter andan och andades häftigt, Rikard höll hennes hand under nästa värk. Snabbt hade han klätt på sig och var på väg till bilen för att varmköra den nerkylda bilen innan Erina skulle sätta sig i den. Vid vägkrönet syntes billyktor närma sig och var strax framme vid uppfarten. Giorgio och Sylvia klev ur bilen. Sylvia gjorde det med viss möda för den stora magen var tung att förflytta ur passagerarsidan. – De sover som stockar alla tre, sa Erina när hon steg ut genom dörren. Jag har bäddat i gästrummet så ni kan använda den. – Tack för att ni kom så pass snabbt sa Erina mellan värkarna. – Erina! Kom nu, Rikard föste henne framåt. Tillslut hade de lyckats att komma fram till sjukhusets förlossningsavdelning. Vid det här laget var Erina helt slut. Hon visste att om hon inte kom in snart skulle bäbisen föddas på golvet i entré tamburen.

Allt skedde så snabbt så fort hon hade blivit omhändertagen hade hon ett skrikande knypte på magen. Rikard log genom tårblanka ögon, smekte den mjuka kroppen med sin hand.

– Himmel vad liten han är. Han kunde inte slita sig från sitt barn som låg och gnydde på sin mammas mage. Rikard fick tillslut sätta sig ner i en fåtölj som stod i närheten med sin son i famnen. Efter att hon hade duschat och fått rena kläder på sig och kommit in på en bb avdelning kunde Rikard sätta sig tätt bredvid henne med varsin del av barnet i famnen.

– Du var helt fantastiskt duktig, det där skulle inte jag klara av. Tack för att jag fick chansen den här gången att vara med dig min älskling. Sa han mot hennes hals alldeles i närheten av hennes öra. Hans andedräkt fick henne att rysa till och hon kysste till hans kind med en varm kyss. Mobilen vibrerade plötsligt till i hans ficka. – Det är mamma och pappa sa han.

– svara då och berätta nyheten vet ja sa hon tillbaka.

– Hejsan, vilken tur att ni ringde, då behöver inte jag bemöda mig att ringa er. Ni har blivit farföräldrar till en liten pojke. William. På andra sidan luren haglade gratulationerna varmt.

– Rikard, sa Martin plötsligt. Vi måste meddela att du har blivit storebror till en liten flicka. Louisa. När Rikard la på luren tittade han på henne med glittrande, tagna ögon. – Jag har blivit storebror, jag har en liten lillasyster som ska heta Louisa. Erina satte sig upp på sängkanten. – Då måste vi resa dit! – Stop, stop du har precis fött oss en son, kan du inte tänka dig att slappna av och njuta av honom med mig och våra andra barn innan vi reser dit. Jag är ganska säker på att de finns kvar den dagen vi bestämmer oss att resa dit, tror du inte det? skrattade Rikard och glädjes samtidigt åt hennes iver att se den nykomna flickan. Hans syster. Erina insåg plötsligt att hon faktiskt var väldigt trött. Efter fiket som sköterskorna kom fram med till sängen kunde hon slappna av. Vetskapen att Rikard satt bredvid henne med deras son i famnen var en trygghet för henne, att den här gången fanns det någon som skulle stanna kvar

och följa henne hem dagen efter. Innan hon somnade bad hon honom att själv åka hem till barnen och sova en stund bara han lovade att komma tillbaka imorgon. Vilket han naturligtvis lovade dyrt och heligt.

Följande morgon hade Rikard dukat fram en rejäl frukost och ett brinnande ljus på bordet. När barnen kom inspringande med Giorgio och Sylvia tätt i hälarna berättade han den fina nyheten. När alla hade satt sig i var sin bil gick färden till sjukhusets bb avdelning. Erina log för sig själv när hon kände igen barnens ivriga röster ute i korridoren och när dörren öppnades stod hennes familj utanför med blommor och godispåse.

– Jag följer med er hem när ni åker, det enda vi ska göra är en sista koll att allt är helt rätt. Sen är det bara att tuta och köra eftersom jag redan har flera barn liksom sa Erina glatt till sällskapet. När Giorgio och Sylvia lämnat dem satt de alla och bara njöt av den lille pojken. Erina blev plötsligt allvarlig. Rikard tittade på henne, han visste att hon snart skulle säga vad det var, men han anade inte att det hon sa skulle skocka honom. Han såg på henne. Han kunde se att det hon ville säga till honom satt hårt och smärtsamt åt. Rikard funderade vad det kunde vara som var så svårt att berätta. – Jag måste berätta en sak som jag inte riktigt vet hur jag ska framföra till dig. Du får inte bli arg eller känna som om jag försökt dölja det, för det har jag inte sa hon med bestämd röst. – När Cristoffer föddes födde jag även en till liten pojke. Men det blev komplikationer så han överlevde inte ens en dag. Han somnade bara in. Läkarna kunde inte förstå varför det hände, de hittade inga fel på honom. Men efter obduktionen kunde de upptäcka ett stort hål i en av hjärtkamrarna som var illa gömd. Erina slutade plötsligt prata och Rikard kände sig helt kall i kroppen. – Du måste förstå att jag inte klandrar läkarna för hans död och det får inte du heller göra. Eller hur? Sa hon sedan när hon hade funderat lite.

Rikard satt tyst en stund och tänkte när han blev avbruten av att hon rykte i hans ärm. Han såg ner på hennes oroliga ansikte och placerade en puss på näsan. – Tack för att du berättade det här för mig, jag uppskattar att du är ärlig mot mig. Har du möjligtvis ett foto på honom eller något? Erina log mellan tårarna av lättnad. – Självklart, i väskan bredvid dig.

När de på hemvägen passerade kyrkan bad Erina honom att följa henne till en speciell gravsten. Han kunde gissa vilken. Med alla barnen om kring sig kunde han läsa; Peder. Födelse och död bara en dag gammal. Längre ner stod det; *Du kom in i vårt liv med glädje. Du försvann som en ängel en vår.* Med tårar i ögonen kramade han om henne och barnen såg upp på honom med förståelse i ögonen. Vilket är ganska märkligt på grund av deras unga ålder tänkte han.

~26~

När barnen hade somnat satt de ner i soffan. Helt utmattade av dagens händelser. Det tog inte lång stund innan de utmattad hade somnat in i varandras armar. En vecka efter satt alla på

Rikards privata flygplan på väg till England för att återigen träffa hans familj och hans nya medlem. Lillasyster Louisa.

Flygresan gick smidigt och när de landade på den privata flygplatsen möttes de av Amberlay Fair Hills privata chaufför Serge som hälsade dem välkomna med ett stort leende och tonvis av omfamningar. Den gamle mannen var lika gammal som herrgården själv, kändes det. Speciellt när man satt och lyssnade på alla de historier som han kunde berätta som hade inträffat under hans ungdom. Serge växte upp på gården under Martins farföräldrars tid när han fortfarande var en liten, liten gosse på gården. Snart kunde de se den stora herrgården lysa upp framför dem med otroligt välskötta plantage av blomsterengagemang och stallet rena fasader som nästan glänste i solskenet. Överallt på gården såg man hur välkött alltting var.

Hästarnas inhägnader var kritvita med massor av olika häst sorter så långt ögat kunde nå.

Serge parkerade bilen och kom gående längst vägen fram till dem, visade dem in till Rikards föräldrar. På baksidan av herrgården bad Serge dem sitta ner och vänta tills husets herrskap anlände. Erina skrattade till efter att Serge hade lämnat dem ensamma på altanen.

– Han är så gullig, som tagen från en gammal film tycker jag, så gammaldags på något vis.

– Skulle det inte vara så, att han har levt på gården ända sedan han var nyfödd och inte var den klenod som han är. Så hade han fått flytta precis som alla de andra som blivit ålderstigen.

Erina tittade upp mot dörren till den varma röst som ömt svarade på hennes beundran. Hon kunde se att Martin som hade dykt upp älskade denna gamla man så innerligt att han inte kunde se honom på ett hem eller någon annanstans för den delen. Hon kände en sådan enorm kärlek och beundran för Martin och ännu mer för hans son som hon visste hade ett lika stort och ömsint hjärta som honom att tårarna trillade ner från hennes kinder. – Men lilla gumman, vad var det jag sa som gjorde dig så ledsen? Undrade Martin som såg hennes tårar trilla.

– Åh jag är inte ledsen? Jag bara älskar er så mycket! Sa Erina mellan snyftningarna.

Både Rikard och Martin skrattade till och gick fram till henne och lade sina armar omkring henne. De visste vad hon menade och de älskade henne tillbaka båda på sitt vis. Marlina kom in genom dörren och såg deras kelstund. – Ska jag bli svartsjuk nu eller får jag vara med er? Sa hon med ett leende. – Åh är det inte mina älsklingar som kommer här! Sa Martin när han såg upp från gruppkraven. Rikard och Erina fortsatte att kramas en stund till innan de blev avbrutna av ett litet gnyende ljud intill. – Får vi lov att presentera din lillasyster för dig Rikard? Martin lade Louisa i hans famn. Rikard kände ögonblickligen hur han smälte för sin syster. – vad hon är vacker sa han med tårar i ögonen. Erina gick fram och lade sin arm om hans midja och lutade samtidigt huvudet på hans axel. Tillsammans tittade de ner på den lilla docka som tittade upp på dem från hans famn. – Var är våra små änglar då? Undrade Marlina

och Martin när de inte kunde upptäcka barnen i rummet. Rikard svarade dem utan att titta upp från Louisa – De följde med Serge till köket. Glass. Det lockar mer än gamla farföräldrar.
– Så gamla är vi inte sa Marlena och skrockade till och låtsades att bli förnärad av kommentaren. – Och var är den minsta nykomlingen då? Frågade Martin när han letade ytterligare över rummets ytor. Erina vände sig om och plockade upp William som låg bakom stolen som låg skymd från solen. – Åh du milde vilken söt liten pojke. Får jag hålla mitt lilla barnbarn bad Marlena. Erina överräckte William till henne och tittade med kärlek på alla som stod på altan. Rikard tittade på henne och gick fram och lade hans ena arm runt midjan och drog henne intill sig.

När alla hade mättat både mage och bebislycka och barnen lyckligt lekte bredvid dem. Såg de återigen upp mot varandra och studerade varandra. – Jag älskar er alla till döddagar sa Rikard plötsligt. – Jag kunde inte föreställa det här kunde hända mig. Aldrig. Men Erinas uppdykande den sommaren förändrade mitt liv så radikalt. – Jag trodde inte att jag kunde känna så här för någon och sedan inte få leva med henne, det var som om hjärtat slutade fungera. Det var grymt. – Men se på er nu? sa Martin och kramade om Marlena. – Jag hade ingen, jag var bered att leva ensam efter att Marlena hade tvingats gifta sig med Didros. Samtidigt som jag vägrades få leva med den kvinna som mitt hjärta höll av. Så jag vet vad du menar Rikard!

– Jag kunde inte tro mina öron eller ögon heller! Den dagen då Rikard och hans vän Giorgio kom hit och besökte mig. – Jag trodde den dagen att det skulle komma eventuella köpare av några hästar. Men istället blev jag presenterad inför min son som jag inte trodde kände till om mig av. – Min mage var så spänd och hjärtat hoppade bokstavligen till när jag för första gången såg dig och aldrig har jag blivit så lycklig och stolt på en gång. – Och när jag sedan såg in i dina ögon såg jag Marlenas. Det smärtade djupt, av saknad. Men nu.... Jag har aldrig varit lyckligare. – Jag älskar er alla.

Medan solen gick ner och samtalen slutligen lugnade sig, satt alla och såg på de lekande barnen. De visste att de skulle kämpa för deras lycka och de visste inom sig att deras liv skulle bli annorlunda mot för deras. De visste att deras barn hade berikas med gåvor som inga andra barn hade och som deras barn skulle ärva och deras barn och deras barn efter dem.

Glädjen var att de skulle få uppleva ett otroligt liv tillsammans som en stor familj. Det skulle de se till att de gjorde, barnen skulle få veta hur viktigt kärleken och sammanhållningen och släktbanden i familjen var innan de själva trillade ur pin. Den dagen den sorgen, det är långt tills dess. Erina tittade på Rikard och tog hans ansikte intill sitt. – Rikard! Jag älskar dig, du

gör mig så lycklig, tack för att du finns. Rikard tittade ner på henne och besvarade henne med en djup kärleksfull kyss som sa mer än vad som kunde sägas med tusen ord.